

ФАНТАСТИКА

От автора на
ХРОНИКИТЕ НА АМБЪР

24

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

LAST EXIT
TO BABYLON

АВТОРЪТ Е НОСИТЕЛ НА НАГРАДИТЕ
ХЮГО И НЕБЮЛА

ХРОНО БАНДИТИ

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ ХРОНОБАНДИТИ

Превод: Александър Жеков

chitanka.info

Пътят свързва най-дълбокото минало и далечното бъдеще, и тези, които пътуват по него, имат достъп до отбивки, които водят до най-различни места и епохи. Кой и защо обаче е създал тази магистрала, никой не знае.

А Ред Доракийн е решил да потърси отговора.

*На Рон Баундс, Боби Армбрустър, Гари и Уши Клупфел,
с щастливи спомени от Октобърфест.*

ДВЕ

— Спри! — викна Лейла.

Ранди изви вдясно и спря. Небето розовееше с настъпващото утро.

— Върни назад.

Той кимна и превключи.

— Тези ли имаш предвид? Можехме да се върнем пеша...

— Искам да ги разгледам отблизо, преди да слезем.

— О'кей.

Тя се обърна и погледна очукания сив автомобил. В него седяха двама души. Като че ли и двамата бяха с бели коси, но в сумрака не можеше да е сигурна. Погледите им бяха отправени към нея.

— След секунда вратата откъм шофьорското място ще се отвори — тихо каза Лейла.

Вратата откъм шофьорското място се отвори.

— Сега другата.

И другата се отвори.

— Възрастният мъж кара, жената е пътник...

Възрастният мъж и жената излязоха от колата и пристъпиха напред, като оставиха вратите зад себе си отворени. Бяха облечени с раздърпани широки дрехи, придържани от колани.

— Спри — нареди тя. — Да слезем и да отидем да им помогнем. Прекъсвачът им се е развалил.

— Шесто чувство, а?

— Не — отвърна тя.

Отвори вратата, излезе и се отправи към тях. Ранди направи същото. Първото му впечатление, когато се доближи, беше, че мъжът е твърде стар, за да кара. Беше прегърбен, едната му ръка леко трепереше. Косата му бе съвсем бяла и вчесана назад, веждите му също бяха побелели. После очите му се срещнаха с тези на Ранди — бяха зелени, святкащи. В погледа му имаше някаква предпазливост. Ранди се усмихна, но мъжът не реагира.

Междувременно Лейла се бе доближила до възрастната жена и разговаряше с нея на някакъв език, който Ранди не успя да разпознае.

— Мога да отворя капака и да видя дали нямате нужда от помощ — предложи той.

Когато мъжът не отговори, Ранди повтори казаното на местен жаргон. Отново не последва реакция. Мъжът сякаш изучаваше лицето, дрехите и движенията му. Ранди изпита неудобство. Погледна Лейла умолително.

— Всичко е наред — каза тя. — Отвори капака и виж какво можеш да направиш. Те не разбират как работи. Тъкмо обяснявах за горивото.

Докато се привеждаше, за да натисне ръчката, Ранди видя как Лейла подава на възрастната жена дебела пачка банкноти. Когато капакът се повдигна с няколко сантиметра, мъжът отстъпи назад. От устата му изскочи кратко възклицание, когато Ранди отвори капака напълно.

Да. Кабелите на прекъсвача наистина се бяха откачили. Той ги намести и набързо огледа двигателя. Изглежда нямаше други проблеми.

— Ще направите ли проба, сър?

Когато вдигна поглед, видя, че мъжът му се усмихваше.

— Не знам дали ме разбирате, но бих искал да проверим изправността на двигателя — настоя Ранди. След миг, когато човекът не помръдна, добави: — Аз ще го направя.

Заобиколи мъжа и погледна в колата. Ключът висеше на мястото си. Вмъкна се вътре и го завъртя. След миг двигателят заработи. Изключи и излезе. Усмихна се на мъжа и кимна.

— Готово.

Внезапно мъжът пристъпи напред и го сграбчи в мечешката си прегръдка. Беше изненадващо силен, а дъхът му бе горещ.

— Името ви, как ви е името, млади човече? — попита той.

— Ранди. Ранди Доракийн — отвърна той, докато правеше опит да се изкопчи от прегръдката.

— Доракийн — повтори другият. — Хубаво име.

Лейла заобиколи автомобила и застана между тях. Възрастната жена я последва.

— Ще се оправят — заяви Лейла. — Хайде, трябва да тръгваме към последния изход за Вавилон.

Тя прошепна нещо на възрастния мъж и той кимна. После Лейла прегърна жената и се насочи към колата, а Ранди бързо я последва. Когато погледна назад, видя, че възрастната двойка вече бе влязла в автомобила си. Чу шума от двигателя. Сетне колата потегли по Пътя и изчезна. Слънцето вече се бе показало и Ранди видя сълзи в очите на Лейла. Той извърна поглед и се почувства странно.

ЕДНО

Ред Доракийн патрулираше в една сравнително тиха и спокойна секция на Пътя. Преди няколко часа с фантастична скорост го бяха задминали два футуристични автомобила, по-късно бе забелязал самотен ездач, а сетне — групичка от петима. Караше пикапа в дясното платно и поддържаше скорост от около сто километра в час. Сдъвка крайчеца на пурата си и изпъшка.

Небето бе светлосиньо, прорязано от ярка линия от изток на запад. От Пътя не се вдигаше прах, а и в предното стъкло не се блъскаха обичайните мушици.

Беше отворил прозореца от лявата си страна и барабанеше с пръсти по бронята отстрани. На главата си бе нахлупил бейзболна шапка с ниско спусната над веждите козирка. Под нея проблясваха очите му. Неколкодневната му брада бе по-тъмна от косата му.

Далеч напред се появи малка точица. Големината ѝ бързо нарастваше, докато най-сетне пред очите му не изскочи очукан фолксваген. Докато се разминаваха, клаксонът на фолксвагена бибитна. После изви в локалното платно и сиря.

Ред погледна в огледалото, зави надясно и натисна спирачки. Небето пулсираше в синьо и сиво.

Когато спря, над главата му надвисна ясната вечер. Някъде далеч се чуваха щурци, премина лек ветрец. Той отвори вратата и изскочи от колата, играейки с ключовете си. После ги пхна в джоба. Беше обут с „Ливайс“ и ботуши, а върху тъмнозелената си блуза бе навлякъл кафяво яке. Обърна козирката на шапката си назад и се насочи към спрелия фолксваген.

Няма начин да преминеш Пътя, без да рискуваш да бъдеш премазан. Затова Ред не пресече платното, а застана точно срещу колата. Вратата ѝ се отвори и отвътре изскочи дребен мъж с малки мустачки.

— Ред! — викна той. — Ред?...

— Какво става, Адолф? — отвърна той. — Още ли търсиш мястото, където си спечелил?

— Чуй ме, Ред — каза другият. — Не знаех дали да ти кажа това, защото не бях сигурен дали те мразя повече, отколкото ти дължа. После пък не бях сигурен дали информацията би ти била полезна или би те наранила. Е, предполагам, че в крайна сметка всичко се балансира. Ще ти кажа каквото знам. Преди известно време бях доста надолу по Пътя и видях какво се случи на отбивката, маркирана със синия зикурат...

— Синия зикурат?

— Синия зикурат, точно така. Видях те да завиваш там. Видях как колата ти пламна.

За момент Ред Доракийн остана безмълвен. После се изсмя.

— Смъртта със сигурност ще остане изненадана, ако ме срещне скоро. И ще си каже: „Какво, по дяволите, прави този човек в Атина от времето на Темистокъл, когато трябва да бъде на последния изход към Вавилон?“.

После огромното му тяло отново се разтресе от смях. Издуха дима от пурата си и махна с ръка.

— Все пак, благодаря — каза той. — Информацията може да се окаже полезна.

Сетне се обърна и пое към колата си.

— Още нещо — викна след него другият.

Ред спря и изви глава към него.

— Какво?

— От теб можеше да излезе велик мъж. Довиждане.

— Аувидерзейн!

Доракийн се вмъкна в колата си и въртна ключа. Двигателят заработи. Небето отново бе синьо.

ДВЕ

Зората си пробиваше път през мрачното небе, когато Странгулена се събуди на корабчето си, поело по Ийст Ривър. Бавно и внимателно отметна кожената завивка и оправи огнената си коса. Пръстите ѝ докоснаха чувствителните места по раменете, гърдите и врата ѝ, където белезите от страстта на любовника ѝ вече ставаха видими. После се усмихна и леко се извърна настрани.

Тоба, огромен и тъмен като нощта, се бе подпрял на лакът и ѝ се усмихваше.

— Богове! — възкликна тя. — Никога ли не спиш?

— Не и до жена, която е удушила стотината си предишни любовници именно, когато са се унасяли в сън.

Очите ѝ се разшириха.

— Значи си знаел! Знаел си през цялото време! И въпреки това ме съблазни!

— Благодарение на бога и амфетамина, да.

Тя се усмихна и протегна ръце.

— Голям късметлия си. Знаеш ли, аз дори не ги чакам да се унесат. Просто избирам определения момент и те, така да се каже, свършват веднъж завинаги. Ти оцеля, защото в същия миг бях твърде заинтригувана от възможностите ти, но сега идва и твоят ред. Както и да е...

Тя се пресегна към контролния панел. Корабчето тихо се задвижи.

Странгулена се обърна на другата страна.

— Виж как светлината гали развалините на Манхатън. Обожавам руините! — Сетне внезапно се изправи и измъкна отнякъде гравирана дървена рамка. Изпъна ръката си и погледна през очертания правоъгълник. — Онази група там... Не е ли чудесна?

Тоба се надигна, застана зад гърба ѝ и положи брадичка върху лявото ѝ рамо.

— Ъ-ъ, доста е интересна.

Тя взе един малък фотоапарат и промуши обектива му през рамката. После внимателно го нагласи и натисна бутона.

— Хванах я.

Сетне хвърли рамката и апарата на леглото до себе си.

— Мога да прекарам целия си живот в снимане на руини. Всъщност, през по-голямата част от времето правя именно това. Гледката винаги е по-добра откъм водата. Някога обръщал ли си внимание на този факт?

— Сега, когато ми го казваш...

— Ти беше твърде хубав, за да си истински, знаеш ли? Парцалив, ровещ в боклуците край брега, мръсен — истински продукт на упадъка на цивилизацията. Заплени ме. Какъв си всъщност? Археолог?

— Е...

— Освен това знаеше някои неща за мен... А сега дръж дясната си ръка така, но повдигни главата си.

Тя се претърколи по корем, подпря своята дясна ръка и обви пръсти около неговите.

— Хайде, мистър Тоба, започни да натискаш, сякаш от това зависи животът ти. Може наистина да зависи.

— Хей, лейди...

Ръката му се огъна назад. Той се напрегна и за миг успя да се противопостави на натиска. Челюстта му се стегна.

Секунда по-късно лежеше по гръб, а ръката му бе безпомощно долепена до леглото.

Странгулена се надвеси над него и се усмихна.

— Искаш ли да опиташ с лявата?

— Не, благодаря. Виж, вярвам във всичко, което се говори за теб... Имаш, ъ-ъ, екзотични вкусове и си достатъчно силна, за да си ги задоволяваш. Уважавам всеки, който получава онова, което иска. И това беше единственият начин да се добера до теб. Имам предложение, което не можеш да си позволиш да отхвърлиш.

— Включва ли хубави руини?

— Можеш да се обзаложиш! — бързо отвърна той.

— ... И мъж?

— Един от най-добрите!

Тя протегна ръка и му помогна да се изправи.

— Бързо! Виж слънчевите лъчи върху онази полуразрушена кула!

— Страхотна е.

— Как се казва той?

— Доракийн. Ред Доракийн.

— Звучи познато...

— Мотае се наоколо от доста време.

— Добре ли изглежда?

— Съмняваш ли се?

— Мога да използвам ново корабче, да го обзаведа...

— Не говори повече... Хей! Виж лъчите върху онези останки!

— Бързо! Апаратът! Ти наистина си голям късметлия, Тоба.

— Мислиш, че не го знам ли?

ЕДНО

Когато видя малката бляскава точица в огледалото, Ред Доракийн тихо изруга.

— Какъв е проблемът? — чу се откъм таблото.

— Дявол да го вземе, мислех, че съм те изключил.

Той протегна ръка към бутона, после я отпусна.

— И наистина го направи. Задействах електрическата верига сама.

— Как?

— Спомняш ли си, че преди месец спечелих от теб на карти правото на сервиз? Беше останала малка сума и накарах техниците да ми инсталират няколко нови вериги. Реших, че е време да поразширя мирогледа си.

— Искаш да кажеш, че си ме подслушвала цял месец?

— Да. Говориш си сам доста често. Намирам го за забавно.

— Така не може да продължава.

— Прав си. Може би трябва да престанеш да играеш карти с мен. Какъв все пак е проблемът?

— Полиция. Приближава се бързо. Мога да свия вдясно. Мога и да не го направя.

— Обзалагам се, че съм в състояние да ги изработя. Искаш ли битка?

— Не, по дяволите. Стой мирно, Цвете. Просто имаме нужда от малко време.

— Не разбирам.

— За никъде не бързам. Ако не успея, ще опитам отново. Или ще пробвам друг вариант.

Той отново погледна в огледалото. Блестящият, капковиден автомобил се доближаваше, макар очевидно да бе забавил леко скоростта си.

— Все още не разбирам.

Ред драсна една кибритена клечка в нокътя на палеца си и запали угасналата си пура.

— Знам. Не се притеснявай и не се меси в евентуалния разговор.

— Разбрано.

Той погледна встрани. Колата се бе изравнила с него и бавно го задминаваше.

— Или ме спри, или продължавай — измърмори той. — Доста сме големи за такива игрички.

Сякаш в отговор, сирената забуча. Върху покрива на полицейската кола изникна и заблещука малка сфера.

Ред изви в локалното платно. Небето отново запулсира, като ту се смрачаваше, ту отново се проясняваше. Когато колата спря, над хоризонта изникна утринно слънце, тревата се покри със скреж, а отнякъде се чу песента на птиците. Блестящият автомобил спря отпред, вратите му се отвориха и от него слязоха двама полицаи, облечени със сиви туники. Ред изключи таблото и издуха дима от пурата си.

Шофьорът на полицейската кола се доближи до вратата на Ред, докато другият заобиколи отзад. Първият се надвеси над отворения прозорец на Ред и по устните му пробяга усмивка.

— Дявол да ме вземе! — възкликна той.

— Здравсти, Тони.

— Нямах представа, че си ти, Ред. Надявам се, че не си замислил някоя щуротия.

Ред сви рамене.

— Знаеш как е, опитвам се да преживявам.

— Тони — чу се откъм багажника. — По-добре ела тук.

— Ъ-ъ... налага се да слезеш, Ред.

— Няма проблем.

— Какво има? — викна Тони и се насочи към колелата си.

— Виж сам — отвърна другият, като повдигна платнището.

— Мили боже, познавам този модел! Това са пушки от Ве Двайсет, наричат ги М-1.

— Знам. А зад тях? Автоматични карабини „Браунинг“. Плюс цял сандък с ръчни гранати и амуниции.

Тони въздъхна и се обърна.

— Не ми казвай, нека да позная сам — започна той. — Мисля, че знам къде точно отиваш. Все още вярваш, че гърците трябва да спечелят битката при Маратон и си решил да им подадеш ръка.

Ред сбърчи чело.

— Как пък ти хрумна това?

— Вече си бил залавян два пъти.

— А сегашната ти проверка беше просто рутинна, така ли?

— Да.

— И никой не ти е подшушнал за намеренията ми?

Полицаят се поколеба и отмести поглед.

— Никой.

Ред се ухили.

— О'кей. Хванахте ме със стоката. Сега какво ще правите?

— Първо ще конфискуваме оръжията. Можеш да ни помогнеш да ги пренесем в нашата кола.

— Ще получа ли разписка?

— По дяволите, Ред! Не разбираш ли в каква каша си се забъркал?

— Да.

— Честно казано, нищо не може да ни се случи, ако се откажеш. Иначе ще създадеш нова отбивка от Пътя. Или дори нов изход, кой знае?

— Какво лошо има в това?

— Не се знае кой би решил да го използва.

— Доста странни птици пътуват тук напоследък, Тони. Виж дори нас самите.

— Странните птици не ме интересуват. Ти си опасността, за която знаем. Всички те познават. Защо, по дяволите, ти е притрябвало това отклонение?

— Защото преди време то съществуваше. Сега обаче е затрупано. Искам просто да възстановя обстоятелствата.

— Не си спомням никаква такава отбивка.

— Защото си млад, Тони.

— Не те разбирам, Ред. Хайде, помогни ми с пренасянето.

— Нямах грижа.

Когато понесоха оръжията към полицейската кола, Тони отбеляза:

— Знаеш, че е време да престанеш, нали?

— Това, което знам, е, че работата ти е да следиш такива като мен.

— Но хич не ти пука. Представи си, че отвориш Пътя към някое гадно място, пълно с отвратителни, опасни създания, които се намърдат тук и започнат да ни създават проблеми? Защо просто не се откажеш?

— Търся нещо, което не мога да открия по друг начин.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво?

— Имам. Това е личен въпрос.

— Значи си готов да разбиеш трафика заради егоистичните си подбуди?

— Да.

— Не знам защо въобще попитах. Познавам те от около четирийсет години. Колко прави това за теб?

— Пет-шест години. Може би трийсет, не знам. Междувременно успяваш ли да свършиш достатъчно работа в управлението?

— Дори повече, отколкото бих искал.

— Вероятно именно там си разбрал подробностите за тези отклонения.

— Всъщност, наистина научих доста и трябва да знаеш, че е сложно, отколкото си мислиш.

— Глупости! Ако е съществувало някога, нищо не пречи да се възстанови.

— Прави каквото искаш, но знай, че няма да те оставим да объркваш трафика.

— Хората го правят всеки ден. Защо иначе биха пътували по Пътя? Където и да отидат, променят отклоненията.

Тони изцъка с език.

— Знам. И това наистина е опасно. Необходим е повече контрол, трябва да се поставят пунктове...

— Но Пътят винаги е бил тук и тези от нас, които са умеели да пътуват по него, са го умеели винаги. Светът си върви, Пътят също. Създаваме и рушим, амин. Какъв е проблемът?

— Познавам те от четирийсет години — или трийсет, или пет, няма значение. Не си се променил. Все още не мога да разговарям с теб нормално. Добре де, не можем да контролираме по-голямата част

от трафика и да предотвратим малките промени. Но пък можем да внимаваме за по-големите. Това и правим. Ти винаги си бил свързан именно с тях. Просто се опитвам да се държа човешки и да те оставя да си тръгнеш само с предупреждение.

— Много добре знаеш, че това е всичко, което можеш да ми направиш. Не можеш да докажеш накъде се бях запътил с оръжията. Можеш да ги конфискуваш, можеш да ми изнесеш лекция и дори да бъдеш малко по-груб. Но това е всичко. И двамата знаем, че в момента не си се заел с опазването на спокойствието и реда, а искаш да ме предупредиш за нещо по-специално. Някой ми е вдигнал мерника и искам да знам кой е той.

Тони почервения. Партньорът му мина покрай тях със сандък с гранати.

— Ставаш параноичен, Ред — каза най-сетне ченгето.

— А-ха. Не искаш ли поне да ми подскажеш? — Очите му бяха вперени в Тони, докато за пореден път палеше пурата си. — Кой ли би могъл да бъде?

Полицаят погледна към партньора си, после каза:

— Хайде, трябва да пренесем всичко това.

Отне им десет минути. Когато свършиха, Ред получи позволение да се върне в пикапа си.

— Е, смятай се за предупреден — викна Тони.

Ред кимна.

— ... И внимавай — допълни ченгето.

Ред отново кимна, този път по-бавно.

— Мерси.

Видя ги как се качват в блестящата си кола и се понасят нанякъде.

— Какво беше това?

— Той просто ми направи услуга. Цвете. Спря ме, за да ми съобщи, че съм в беда.

— Каква?

— Трябва да си помисля. Къде е най-близката спирка?

— Не е далеч.

— Ти карай.

— О'кей.

Пикапът потегли напред.

ДВЕ

Маркиз дьо Сад последва Съндок в масивната сграда.

— Оценявам това — каза дьо Сад — и бих го оценил още повече, ако не споменете нищо пред Чадуик. Той смята, че чета някакви отвратителни ръкописи. Още от времето на барон Кувиe се чудя и надявам. Но никога не съм мислил, че ще имам възможността да видя нещо такова със собствените си очи.

Съндок се изхили и го въведе в огромната лаборатория.

— Оценявам това. Не се притеснявайте. Просто искам да покажа резултата от труда си.

Двамата доближиха голямата яма в центъра на лабораторията и спряха пред загражденията.

Съндок махна с ръка и в дупката под тях блесна светлина.

То стоеше като гигантска статуя, като удивителен макет за някой филм, като внезапно материализиран главобол...

А после изведнъж се раздвижи. Повдигна крак и наведе глава, подразнено от светлината. На тила му проблясна парче метал, друго се видя по дължината на гърба му.

— Грозна твар — отбеляза Съндок.

Маркизът поклати глава.

— Красиво е — тихо възрази той. — Кажете ми пак как се казва.

— Тиранозавър рекс.

— Пасва му. Да, пасва му. Чудесно е!

Около минута той го съзерцава неподвижен. После попита:

— Как се сдобихте с този превъзходен екземпляр? Мислех, че тези животни съществуват само в далечното минало.

— Така е. Бе ми необходим специален фотонен апарат, който прелетя по Пътя дотам. Отне ми доста време.

— Значи Пътят стига чак до онези дни?... Възхитително! А как успяхте да пренесете нещо толкова голямо и силно?

— Не съм го пренасял. Екипът, който бях пратил, упои един екземпляр и донесе проба от него в момент, отдалечен от нас на

петнайсет години. Този индивид бе култивиран от същата проба и, така да се каже, представлява близък на оригинала.

— Красота, истинска красота! Нищо не разбрах, но така или иначе няма значение. Кажете ми — как го контролирате?

— Виждате ли металните пластини на тила и гърба му?

— Да.

— Това са електроди. Чрез тях прониквам в нервната му система. Един момент...

Съндок се отправи към работната маса и взе оттам една правоъгълна кутия и нещо, което приличаше на сребриста кошничка.

— Това е компютър.

— Мислеща машина?

— Явно някой вече ви е говорил за това. Е, може да бъде наречен и така. Този модел изпълнява и ролята на преподавател.

Той натисна някакъв бутон. Дисплеят светна. Не се чу никакъв звук.

— С това можете да го накарате да прави каквото пожелаете, така ли?

— Дори повече. — Постави кошничката на главата си и я намести. — Така разполагаме с обратна връзка.

Животното повдигна глава и я обърна към тях.

— ... Виждам двама мъже, които ме наблюдават. Единият е поставил нещо блестящо върху главата си. Сега ще им помахам с дясната си лапа.

Картината беше гротескна — мутираният преден израстък на чудовището се раздвижи в нещо като приветствие.

— ... А сега ще ги поздравя гласно.

Над главите им се разнесе рев, който сякаш разтърси цялата сграда.

— Дайте на мен! — викна маркизът. — Дайте на мен! Моля ви, трябва да опитам сам!

Съндок се усмихна и махна каската от главата си.

— Няма проблем. Съвсем лесно е. Ще ви покажа как да го използвате...

През следващите няколко минути маркизът направляваше стъпките на животното, караше го да прави различни движения, да размахва опашката си.

— Наистина виждам през неговите очи!

— Именно това е обратната връзка, за която говорех.

— Моята... неговата сила сигурно е феноменална!

— О, да.

Минаха още няколко минути, след което маркизът отбеляза:

— Трудно ми е да прекъсна това усещане, но предполагам, че се налага. Ще ми покажете ли как да го изключа?

— Разбира се.

Съндок махна каската и изключи компютъра.

— Никога не съм изпитвал подобно усещане за мощ — каза маркизът. — Това определено би било идеалното оръжие, непобедимият убиец. Защо не го използвате, за да убиете онзи Доракийн и да спечелите наградата, която предлага господарят ви?

Съндок се засмя.

— Как си го представяте да се втурне по Пътя към някое предполагаемо място на среща с обекта? Не, транспортът определено е голям проблем, дори да знаехме точно къде трябва да го пренесем. Не съм си и помислял да го използвам именно по този начин.

— Като ви слушам, ми се струва разумно. Просто си представих картината и тя ме завладя. Но все пак звярът сигурно представлява голям интерес за науката?

— Не бих казал. Контролът над това животно едва ли е чак такъв научен напредък. Информацията за него може да бъде набавена посредством най-обикновено изследване. Направих всичко това просто за забавление. Иначе от животното не може да бъде извлечена кой знае каква полза. Е, разбира се, моите асистенти ще направят необходимите проби и проучвания на физиологията му. Може дори да открият някаква полза от контрола над него. Но за мен важното беше да мога да задоволя дребния си каприз. И защо не?

— Оказва се, че си приличаме повече, отколкото някога съм предполагал.

— Заради задоволяването на прищевките си ли?

Маркизът поклати глава.

— По-скоро, защото изпитвате удоволствие от контрола над тази странна мощ.

Съндок направи движение с ръката си и над ямата се спусна мрак. После се отдръпна от заграждението.

— Добре — каза той. — В думите ви има смисъл. — Остави екипировката на работната маса, докато се насочваха към изхода. — Сега най-добре се върнете към онези ръкописи.

— От Олимп до Тартар са само няколко крачки — измърмори маркизът.

Съндок се усмихна.

— Освен всичко друго, то яде много — отбеляза той. — Но си заслужава.

ЕДНО

Той изви по чакълестия път и се насочи към група от дървени постройките, пред които бяха поставени резервоари за различни горива.

— Как сме с бензина? — поинтересува се Ред.

— До половината е.

— Спри при онези дървета.

Автомобилът спря под огромен дъб. Слънцето беше далеч на запад.

— Някъде около Ве Шестнайсет сме, нали?

— Да. Искаш да се спуснеш натам ли?

— Не. Просто си спомних, че навремето познавах един тип от този период. Занимаваше се с доизкусуряването на Англия...

— Ще го посетиш ли?

— Не. Може да е къде ли не. Пък и съм гладен. Ела да ми правиш компания.

Той измъкна екземпляра на „Цветята на злото“ изпод контролния панел.

— Къде отиде той? — чу се от книгата.

— Кой?

— Твоят приятел.

— О, далеч. Далеч — изкикоти се Ред.

Отвори вратата и излезе навън. Въздухът беше хладен. Той енергично пое към постройките.

В трапезарията бе сумрачно, свещите още не бяха запалени. Дървените маси не бяха покрити с нищо. Същото се отнасяше и за пода. В камината в далечния ъгъл на помещението гореше огън. Прозорци имаше само на едната стена.

Той се огледа. Под най-големия от прозорците седяха две двойки. Изглеждаха млади. Говорът им го накара да предположи, че най-вероятно са от Ве Двайсет и едно. Одеждите на човека, седнал на масата вдясно, показваха, че е от викторианска Англия. Отсреща, с гръб към близката стена, седеше тъмнокос мъж с черни панталони,

ботуши и бяла тениска. Ядеше пиле и пиеше бира. На облегалката на стола му бе праметнато черно кожено яке. Ред по никакъв начин не можеше да познае откъде точно идва. Бе облечен твърде обикновено.

Ред се насочи към най-далечната маса, заобиколи я и седна с гръб към стената. Постави „Цветята на злото“ пред себе си и отгърна на първата попаднала му страница.

— „За детето, влюбено в картите и глобусите, вселената възбужда най-силни апетити“ — каза тънкият глас.

Той бързо вдигна книгата, за да прикрие лицето си и отвърна шепнешком:

— Вярно е.

— И непрекъснато ти се иска още, нали?

— Просто едно малко собствено угълче.

— Къде по-точно?

— Как, по дяволите, мога да знам?

— Така и не разбирам защо вършиш това...

Край масата изникна висок, побелял мъж.

— Поръчката ви... Ред!

Той вдигна глава и го погледна.

— Джонсън?

— Да. За бога, минаха години!

— Наистина ли? Ти не работеше ли по-надолу по Пътя?

— Така беше. Обаче тук горе ми харесва повече.

— Радвам се, че си си намерил добро местенце. Как мислиш, пилето на онзи мъж изглежда добро, нали? — Той кимна към тъмнокосия. — А и бирата му. Ще поръчам същото. Между другото, кой е той?

— За пръв път го виждам.

— Добре. Донеси ми първо бирата.

— О'кей.

Ред извади пура от вътрешния си джоб и я огледа.

Джонсън го зяпна очаквателно.

— Ще направиш ли онзи номер?

— Кой?

— Веднъж те видях да си палиш пурата с въглен от камината.

Дори не се опари.

— Така ли?

— Не си ли спомняш? Беше преди доста години. Освен, ако не ти предстои тепърва да го научиш. Май по онова време наистина изглеждаше по-стар. Както и да е, беше на около половин век надолу по Пътя.

Ред поклати глава.

— Сигурно е било евтин трик. Не си спомням нищо. Донеси ми бирата и месото.

Джонсън кимна и се отдалечи.

Помещението постепенно се напълни с хора. Свещите вече бяха запалени, а шумът от разговорите се усили. Ред махна на Джонсън, плати сметката и стана.

Навън вече беше тъмно и доста по-хладно. Той пое по чакълестия път към камионетката.

— Тихо е — чу се откъм книгата, която носеше.

— Да. Аз...

Усети удара точно, когато видя пламъчето и чу щракането на затвора.

Без да се замисля за раната, Ред се метна встрани и се претърколи. Чу се втори изстрел, но този път не усети нищо. Хвърли „Цветята на злото“ към невидимия стрелец и се втурна към колата си. Отвори вратата, метна се вътре и сграбчи 45-калибровия пистолет, който държеше под седалката. Отвън се чуваха хрущящите по чакъла стъпки. Внезапно се чу пронизителен вик: „Стой, човече! Обкуъжен си!“ Последва нов изстрел, сетне тиха ругатня. Тогава Ред стреля през прозореца, сниши се и зачака.

От сградата се чуваха гласове, вратата беше отворена. Последваха нови викове, но никой не се приближаваше.

Ред пропълзя към задната част на камионетката. Огледа се. Нищо. Вслуша се за някакви стъпки. Отново нищо. Пропълзя още няколко метра.

— Отпued е, насочва се надясно... — чу се шепот.

Тогава Ред чу шумоленето пред себе си. Подхвърли едно камъче на няколко метра встрани, но не последва никаква реакция. Той изчака.

После викна на жаргон:

— Изглеждаш ми свестен. Искаш ли да поприказваме?

Никакъв отговор.

— Ще ми кажеш ли защо искаш да ме очистиш? — продължи Ред.

Тишина.

Той заобиколи задната част на камионетката и се насочи напред, снишен, стъпвайки тихо.

— Спуи! Той е там, зад дъветата.

Ред премести оръжието в лявата си ръка и протегна дясната през отворения прозорец на камионетката. Включи фаровете и застина в очакване. Откъм дърветата проехтя изстрел и куршумът изсвири край кабината на автомобила. Ред мярна силуета на стрелеца, насочи пистолета натам и стреля. Тялото политна и се опря в ствола на едно дърво. Той стреля отново и видя как онзи изпусна оръжието си и тежко се стовари на земята. Ред се надигна и се отправи към него. Когато се надвеси над тялото, можа да го разгледа внимателно.

Черни панталони и черно яке, в което куршумът бе обгорил дупка. Това беше мъжът, когото бе видял по-рано в трапезарията, седнал с гръб към стената. Ред повдигна главата му. В крайчеца на устните се образуваха розови мехурчета. Мъжът бавно отвори очи.

— Защо? — попита Ред. — Защо се опита да ме убиеш?

Онзи едвам се усмихна.

— Предпочитам да те оставя сам... да си поблъскаш главата — изхриптя той.

— Точно в този момент това едва ли ще ти помогне — каза Ред.

— Нищо няма да ми помогне — отвърна мъжът. — Така че, върви по дяволите!

Ред го цапардоса през устата. Чу зад гърба си протести. Тълпата от зяпачи вече се беше събрала.

— Говори, тъпо копеле, или наистина ще се почувстваш зле!

После заби пръсти в корема му, точно до раната.

— Хей! Престани! — чу се зад гърба му.

— Говори!

Мъжът обаче само изпъшка и след миг вече не дишаше. Ред заудря по гърдите му.

— Не умирай, скапаняк такъв!

Усети нечия ръка върху рамото си и я отблъсна. Стрелецът лежеше неподвижен. Ред остави главата му да тупне на земята и започна да рови из джобовете му.

— Не мисля, че трябва да правите това — каза някой зад гърба му.

Като не намери нищо интересно, Ред се изправи.

— Каква кола караше този? — попита той.

Тишина. После се чуха отделни гласове. Най-сетне викторианският джентълмен каза:

— Беше стопаджия.

Ред се обърна. Джентълменът гледаше трупа, а но устните му играеше лека усмивчица.

— Откъде знаете? — поинтересува се Ред.

Мъжът извади копринена кърпичка, разгъна я и докосна с нея няколко пъти челото си.

— Видях как по-рано го докараха — отвърна той.

— Каква беше колата?

— Черна, от Ве Двайсет, кадилак.

— Обърнахте ли внимание на останалите вътре?

Мъжът отново погледна трупа, облиза устни и пак се усмихна.

— Не.

Джонсън се приближи с парче брезент и покри тялото. Взе падналия пистолет и го втъкна зад колана си. Сетне се изправи и постави ръка върху рамото на Ред.

— Уведомих ченгетата — каза той, — но нямам представа кога ще се появят. Трябва да останеш и да дадеш показания, нали знаеш?

— Да, ще изчакам — отвърна Ред.

— Давай тогава да се връщаме вътре. Ще ти намеря стая и нещо за пиене.

— О'кей. Изчакай само минутка.

Ред се върна на паркинга и взе книгата.

— Този куушум уазвали говоуителя ми — чу се познатият глас.

— Знам. Ще ти взема нов, от най-добрия модел. Все пак благодаря, че пое куршума вместо мен.

— Надявам се да си е стуувало. Защо искаше да те убие?

— Нямам представа, Цвете. Имам чувството, че беше наемник. Може би от Синдиката. Ако е така, не се сещам каква връзка може да имам с тях. Просто не знам.

Той пхна томчето в джоба си и последва Джонсън вътре.

ДВЕ

Ранди видя как синия пикап зави и спря на паркинга.

— Това ли е мястото? — попита той, като посочи към заведението „При Спайро“.

Лейла кимна, без да вдига поглед от книгата, която четеше „Стръкчета трева“.

— По онова време беше в Африка — каза тя. — Но тъй като сега сме в реално време, нямам представа колко близо до синхрона е.

— Говори разбрано.

— Може още да не е пристигнал, но също така е възможно вече да си е тръгнал.

Ранди дръпна ръчната спирачка.

— Изчакай тук, отивам да проверя — каза тя, отвори вратата, хвърли книгата на задната седалка и слезе.

— Няма проблем.

— Ранди?

— Да, Стръкче?

— Тя е доста енергична жена, не мислиш ли?

— Съгласен съм.

— Привлекателна ли е?

— Да.

— Но и деспотична.

— Тя знае как да постигнем това, което искаме. А аз не.

— Вярно е. Кой е този?

Пред колата се появи възрастен мъж с голям кръст на изцапаната си туника, мърморейки нещо под нос. Издърпа парцал изпод колана си и започна да бърше фаровете и предното стъкло. Плюна върху една размазана буболечка, изчегърта я с нокът, после мина отгоре ѝ с парцала. Най-сетне се доближи откъм страната на Ранди, усмихна се и кимна.

— Хубав ден — отбеляза той.

— Така е.

Ранди бръкна в джоба си, намери един четвъртак и му го подаде. Мъжът го стисна в юмука си и отново кимна.

— Благодаря ви, сър.

— Приличаш на... кръстоносец — отбеляза Ранди.

— И съм. По-скоро бях — отвърна онзи на жаргон. — Отклоних се в погрешна пряка и не успях да открия пътя за обратно. Не можете да вините човек, че се е загубил, нали? Освен това някой ми каза, че кръстоносният поход е свършил и ние сме победили. Така или иначе ще бъде глупаво да се опитам да продължа. Пък и тук ми харесва. Някой ден ще мине свещеник със своя кадилак и аз ще го използвам да ме освободи от обета. Междувременно ми разрешават да спя тук отзад, а готвачът ми дава храна. — Той намигна. — Пък и изкарвам достатъчно на пътя, за да мога да си позволя по няколко питиета вечер. Никога не съм живял по-спокойно. Няма смисъл да търсиш битката, когато войната е свършила, нали така?

Ранди поклати глава.

— Не можеш да си сигурен, нали?

— Сигурен в какво?

— Кой е спечелил.

— Кръстоносния поход ли?

Ранди си почеса носа.

— Ами... ако се вярва на учебниците по история, имало е четири големи похода и още няколко по-малки. Що се отнася до това кой е спечелил, отговорът не е толкова прост...

— Толкова много ли са били?!

— Да. В някои случаи вие сте водели в резултата, в други — онези. Имало е най-различни обрати, интриги, предателства... Получил се е доста добър културен обмен. Гръцката философия е била пренесена на запад. А пък...

— Дреме ми за гръцката философия, приятелче! По твое време кой владееше Светите земи — ние или те?

— Главно те...

— А нашите земи? Ние ли ги държахме или те?

— Ние, обаче...

Старият войник се изкикоти.

— Значи никой не е спечелил.

— Не е толкова просто. Всъщност и никой не е загубил. Трябва да погледнеш на нещата по-глобално. Виждаш ли...

— Глупости! Ти, ако искаш, може и да гледаш глобално, синко. На мен обаче не ми се ще да се връщам обратно и да си навирам носа в пчелния кошер заради глобалната ти картина. Луи може да си задържи кръстоносните походи. На мен ми е много по-добре тук, да трия стъклата на дяволските колесници, особено когато вече знам, че никой не е спечелил.

— Разбирам гледната ти точка, макар с историята хич да те няма. Но не си прав да казваш, че...

— Точно тъй! И ако имаш късмет, един ден по Пътя ще се спусне някой и ще ти направи същата услуга. Разкажи му за историята. — Той хвърли монетата във въздуха и я хвана. — Продължавай да вярваш, хлапе.

После се обърна и се отдалечи.

Ранди кимна и промърмори:

— Интересна работа...

Стръкчето тихичко затананика на задната седалка. Сетне понита:

— Нещо разстрои ли те?

— Може би. Не знам. Защо питаш?

— Прегледах пулса, метаболизма, кръвното налягане, дишането ти. Има известно покачване. Това е всичко.

— Май не мога да скрия нищо от теб, а? Всъщност си мислех за това как страстите на един кръстоносен поход — или пък на една разбита любовна връзка — не са нищо повече от миг в геоложкото време.

— Така е. Но след като не си нито камък, нито ледник, какво значение има? — След кратка пауза Стръкчето продължи: — Да не би напоследък да си прекъснал подобна връзка?

— Като че ли може да се каже и така.

— Вероятно е тъжно. Или не, в зависимост от случая. Ти...

— Не — каза той. — Не съвсем. Нямах как да продължи. И въпреки това чувството за загуба остава... Защо ли ти разказвам всичко това?

— Всеки си намира някого, на когото да разказва. В такъв момент трябва да си доста внимателен. След загуба човек често търси заместник, нещо ново. Най-често изборът не е много мъдър. А...

— Лейла идва — отбеляза Ранди.

— О.

Последва тишина.

Ранди посегна към една от пурите на Лейла.

— Не усещам приближаването ѝ — каза след малко Стръкчето.

— Съжалявам. Объркал съм се.

Последва силно прашене. Сетне се чу:

— Извинявай, Ранди. Не исках да те притеснявам.

— Няма проблем.

— Просто ми се искаше...

— Сега вече тя *наистина* идва.

— Добре. Аз просто... Както и да е.

Лейла отвори вратата, скочи вътре и я хлопна зад себе си. Протегна се и измъкна пурата измежду пръстите му. Дръпна си и се отпусна назад в седалката.

— Да разбирам ли, че не си... — започна той.

— Шшт! Доближили сме го максимално. Само дето нямаше точен адрес. Ще трябва да погледна пак.

Той видя как лицето ѝ сякаш се разтвори в дима. За миг чертите ѝ се отпуснаха, после пак се стегнаха толкова бързо, че той се изненада.

— Включи двигателя! Давай! — изкомандва тя.

— Накъде?

— Надолу по Пътя. Ще знам къде да завием, когато му дойде времето. Тръгвай!

Той изкара колата от паркинга и се насочи към изхода.

— Започвам да разбирам...

— Какво? — попита той.

— Какво всъщност сме — отвърна Лейла и му подаде пурата.

Той натисна газта.

ЕДНО

Ред се претърколи от леглото и грабна якето си.

— Хей! Въобще не те бива за пожарен детектор!

— Сигууно и тази част се е уазвалила.

Той измъкна малко фенерче от джоба си. Тънкият лъч освети стаята, но никъде не се виждаше пушек. Ред се изправи и се отправи към вратата. Спря до нея и помириса въздуха.

— Може би е по-добуе да не...

Той излезе в коридора и се насочи наляво.

Там! Съседната стая!

Изтича към вратата и натисна бравата. Беше заключена.

— Събуди се!

Отстъпи назад, засили се и ритна вратата. Тя се отвори широко. Димът го връхлетя. Ред се втурна към горящото легло, върху което лежеше жена, усмихната в съня си. Ред я вдигна, понесе я сред пламъците и я пусна в другия край на стаята. После се хвърли към леглото и затрупа огъня с едно одеало.

— Хей! — викна жената.

— Млъквай! — отвърна той. — Зает съм.

Жената се изправи на крака. Дрехите ѝ още горяха. Първоначално тя не им обърна никакво внимание. После, когато пламъците обхванаха предната част на роклята ѝ, погледна надолу, бързо издърпа някаква връзка около врата си и дрехата се свлече на пода. Тя пристъпи извън горящата рокля и попита:

— Какво правиш тук?

— Опитвам се да угася огъня! Пак ли си пушила в леглото?

— Да — отвърна тя. — А и пих.

После коленичи и измъкна иззад леглото бутилка.

— Остави го да гори — каза тя. — Да пийнем.

— Лейла, махни се от пътя ми!

— Разбира се, Рейд. Както кажеш.

Тя се дръпна назад и седна в един голям стол. После се огледа, стана, отиде до бюфета, запали с помощта на свещника газената лампа и взе една висока чаша. След това пак седна в стола.

В коридора се чуха стъпки.

— Какви са пораженията? — чу се гласът на Джонсън, последван от кашлица.

— Само леглото — отвърна Ред. — Овладяхме положението.

— Можеш да изхвърлиш дюшека през прозореца, когато се справиш. Навън има само чакъл.

— О'кей, ще го направя.

— Стая седемнайсет е празна, мис Лейла. Може да се преместите там.

— Благодаря, но тук си ми харесва.

Ред отиде и разтвори кепенците на прозореца. После се върна до леглото, обърна дюшека, вдигна го и го занесе до рамката на прозореца. Сетне го избута навън.

— Ще уредя да ви докарат ново легло и дюшек — каза Джонсън.

— И още една бутилка.

Съдържателят, който междувременно беше пристъпил в стаята, се обърна и излезе, все още кашляйки.

— Както кажете — подхвърли той през рамо. — Не мога да разбера как дишате там вътре.

Ред погледна през прозореца. Лейла отвори бутилката, която държеше. Стъпките на Джонсън заглъгнаха надолу по коридора.

— Какво ще кажеш за една глътка, Рейд?

— Става.

Той се обърна и се приближи към нея. Тя му подаде чашата.

— За твое здраве — каза той и отпи.

Тя изсумтя и надигна бутилката.

— Ей, това не подхожда на една дама — обади се Ред. — Ето ти чашата.

Лейла се изкикоти.

— Не се притеснявай. Предпочитам количеството. За твое здраве. Как е, между впрочем?

— Кое — здравето ми или питието?

— И двете.

— Било е и по-добро, и по-лошо. Отнася се и за двете. Какво правиш тук, Лейла?

Тя сви рамене.

— Пия. Припомням си някои номерца. А ти какво правиш? Все още ли се луташ нагоре-надолу по Пътя в търсене на небелязана отбивка? Или може би се опитваш да отвориш нова?

— В известна степен. По едно време си мислех, че си успяла да откриеш пътя и си поела натам. Да те намеря тук е, как да кажа, малко разочароващо.

— Е, аз успявам да създавам подобно впечатление, нали?

Той измъкна една пура от якето си, отиде до свещта и запали.

— Имаш ли още от тези?

— Да.

Подаде ѝ пурата и си извади нова.

— Защо го правиш? — попита той.

Димът се изви над главата ѝ.

— Кое?

— Ами седиш тук и си губиш времето, вместо да търсиш.

— Щом питаш, ще ти кажа — започна тя и отново отпи от бутилката. — Разкарвала съм се по този проклет Път от Неолита до Ве Трийсет. Проверявала съм всяка отбивка, пътечка, следа. Позната съм в хиляди страни под различни имена. И въпреки това никъде не открих това, което бях видяла, това, което търсим.

— Не си ли била поне близо? Не усети ли поне веднъж присъствието?

Тя потръпна.

— Усецала съм присъствия — някои от тях много сходни, други — незабравими, но никое от тях не беше истинското. Не. Единственият извод, до който можах да стигна, е, че мястото, което веднъж видях, вече не съществува.

— Всичко съществува някъде.

— В такъв случай просто не можеш да стигнеш дотам оттук.

— Не ми се вярва.

— Тогава ми кажи — заслужава ли си? Заслужава ли си да изгубиш живота си в търсене, когато можеш да си избереш най-различни времена, места, да отидеш навсякъде, да правиш всичко, което си пожелаеш?

— Като да си припомняш някои номерца и да пиеш до припадък?
Като, например, да подпалваш леглото си?

Тя издуха димно облаче.

— Не съм правила нищо — както сам каза — почти цяла година. С всеки изминал ден става все по-лесно. А резултатите са все същите. Изразходих енергията си. По природа съм си доста мързелива. Приятно е да спреш и да прекъснеш подобно безплодно занимание. Защо не направиш като мен? Въпреки всичките си усилия, очевидно си на същия хал. Можем поне да се утешаваме един друг.

— Моята природа е по-различна от твоята — отбеляза той, тъкмо когато слугите влязоха с ново легло, завивки и бутилка.

Двамата известно време пушиха мълчаливо и наблюдаваха работата на слугите. Когато те си тръгнаха, Лейла каза:

— Да имаш много пари и да спиш през по-голямата част от времето са най-хубавите неща в живота.

— Лично мен ме вълнува и това, което е по средата между тях — заяви той.

— И какво ти донесе то? — измърмори тя, като стана. — Белязан си за убиване, ето какво.

Отиде до прозореца и се загледа навън.

— Какво имаш предвид? — попита той най-сетне.

— Нищо.

— На мен пък ми звучеше като нещо. Хайде, кажи какво видя?

— Не съм казвала, че съм видяла нещо. — Тя се обърна към него. — Донесоха ново легло. Предлагам да го пробваме.

— Не се опитвай да ме разсееш. Знам, че притежаваш повече от Зрението, отколкото аз. Кажи.

Лейла се облегна на рамката и отпи голяма глътка.

— И се махни от този прозорец. Можеш да се прекатуриш навън.

— Грижовен както винаги — саркастично отбеляза тя, но се дръпна от прозореца и седна на леглото.

После постави бутилката на пода и започна да оформя големи облаци дим с пурата си. Погледът ѝ се втрени в тях.

— Виждам... — започна тя и спря.

— Виждаш... — повтори Ред.

— Движиш се в мъгла. Тя се разсейва, докато се насочваш към смъртта. Сам я желаеш! Виждам десет тъмни птици над теб —

продължи тя, гласът ѝ се сниши, — а сега вече са девет...

— Черната десятка! — прошепна той. — Кой я е повикал?

— Голям — каза тя. — Голям, едър мъж... И поет. Да, той е поет.

Е, разбира се!

— Чадуик.

— Дебелия Чадуик — съгласи се тя.

Сетне издуха дима и посегна към бутилката.

— Сега остава да ми кажеш кога и как — обади с Ред.

— Абе ти какво искаш от едно размито видение?! Това е всичко.

— Чадуик — повтори той и пресуши чашата си. — Има някакъв смисъл. Мнозина имат мотива, но единици — средствата. — После добави: — Тони вероятно е знаел нещо. Следователно и той се е добрал до тях... Това означава, че не мога да разчитам на ченгетата. Но, всъщност, кой ли може?!... Ясно, значи е легално.

Той стана, взе бутилката и сипа още вино в чашата си.

— Какво смяташ да правиш? — поинтересува се тя.

Той отпи.

— Ще продължа напред.

Лейла кимна.

— Добре. Идвам с теб. Ще имаш нужда от помощта ми.

— Ни най-малко. Не и сега. Благодаря.

Тя грабна бутилката и я метна през прозореца. Зелените ѝ очи проблеснаха.

— Не ми се прави на благороден. Аз все още съм едно от най-коравите създания, които познаваш. Знаеш, че мога да ти помогна.

— Нямах представа колко благодарен бих ти бил при други обстоятелства. Но не и когато е обявена черната десятка. По дяволите, един от нас трябва да оцелее. Поне, за да отмъсти за другия.

Тя се изтегна на леглото.

— Това би ти харесало, нали? И най би ти харесало аз да съм тази... В крайна сметка, всичко се завъртя около мен — каза тя. — Сега трябва да спя. Не мога да те насилвам, но не мога и да приема отговора ти. Прави каквото знаеш, Рейд, защото със сигурност и аз ще постъпя точно така. Лека нощ.

— Моля те, дръж се разумно!

Тя захърка.

Той допи виното си, загаси и остави чашата върху бюфета. Затвори вратата след себе си, върна се в своята стая и започна да се облича.

— Гоуим ли?

— Не, Цвете. Тръгваме си.

— Какво не е науед?

— Трябва да се изпаряваме колкото се може по-бързо.

— Уведоми ли полицията за снощи?

— По дяволите, ако не тръгнем веднага, следващият им рапорт може да бъде за самия мен. Онзи, когото застрелях снощи, въобще не е бил луд. Обявена ми е черна десятка.

— Какво е това?

Той издърпа ботите си и започна да навървя връзките им.

— Аз го наричам вендата. Моят враг има право на десет изстрела по мен, без да му се пречи. Ако не успее и след десетте пъти, трябва да се откаже. Нещо като игра. Снощи беше първият опит.

— Ти не можеш ли да отвънеш?

— Разбира се. Стига само да знам на кого. Междувременно е по-добре да бягам. Пътят е дълъг. Играта може да продължи цял живот. Впрочем, по един или друг начин винаги продължава толкова.

— Ченгетата нищо ли не могат да напуавят?

— Не. Не и когато е легално. Тогава всичко е под юрисдикцията на Съвета по игрите. Пък дори и да искаха да направят нещо, не разполагат с достатъчно сили тук. Повечето полицаи са от отсечката Ве Двайсет и три — Ве Двайсет и пет. Там са твърде цивилизовани, едва ли биха се справили с тукашната ситуация.

— Значи трябва да туъгнеш нагоуе по Пътя до мястото, където са по-силни и да им посочиш в игуата някакво науушение на закона.

— Не. Мисля, че врагът ми живее именно в онази посока и вероятно им дърпа конците. Май Тони искаше да ми каже именно това. Пък и тяхната функция е предимно да контролират движението. Не, не, връщаме се обратно.

— Знаеш ли кой стои зад това?

— Да. Едно старо приятелче. Навремето бяхме партньори. Хайде.

— Но не си ли...

— Шшт! Ще се измъкнем тихо.

— Без да платим?

— Точно като в доброто старо време.

— Тогава не сме били заедно.

— Няма значение. Не съм се променил кой знае колко.

Той тихо затвори вратата и се насочи към задното стълбище.

— Уед?

— Шшш!

— Стига с това „шшш“! Как са уазбуали, че смяташ да спуеш тук? Уешението ти беше съвсем спонтанно.

— И аз това се чудя — прошепна Ред.

— Освен ако някой не е знаел къде си сиуял да зауедиш за последно и да е изчислил веуоятните спиуки оттам-нататък.

— И да ги е покрил всичките?! Айде стига бе!

— Само най-веуоятните. Този тип Чадуик може ли да си го позволи?

— Ами, да...

— Тъй или иначе ще туябва да изхаучи също толкова, ако не и повече, ако успееш да пуевъзмогнеш пъувия му наемник, нали?

— Да, права си. Но като се замисля, той ме познава ужасно добре. Ако именно той е уредил тази конфискация на товара ми точно там, където стана, вероятно е предположил, че аз ще спра на първата възможна спирка, за да обмисля нещата.

— Не е изключено. Е, готов ли си за уиска?

— За какъв риск? Че отгук-нататък на всяка спирка ще ме чака по някой?

— Защо не?

— Права си. Просто се сетих за нещо по-важно. Например това, че ако онзи тип, дето трябваше да си свърши пръв работата, не се появи на мястото, откъдето е трябвало да си го приберат, те ще разберат, че съм го убил. И какво биха направили в такъв случай?

— Туудно е да се каже.

— Не биха ли могли сега да са някъде тук отвън и да ме чакат?

— Не ми изглежда много възможно. Мислиш, че може да са покуили този заден изход ли?

— Не е изключено. Ето защо първо ще се огледаме, а после ще се втурнем към дърветата. Макар че ми се струва по-вероятно да

наблюдават камионетката — или откъм дърветата, или от някое друго превозно средство. Затова ще заобиколим отзад.

Ред достигна вратата, изруга, когато разбра колко е масивна и че няма прозорец, леко я откряна и погледна навън. Малко по-късно...

— Нищо — каза той. — Не искам да чувам нито звук, докато всичко не свърши... освен ако не е предупреждение.

— Скоуо ли ще ми опуавиш говоуителя?

— Има едно място нагоре по Пътя, където може би ще успеят да го оправят, докато сменям предното стъкло. Не се притеснявай.

Той отвори вратата и се втурна към прикритието на дърветата. Дотам имаше около петнайсет метра. Когато ги достигна, се извъртя зад най-близкото и се сниши. За няколко секунди остана напълно неподвижен, дишайки през широко отворената си уста.

Нищо. Нито изстрели, нито викове или каквито и да е звуци. Пропълзя обратно към дървената постройка. Когато се озова откъм задната ѝ страна, погледна към прозореца на Лейла. Беше тъмен. Из въздуха се носеше мирисът от изгорелия дюшек.

Ред продължи още малко, докато пред очите му не се разкри целият паркинг. Под бледата светлина на месечината не се виждаше друго превозно средство. Въпреки това внимателно, прилепен до сградата, той бавно се насочи към мястото, където беше паднал неговият нападател от миналата вечер.

Когато стигна, видя, че тялото е още там. Брезентът, който го покриваше, бе притиснат с камъни в ъглите. Ред коленичи до него с пистолет в ръка и се загледа в камионетката. Минаха пет минути. Десет...

Накрая тръгна натам. Заобиколи колата, огледа я, после влезе и седна на шофьорското място. Постави книгата върху таблото и вкара ключа.

— Спуи! Не завъутай ключа!

— Защо?

— Отчитам допълнително натоварване по веуигата. Има съпуотивление над ноумалното.

— Бомба?

— Възможно е.

Ред изруга, слезе и вдигна предния капак. Извади фенерчето и огледа двигателя. След малко хлопна капака и се върна вътре, като все

още ругаше.

— Бомба ли беше?

— Да.

Той врътна ключа.

— Какво напуави с нея?

— Хвърлих я към дърветата.

После даде на заден, обърна и се насочи към Пътя. Спря само да допълни резервоара.

ДВЕ

Беше оставил превозното си средство на една спирка на няколко дни оттук, но оттам всъщност го делиаха светове. Беше много висок и слаб, над високото му чело се спускаше голям тъмен кичур. Облеклото му беше твърде ярко и непривично за планините в Абисиния. Беше обут в пурпурни панталони, ризата му също бе пурпурна, дори коланът и обувките му бяха в същия цвят. Носеше голяма раница. Няколко аметистови пръстена украсяваха неестествено дългите му пръсти. Докато се спускаше по каменистия път, очевидно безразличен към студения вятър, приличаше по-скоро на поет-романтик, макар до деветнайсети век да оставаха осемстотин години. Хлътнолите очи блестяха на измореното му лице. Погледът му търсеше нужните завои и ги следваше. Не беше спирал за почивка цял ден. Беше хапнал вървешком. Сега най-сетне забави ход, защото видя в далечината двата върха, които показваха, че краят на прехода му е близо.

На неколкостотин метра напред пътеката се разширяваше и оформяше голям, изравнен насип, който се срещаше с възвишенията. Той пое натам, насочен към една от нишите, издълбани в скалите. Премина през дървена порта и се озова в малка долчинка. Наоколо пасяха крави. В далечината се виждаше езерце. Край едната от околните пещери имаше кошара. Наблизо бе седнал нисък, гологлав тъмнокож мъж. Беше невероятно дебел. Пред него се въртеше грънчарско колело. Пръстите му и в момента оформяха някакъв глинен съд.

Той вдигна поглед към странника, който го поздрави на арабски.

— ... Мир и с вас — отвърна тъмнокожият на същия език. — Заповядайте, починете си.

Облеченият в пурпурно непознат се доближи.

— Благодаря.

После свали раницата си и се отпусна на земята срещу грънчаря.

— Името ми е Джон — каза той.

— А аз съм Мондамей, грънчарят. Извинете ме. Не бих искал да изглеждам неучтив, но не мога да оставя съда в това състояние. Трябва да го довърша. Ще ми отнеме само още няколко минути. Веднага след това ще ви предложа храна и напитки.

— Не се притеснявай — усмихна се другият. — Удоволствие е да наблюдавам как работи великият Мондамей.

— Чували сте за мен?

— Кой не е чувал за твоите съвършени глинени съдове?

Лицето на Мондамей остана безизразно.

— Много сте любезен — отбеляза той.

След малко привърши с работата си, спря колелото и се изправи.

— Извинете ме — каза грънчарят.

Сетне се понесе нанякъде със смешната си походка. Джон наблюдаваше гърба му, пъхнал дългите си пръсти в джоба на пурпурната си риза.

Мондамей влезе в пещерата. След няколко минути се показа отново, понесъл покрит поднос.

— Донесох ви хляб, сирене и мляко — каза той. — Извинете ме, че няма да ги споделя с вас, но задоволих глада си малко преди да се появите.

Той се наведе удивително грациозно за тежестта си и постави подноса пред събеседника си.

— Ще заколя една коза за вечерята ви... — започна грънчарят.

Лявата ръка на Джон се стрелна. Невероятно дългите му пръсти се впиха в гърдата на Мондамей и откъснаха оттам голямо парче. Дясната му ръка, протегнала едно кристално ключе, вече се бе насочила към оголената метална повърхност. Ключът потъна в малък процеп и той го завъртя.

Мондамей замръзна. Някъде от дълбините на неподвижното му тяло се чува изщраквания. Джон дръпна ръката си и отстъпи назад.

— Вече не си Мондамей, грънчарят — заяви той. — Беше частично активиран от мен. Заеми изходна позиция. Сега.

Тихо жужене, прекъсвано на моменти от изщраквания, се разнесе от фигурата пред него. Тя бавно се изправи, после отново застина.

— Сега премахни човешката си маскировка.

Фигурата бавно повдигна ръце към тила си. За момент те останаха там, после се раздвижиха настрани и надолу, сваляйки

тъмната изкуствена кожа от металната конструкция, която трябваше да бъде глава. Тя приличаше на пирамида, по повърхността на която имаше най-различни оптични прибори. После ръцете се спуснаха надолу. Разкри се още метал. Имаше кабели, кварцови дисплеи, зад които блещукаха светлинки, пластинки, решетки...

След около две минути изкуствената кожа бе смъкната изцяло и този, когото познавах като Мондамей, стоеше пред високия мъж с целия блясък на металната си повърхност.

— Дай ми достъп до Модул едно — нареди мъжът.

От металния гръден кош се показва нещо като чекмедже. Джон протегна ръка, на която проблясваха аметистовите пръстени и натисна някои от бутоните върху модула.

— Защо ми причинявате това? — попита Мондамей.

— Вече си напълно активиран и трябва да ми се подчиняваш. Не е ли така?

— Да, така е. Защо ми причинявате това?

— Прекъсни достъпа до Модул едно и се насочи към мястото, където беше, когато пристигнах.

Мондамей се подчини. Мъжът седна и започна да се храни.

— Защо те активирах ли? — започна Джон след известно време.

— Защото — отговори той сякаш на самия себе си, — аз за момента съм единственият човек на света, който знае какво представляваш.

— Много пъти е грешено относно същността ми...

— Убеден съм в това. Не знам дали има паралелни бъдещи светове, но със сигурност знам, че има много минали, които водят до времето, от което самият аз идвам. Не всички те обаче са достъпни. Страничните пътища запустяват, когато никой не пътува по тях. Не знаеш ли, че Времето е супермагистрала с много отбивни и изходи, главни и второстепенни пътища? Не знаеш ли, че картите непрекъснато се променят, че само малцина са наясно как да намерят местата, откъдето могат да получат достъп?

— Знам това, макар да не съм един от тези, които могат да намират своя път.

— Как разбра?

— Не сте първият подобен пътник, когото срещам.

— Знам, че тук, в твоя участък от Пътя, една хипотеза, на която интелегентните хора в моя участък само биха се изсмели, се оказва

абсолютна истина. А именно, че преди много време Земята е била посетена от същества от друга цивилизация. Тези същества са оставили след себе си множество артефакти и ти си точно такъв артефакт. Така ли е?

— Така е.

— Освен това знам, че си съвършена машина за смърт. Създателите ти са те програмирали да можеш да унищожаваш както най-малкия вирус, така и цели планети. Не е ли така?

— Така е.

— Оставили са те тук. И след като никой не е разбирал твоите функции, си решил да се маскираш и да водиш сегашния си прост живот. Така ли е?

— Да. А ще ми кажете ли как научихте за мен и как се сдобихте с необходимия команден ключ?

— Работодателят ми знае много неща. Той ме образова за посоките на Пътя. Той ми каза за теб. Той осигури ключа.

— И след като ме намерихте и използвахте това, какво желаете от мен?

— Ти каза, че не съм първият подобен пътник, когото срещаш. Знам. Знам също кой е другият. Името му е Ред Доракийн и скоро той ще те потърси в този участък. Имам нужда от огромна сума пари и ще я получа, ако го убия. Аз винаги съм предпочитал да работя чрез посредници — независимо дали те са хора или машини, — когато става дума за насилие. И именно ти ще си моят агент в този конкретен случай.

— Ред Доракийн е мой приятел.

— Предупреден съм. Това означава, че най-малко ще се съмнява в теб. А сега... — Мъжът бръкна в раницата си и извади оттам малко метално сандъче. Отвори го и натисна някакви бутони. Чу се бибиפקане. — Съвсем скоро той е сменил предното си стъкло — продължи Джон, като постави сандъчето на един камък пред себе си. — При смяната в автомобила му е монтиран малък предавател. Сега остава само да изчакам да влезе в този участък и ще мога да го проследя и сам да избира къде да го пресрещна.

— Не желая да бъда ваш агент в този случай.

Джон се надигна, доближи се до Мондамей и ритна глинения съд пред него.

— Желанията ти нямат никакво значение — заяви той. — Нямах избор. Трябва да ми се подчиняваш.

— Така е.

— Заповядвам ти да не правиш никакви опити да го предупреждаваш. Разбра ли?

— Да.

— Тогава недей да спориш с мен. Ще правиш това, което ти нареждам и ще използваш всичките си възможности.

— Да.

Джон се върна до подноса и продължи да се храни.

— Бих искал да ви разубедя — обади се Мондамей след малко.

— Не се и съмнявам.

— Знаете ли защо вашият работодател иска да убиете Ред?

— Не. Това си е негова работа. Не ме засяга.

— Сигурно у вас има нещо много специално, за да ви изберат за такава екзотична задача.

Джон се усмихна.

— Решиха, че съм достатъчно квалифициран.

— Какво знаете за Ред Доракийн?

— Знам как изглежда. Знам, че вероятно ще дойде насам.

— Очевидно сте професионалист, когото вашият работодател е открил след дълго търсене...

— Очевидно.

— Не сте ли се питал защо? Какво ѝ е специалното на набелязаната жертва, че да има нужда от такава подготовка?

— О, той искаше аз да се хвана със случая, защото жертвата вероятно вече знае, че е преследвана.

— Как?

— Наскоро в неговата лична времева линия е бил направен опит да бъде убит.

— И как се е провалил?

— Доколкото разбрах — лоша организация, слабо изпълнение.

— А какво е станало с изпълнителя?

Мъжът в пурпурно вдигна очи към Мондамей.

— Ред го е убил. Но те уверявам, че между мен и онзи некадърник няма място за сравнение.

Мондамей не каза нищо.

— Ако се опитваш да ме сплашиш и да ме накараш да си помисля, че същото може да се случи и с мен, просто си губиш времето. Много малко са нещата, от които ме е страх.

— Това е хубаво — каза Мондамей.

Джон остана с Мондамей още няколко дни и строши петдесет и шест глинени съда, докато разбере, че това въобще не притеснява механичния му слуга. Дори, когато накара робота сам да ги чупи, не усети срещу себе си никакви емоции, затова се отказа. И внезапно един следобед от металното сандъче се разнесе пронизителен сигнал. Джон се втурна да нагласи приемника.

— На около триста километра отгук е — обяви той. — Веднага щом се изкъпя и сменя дрехите си, ще ти разреша да ме пренесеш дотам, за да приключим с този въпрос.

Мондамей не отговори.

ЕДНО

— Ред, онзи доктор, който срещнахме в сервиза... Малко съм притеснена от това, което той... Хей! Вземи се в ръце! Няма да спреш на стопаджия, когато те преследват да те застрелят, нали?!

— Новият ти говорител май е малко по-силен.

Ред отклони встрани. Внезапно заваля. Дребният мъж с невчесаната коса и черното куфарче се ухили и отвори вратата.

— Колко надалеч отивате? — попита той с леко пискливия си глас.

— Около пет Ве.

— Е, и това е нещо. Не ми се стои на дъжда.

Той се качи вътре и трясна вратата зад себе си. После постави куфарчето на коленете си.

— А ти накъде си? — полюбопитства Ред, докато извиваше обратно на магистралата.

— Периклова Атина. Казвам се Джими Фрейзиър.

— Ред Доракийн. Чака те доста път. Как си с гръцкия?

— Уча го от две години. Отдавна си мечтая за това пътуване... Чувал съм за теб.

— Добро или лошо?

— И двете. Пренасял си оръжие, но са те хванали, нали?

Ред изви глава и се вгледа в тъмните очи, които го изучаваха.

— Така се говори.

— Нямах намерение да ти се бъркам.

Ред сви рамене.

— Предполагам, че не е тайна за никого.

— Сигурно си бил на доста интересни места, а?

— Тук-там.

— А също и на някои доста странни?

— Може да се каже.

Фрейзиър приглади косата си назад, наведе се, огледа се в страничното огледало и въздъхна.

— Аз самият никога не съм пътувал по Пътя толкова много. Движил съм се главно между Кливлънд от 50-те и Кливлънд от 80-те.

— С какво се занимаваш?

— Работя в различни заведения. Освен това купувам разни неща от петдесетте и ги продавам през осемдесетте.

— Има някакъв смисъл.

— А също и пари... Някога имал ли си проблеми с магистралните бандити?

— Нищо особено.

— Сигурно носиш в колата си доста добри оръжия.

— Не бих казал.

— Мисля, че биха ти били от полза.

— Очевидно грешиш.

— И какво ще направиш, ако внезапно изникне проблем?

Ред запали изгасналата си пура.

— Вероятно ще умра — отвърна той.

Фрейзиър се изхили.

— Не бе, сериозно.

Ред протегна дясната си ръка към задната седалка.

— Виж, ако си обирджия, трябва да знаеш, че ме хващаш на празен курс.

— Аз ли? Никакъв обирджия не съм.

— Тогава престани да задаваш проклетите си теоретични въпроси. Как, по дяволите, мога да знам как ще постъпя в някаква хипотетична ситуация? Ще действам според обстоятелствата, това е.

— Съжалявам. Малко се увлякох. Водиш романтичен живот. Откъде си всъщност?

— Не знам.

— Какво значи „не знам“?

— Значи, че не мога да намеря пътя си обратно. Навремето беше основна пътна артерия, после, предполагам, се е превърнал в пътека, а накрая най-вероятно просто е изчезнал в мъгливите места, които вече не са история. Предполагам, че доста се забавих с търсенето. Бях зает. Онова място вече не е дори легенда.

— Как го наричаха?

— Мирише ли ти на изгоряло?

— Само от пурата ти.

— Пурата ми ли? Къде, по дяволите, е тя?

— Не зн... Тук е. Паднала е до задната седалка.

— Изгори ли те?

— Мен ли? Не, мисля, че не. Само мъничко якето ми.

Ред пое пурата си обратно и се вгледа в гърба на другия.

— Имаш късмет. Извинявай.

— Та за какво си говорехме?...

— Ред! — намеси се Цветето. — Един полицейски кръстосвач се е насочил насам.

Фрейзиър трепна.

— Какво е това? — попита той.

— След минутка ще го видиш.

Ред погледна в огледалото.

— Защо не си се занимават с произшествията? — измърмори той. После се обърна към Фрейзиър. — Освен ако това не е някаква постановка.

— Каква магия да използвам...

— ... Вече трябва да са ни в полезрението.

— Ред! Откъде идва този глас?

— Не ме притеснявай! Мамка му!

— Демоните са много недоверчиви! — каза Фрейзиър и започна да чертае образи във въздуха. Пръстите му оформиха мъгливи черти, които увиснаха над главата му.

— Ред! Какво е намислил тоя? — попита Цветето. — Оптическите ми скенери показват...

Ред рязко изви вдясно и натисна спирачките.

— Престани да пълниш колата ми с магии! — кресна той. — Не си от никой от основните участъци на Ве Двайсет. Какво се опитваш да постигнеш?

Полицейският кръстосвач ги задмина и спря недалеч пред тях. Беше сива вечер и сняг покриваше клоните на дърветата вдясно.

— Повтарям... — обади се Ред, но Фрейзиър вече бе отворил вратата и изскочи навън.

— Не знам как успя да го постигнеш... — започна той.

Ред видя, че от превозното средство пред тях слезе един полицай, но не знаеше името му.

— ... Ала току-що направи грешка — довърши Фрейзиър, загледан в приближаващия полицаи. — Както и аз, между впрочем — допълни той след миг.

Вратата се трясна. Пикапът се завъртя, гумите му изсвириха по чакъла. Двигателят изръмжа и колата се стрелна напред по магистралата, за да влети в светъл ден. На небето блещукаше златиста дъга.

— Цвете — обади се Ред, — защо пое управлението?

— Внимателният анализ на ситуацията те поставяше в неблагоприятна позиция, Ред. Повече от шейсет процента е сигурно, че току-що ти спасих живота.

— Но това бяха истински ченгета.

— Още по-зле за тях.

— Толкова опасен ли беше онзи?

— Помисли си.

— Това правя, само че още не съм сигурен. Чудя се дали е от хората на Чадуик.

— Не е. Той не беше част от играта, Ред.

— Защо си толкова сигурна?

— Щеше да бъде далеч по-бърз. А и дори не знаеше какво съм аз. Чадуик толкова глупав ли е, че да изпрати някой неподготвен?

— Не. Права си. Трябва да се върнем.

— Не бих ти го препоръчала.

— Този път аз ще карам. Влез в следващия завой. Върни се от другата страна. После обърни отново. Трябва да разбере.

— Защо?

— Просто го направи.

— О'кей. Ти си шефът.

Когато пикапът намали скоростта, светлината запулсира. После колата изви вдясно. Ред изучаваше следите във въздуха.

— Да — каза той, когато поеха обратно.

— Какво „да“?

— Животът става все по-интересен. Давай по-бързо.

— Сигурен ли си, че отново искаш да го срещнеш?

— Той няма да е там.

— Това са само предположения.

Носеха се по магистралата.

— Още само няколко минути. Ето! Нагоре и напред. Полицейската кола още е там. Сигурен ли си, че трябва да спрем?

— Прави каквото ти казвам!

Отново излязоха от Пътя и спряха пред капковидния автомобил. Ред изскочи навън и се огледа. Докато приближаваше полицейската кола, усети във въздуха мириса на изгоряла тапицерия и плът. Дясната врата на автомобила беше отворена и леко изкривена. Вътрешността беше изцяло изгоряла. На предната седалка лежеше обезобразеното от огъня тяло на единия полицай, все още стискащ в ръката си пистолет. Трупът на другото ченге лежеше на няколко крачки пред колата. Гумите се бяха разтопили. Предният капак бе вдигнат. Ред обиколи автомобила няколко пъти.

Куфарчето на Фрейзиър лежеше върху купчина заснежени листа отстрани. Съдържанието му беше разпръснато наоколо. Ред повдигна вежди и поклати глава, оглеждайки разпилените инструменти за сексуална наслада и противозачатъчни средства, които бе съдържало. Докато ги гледаше, те започнаха да пушат и да се разтапят. Той се огледа за стъпки в снега, но не видя никакви.

Когато се върна до пикапа, Ред обяви:

— Ясно. Ве Единайсет. Все пак ще поема от Ве Дванайсет.

— Мога да огледам оттук. Бих казала, че е някаква бомба. Видя ли следи накъде е тръгнал?

— Не.

— Имаш късмет.

— Не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, оставяме го да се измъкне.

— Това наричам късмет.

Ред нахлупи шапката ниско над очите си, скръсти ръце и тежко въздъхна.

ДВЕ

Тимийн Тин работеше в манастирската градина и се извиняваше на плевелите, когато ги изскубваше. Беше дребен човек, а обръснатата му глава допълнително скриваше възрастта му. Вършеше работата си с огромен ентузиазъм, движенията му бяха бързи и точни. Робата му висеше свободно около тялото, от време на време развявана от идващия откъм заснежените планини хладен вятър. Той поглеждаше към планините рядко. Познаваше ги твърде добре. Внезапно усети присъствието на друг монах, но не го показа с нищо чак до момента, в който онзи спря пред лехата, по която Тимийн Тин работеше в момента.

— Желаят присъствието ти вътре — каза другият.

Тимийн Тин кимна.

— Довиждане, приятели мои — каза той на растенията, после изчисти инструментите си, преди да ги постави под навеса.

— Градината се развива добре — каза другият монах.

— Да.

— Предполагам, че настоящето събиране включва и посетителите.

— О? Чух гонга, известяващ пристигането на посетители, но не видях кои са.

— Имената им са Съндок и Тоба. Познаваш ли ги?

— Не.

Двамата мъже се насочиха към основната сграда, като спряха за момент пред една статуя на Буда. Влязоха и прекосиха залата. В дъното имаше малка стаичка. Вторият монах влезе вътре, спазвайки задължителните ритуали и се обърна към дребния, съсухрен човек, който беше настойникът на манастира.

— Той е тук, достопочтени.

— Въведи го вътре.

Монахът се върна до вратата и пътем хвърли поглед към двамата непознати, които седяха на пода срещу учителя и пиеха чай.

— Можеш да влезеш — каза той и се отдръпна, за да направи път на Тимийн Тин.

— Пратил сте да ме повикат, достопочтени — каза той.

Учителят го изгледа внимателно, преди да заговори.

— Тези господа искат да ги придружиш на едно пътуване — произнесе най-сетне той.

— Аз, недостойният? Има мнозина, които познават областта далеч по-добре.

— Това ми е известно, но изглежда те имат нужда от нещо повече от водач. Ще оставя на самите тях да обяснят целите си.

Като каза това, учителят се изправи и излезе от стаичката.

Двамата непознати станаха едновременно, когато Тимийн Тин ги погледна.

— Името ми е Тоба — каза мургавият с брадата. Беше як и се извисяваше над Тимийн Тин поне с една глава. — Спътникът ми се казва Съндок. — Той посочи още по-високия, меднорус мъж, чиято кожа беше светла, а очите — сини. — Неговият китайски не е много добър, така че ще говоря от името и на двама ни. Кой си ти, Тимийн Тин?

— Не разбирам — отвърна монахът. — Аз съм този, който виждате пред себе си.

Тоба се засмя. Миг по-късно се засмя и Съндок.

— Прости ни — каза след това Тоба. — Но какво си бил, преди да дойдеш тук? Къде си живял? С какво си се занимавал?

Монахът разпери ръце.

— Не си спомням.

— Тук работиш в градините. Харесва ли ти?

— Да. Много.

Тоба поклати глава.

— Какво падение — измърмори той. — Мислиш ли...

По-високият се беше приближил с една стъпка към монаха. Внезапно юрукът му се стрелна напред.

Тимийн Тин се мръдна едва-едва, но ръката на Съндок дори не успя да го докосне. Монахът се извъртя и след миг Съндок прелетя през стаята. Главата му се блъсна в стената и едрият мъж остана да лежи неподвижен на пода.

— Изви... — започна Тоба. Само след миг той също лежеше безчувствен на пода.

Когато светлината се върна в очите му, Тоба се огледа. Монахът стоеше край вратата и го наблюдаваше.

— Защо ме нападна той? — попита Тимийн Тин.

— Беше нещо като изпит — изпъшка Тоба. — Ти го премина успешно. Такива ли изкуства изучавате тук?

— По малко — отвърна монахът. — Но аз знам повече от... преди.

— Кажете ми за преди. Къде беше това? Кога?

Тимийн Тин поклати глава.

— Не знам.

— Може би в някой друг живот?

— Може би.

— Вие тук вярвате в тези неща, нали? За другия живот и така нататък?

— Да.

Тоба се изправи. В другия край на стаичката Съндок се размърда и изпъшка.

— Не ти желаем злото — обясни Тоба. — Точно обратното. Трябва да ни придружиш в едно пътуване. Много е важно. Настоятникът на вашия орден вече се съгласи.

— Къде трябва да отидем?

— На този етап имената на различните места няма да ти говорят нищо.

— Какво ще поискате от мен, когато пристигнем там, накъдето сте се запътили?

— Няма да го разбереш, поне не сега. Едно различно твое „аз“ — една по-ранна инкарнация — би го разбрала. Никога ли не си се питал, що за човек може би си бил преди?

— Питал съм се.

— Ще ти възвърнем тази памет.

— А как ми е била отнета тя?

— Чрез сложни химически и неврологически техники, които също не би разбрал. Виждаш ли, дори само за да ги спомена, трябва да използвам думи, които не присъстват в сегашния ти речник.

— Вие знаете ли какъв съм бил... преди?

— Да.

— Кажете ми.

— По-добре е сам да стигнеш до това. Ние ще ти помагаме.

— И как ще го направите?

— Ще ти инжектираме... Разбира се, не можеш да знаеш какво е РНК, но ние ще ти инжектираме собствената ти РНК от периода преди да се промениш.

— И тази субстанция ще ми възвърне паметта от предишния живот?

— Така мислим. Съндок е изключително компетентен лекар. Той ще ръководи процеса.

— Не знам...

— Какво?

— Не съм сигурен дали искам да се запозная с човека, който някога съм бил. Какво ще стане, ако не го харесам?

Съндок, който вече се бе изправил и търкаше ударената си глава, се усмихна.

— Мога да ти кажа само това: не си изтърпял първата промяна доброволно — каза Тоба.

— Защо някой би ме принудил да се променя?

— Има само един начин да разбереш. Какво ще кажеш?

Тимийн Тин прекоси стаичката, вдигна чайника и си наля една чашка. После скръсти крака на рогозката и се втренчи в чая. Отпиваше бавно. След малко Съндок и Тоба също се разположиха на пода.

— Да, плашещо е — заговори най-сетне Тоба, като внимателно подбираше думите. — Някак... несигурно. Очевидно тук вече си се приспособил към живота максимално добре. Изведнъж се появяваме ние и ти предлагаме промяна, без всъщност да ти обясним каква е алтернативата. Не го правим случайно. При сегашното си умствено развитие едва ли би разбрал това, което имаме да ти кажем. Предлагаме ти да приемеш необикновен подарък — собственото ти минало, защото искаме да говорим с човека, който си бил. Когато си припомниш всичко, можеш да откажеш да ни съдействаш. Тогава, разбира се, ще си свободен да поемеш по пътя си и ако искаш — дори да се върнеш тук. Но няма да можем да ти отнемем подаръка, който вече ще сме ти направили.

— Самопознанието е нещо, за което винаги съм мечтал — заяви Тимийн Тин, — а припомнянето на отминали животи е крачка по този път. По тази причина би трябвало да кажа „да“ незабавно. Но аз вече съм медитирал, търсейки отговора. Да предположим, че достигна познанието за отминалото съществуване — не само отделни спомени, а съществуването изцяло. Да предположим, че не само не харесам този индивид, но и откроя, че той е бил по-силен, отколкото съм аз и вместо аз да го асимилирам в сегашния си образ, той ме асимилира в своя? Какво ще стане тогава? Това няма ли да е обръщане на хода на Голямото колело? Като приема познанието от източник, който не разбирам, няма ли да бъде изложен на опасността предишното ми „аз“ да ме обсеби?

Никой от двамата не му отговори и той отново отпи от чая си.

— Въпросът ти е справедлив — обади се Тоба. — Разбира се, аз не мога да му намеря отговор. Мога единствено да предположа — в контекста на твоята вяра, — че един ден някое от бъдещите ти „аз“ вероятно ще си задава същите въпроси за самия теб. Как би се чувствал тогава?

Тимийн Тин внезапно се засмя.

— Много добре — каза той. — Егото иска винаги да е в центъра на нещата, нали?

— Така е.

Тимийн Тин допи чая си и когато вдигна поглед, лицето му имаше друг израз.

— Готов съм за това просвещение — обяви той. — Да започваме.

— Вероятно ще ни отнеме много дни — внимателно поясни Тоба. — Манипулациите са значителен брой.

— Следователно между тях има и първа — рече Тимийн Тин. — Какво трябва да направя?

Съндок погледна към Тоба. Той кимна.

— О'кей, започваме с манипулациите веднага — реши Съндок. Стана и отиде в другия край на стаичката, където бе струпана екипировката му. — Колко време ти трябва да се подготвиш за път?

— Притежавам малко неща — отвърна монахът. — Когато свършите тук, ще събера вещите си и можем да тръгваме.

— Добре — кимна високият мъж и отвори малко куфарче, в което имаше спринцовка и няколко ампули. — Добре.

Същата нощ те си направиха лагер в планините, далеч над манастира. Над накладения огън прехвърчаха малки снежинки, подобно души, чакащи да бъдат разтопени, превърнати в пара, върнати към небесата. Сякаш огънят ги създава отново, помисли си Тимийн Тин и ги наблюдава дълго, след като другите заспаха.

На сутринта той каза на Тоба:

— Сънувах странен сън.

— Какъв беше той?

— Сънувах някакви хора в едно странно превозно средство, каквото не познавам. Аз бях в една постройка и го наблюдавах, докато то не спря. Когато мъжете излязоха от него, аз насочих към тях оръжие — тръбичка с дръжка и малко лостче. Натиснах лостчето и те бяха унищожени. Възможно ли е този сън да е част от предишния ми живот?

— Не съм сигурен — отвърна Тоба, докато събираше багажа си.
— Не е изключено. На този етап е по-добре да не се отнасяш към тези неща твърде критично. Просто ги оставяй сами да намерят мястото си.

Преди да тръгнат, Съндок направи инжекция на Тимийн Тин. Късно вечерта, след дългия им преход по планинските пътеки, монахът отново беше инжектиран.

— Чувствам, че нещо се случва — сподели той. — Днес в мислите ми имаше чудновата... намеса.

— Каква по-точно?

— Образи, думи...

Съндок се приближи.

— Какви образи? — попита той.

Тимийн Тин тръсна глава.

— Отлетяха твърде бързо. Не мога да си ги спомня.

— А думите?

— Бяха чужди, макар да ми изглеждаха познати. Не си спомням и тях.

— Приеми го за добър знак — каза Съндок. — Процедурите дават резултат. Тази вечер може да сънуваш още странни сънища. Нека не те притесняват. Най-добре е просто да ги приемеш и да се учиш от тях.

Същата нощ Тимийн Тин не медитира.

На втората утрин поведението му беше по-различно. Когато Тоба го запита за сънищата, той беше кратък:

— Фрагменти.

— Фрагменти? Какви бяха те?

— Не мога да си спомня. Нищо важно. Не ми разваляй сутринта, а?

— Съзнаваш ли, че последното, което каза, не беше на китайски?

Очите на Тимийн Тин се разшириха. Той изви глава. После заби поглед в краката си. Накрая отново вдигна очи към Тоба.

— Не — призна той. — Стана от само себе си. — Очите му се изпълниха със сълзи. — Какво става с мен? Кой ще победи?

— Крайният победител ще бъдеш ти, когато си върнеш онова, което си загубил.

— Но може би... — Изразът на лицето му се смени. Чертите му омекнаха и устните му оформиха тънка усмивка. — Разбира се — каза той. — И съм ви благодарен за това.

Малко по-късно попита:

— Колко далеч трябва да отидем?

— Трудно е да се обясни — отвърна Тоба. — Но трябва да сме напуснали планините до три дни. После вероятно ще пътуваме още около седмица, докато стигнем до голямата пътека, която трябва да следваме. Оттам-нататък ще ни бъде далеч по-лесно, но точната посока ще разберем, когато спрем да починем по пътя. Всичко зависи от едно послание, което ще получим. Сега ни позволи да ти направим инжекцията и да тръгваме.

— Добре.

Същата вечер и на следващия ден Тимийн Тин не каза нищо за спомените, които го бяха споходили. Когато го питаха, се изразяваше неясно. Съндок и Тоба не настояваха. Процедурите продължаваха. На следващия следобед обаче, докато яздеха надолу по склоновете на планината, Тимийн Тин привлече вниманието им с няколко резки движения.

— Следят ни — прошепна той. — Продължавайте така, сякаш всичко е наред. Аз ще ви настигна по-късно.

— Чакай! — спря го Тоба. — Не искам да поемаш никакви рискове. Ние разполагаме с оръжия, каквито не познаваш. Можем...

Той млъкна, защото дребното човече се усмихваше.

— Наистина ли? — каза Тимийн Тин. — Съвсем сигурен ли си? Не, страхувам се, че вашите огнестрелни оръжия едва ли биха ви помогнали срещу бурята от стрели отгоре. Както казах, ще ви настигна по-късно.

После се обърна и изчезна между скалите от дясната им страна.

— Какво да правим? — попита Тоба.

— Това, което ни каза: продължаваме — отвърна Съндок. — Той не е глупак.

— Но не е и в нормалното си състояние.

— Очевидно е, че си спомня повече, отколкото признава. Вече трябва да му вярваме. Всъщност, нямаме кой знае какъв избор.

И те продължиха.

Мина почти час. Вятърът свиреше над главите им, а чаткането на конските копита отекваше в околните скали. На два пъти Съндок разубеди Тоба да се върне назад и да потърси монаха. Сега и неговото лице бе стегнато, а очите му напрегнато оглеждаха възвишенията. Двамата яздеха по-неспокойни от обичайното.

— Ако сме го изгубили — обади се Тоба, — здравата загазихме.

— Не сме го изгубили — каза по-високият мъж, но не звучеше никак убедително.

След малко на известно разстояние пред тях върху пътя се стовари някакъв тъмен предмет. Той отскочи, после се претърколи. Тогава видяха косата. Миг по-късно тялото застина на земята. Последваха го още две.

Те дръпнаха юздите, а над главите им се разнесе вик. Търсейки източника му, видяха Тимийн Тин върху една висока канара вдясно от пътя. Той им помахаше с някаква крива сабя, постави я на земята и продължи да се спуска по скалата към тях.

— Казах ти, че не сме го изгубили — обади се Съндок.

Когато дребничкото човече завърши спускането си и се озова пред двамата мъже, Тоба се намръщи.

— Пое ненужен риск — смъмри го той. — Не знаеш какви оръжия носим с нас. Можехме да ти помогнем. Трима срещу един не е много равностойна битка.

Тимийн Тин леко се усмихна.

— Бяха седем — поясни той. — Само трима бяха в такава позиция, че да ги прехвърля от тази страна на скалите. Но не съм поемал ненужни рискове, а пък и оръжията ви само щяха да объркат нещата.

Съндок тихо подсвирна. Тоба поклати глава.

— Безпокояхме се. Независимо от действията, ти, умът ти все още не е в нормалното си състояние.

— В сегашния случай беше — отвърна китаецът. — Вече можем ли да продължим пътуването си?

Те дълго яздиха мълчаливо, докато накрая Съндок попита:

— Как се чувстваш сега?

Тимийн Тин кимна.

— Добре.

— И все пак си намръщен, сякаш нещо те тревожи. Това има ли нещо общо с днешния... конфликт?

— Да, случилото се донякъде ме притеснява.

— Разбираемо е. Монахът в теб...

Тимийн Тин яростно тръсна глава.

— Не! Не е това! Монасите имат право да убиват при самозащита, а случаят беше точно такъв. Тревогите ми са много по-дълбоки и не са свързани със самия акт.

— И какви са те?

— Не знаех, че у мен е заложено да изпитвам удоволствие, когато убивам. Сега разбирам, че е трябвало да обърна повече внимание на сънищата си.

— Удоволствието голямо ли беше?

— Да.

— Да не е било просто гордост от успеха на начинанието ти?

— Първоначално усещането израстваше именно на тази почва, но корените му бяха много по-дълбоки — към едно друго място, където вече нямаше причини, а само чувства. Изследвал съм го, когато се научих да изпитвам мотивите си и не мога да стигна по-далеч от самия факт на съществуването му. Независимо от това, то ме кара да се питам...

— Какво?

— Когато са ми направили каквото е трябвало, за да забравя какъв съм бил и какво съм постигнал, сигурно са имали сериозна

причина да го сторят. Дали е било защото съм представлявал заплаха, защото съм бил опасен?

— Ще бъда откровен с теб, за да не се чудиш и измъчваш — каза Съндок. — Да, случаят е точно такъв. Но трябва да знаеш, че не си бил унищожен, когато е можело. В теб е имало нещо, заради което си е заслужавало да бъдеш запазен.

— Но какво е то? — попита Тимийн Тин. — Някакъв скрит морал, който някой великодушен принц е искал да съхрани, за да го противопостави на онова, което съм бил? Или пък просто не е искал да унищожи нещо, което вече се е доказало като полезен инструмент?

— Вероятно по малко и от двете — предположи Съндок, — като добавим, че ти е бил и длъжник.

— Паметта на принцовете най-често е къса. Но след като ситуацията е такава, виждам само една причина, поради която някой би искал да възстанови миналото ми. Който ви е пратил тук, иска да убия някого, нали?

— Мисля, че е по-добре да дискутираме този въпрос по-късно — когато процедурите завършат.

Съндок се опита да подкара коня си, но Тимийн Тин беше хванал юздите.

— Сега — каза дребният мъж. — Искам да знам сега. Мога да разбера едно просто „да“ или „не“.

Съндок срещна погледа му, после извърна глава.

— А ако отговорът е „да“?

— Опитай и ще видим.

— Виж, не съм човекът, който може да ти отправя предложения. Защо не изчакаш да стигнем дотам, накъдето сме тръгнали? Тогава вече ще умееш да контролираш себе си по-добре и ще срещнеш този, който би могъл...

— Да или не? — повтори Тимийн Тин.

Зад тях изникна Тоба. Съндок го погледна и той кимна.

— Добре. Да. Един човек трябва да бъде убит и са решили, че ти най-добре можеш да свършиш тази работа. Ето защо дойдохме да те вземем.

Дребното човече пусна юздите.

— Това засега ме задоволява. Подробностите все още не ме интересуват.

— Е, каква е реакцията ти на това, което чу? — попита Тоба.

— Приятно е да си търсен — отвърна Тимийн Тин. — Можем да потегляме.

— Ти прие думите хладнокръвно. Доколко подобна задачи би те заинтересувала?

— Много — отговори той, — тъй като вероятно не е лесно да бъда възстановен. Обаче има нещо друго, което ми е по-любопитно.

— И какво е то?

— Аз съм силен и след процедурите ставам все по-силен. Но монахът все още е с мен. Чудя се дали винаги ще бъде така?

— Да, той просто е едно от твоите лица.

— Добре. Не би ми се искало напълно да изгубя връзка с този период от живота си. Беше... спокоен. Само че... вероятно оттук-нататък съзнанието ми ще възприема нещата по-различно.

— Да се надяваме, че това няма да ти попречи.

— Зависи точно какво ще поискате от мен.

— Каза, че подробностите все още не те интересуват.

— Това го каза някой друг.

— Много добре. Съществува един Път и той е вечен. Ако го познава и знае всичките му отклонения, завои, отбивки и изходи, човек може да пътува по него до почти всяко място и време. От многото, които пътуват по Пътя, има един човек, за когото е обявена черна десятка...

— Черна десятка?

— Неговият враг има право на десет опита да го убие, при това — без предупреждение. Позволен са всякакви варианти. Може да се действа чрез наемници.

— И вашият господар иска да наеме мен?

— Да.

— А защо е обявена черна десятка? Какво е направил онзи човек?

— Наистина не знам. Както и да е, почти сигурно е, че ти изобщо няма да го видиш. Най-вероятно някой от останалите ще се справи с него, преди да дойде твоят ред.

— Да не искаш да кажеш, че полагате толкова грижи, само за да ме подготвите като резервен вариант?

— Точно така. Говори се, че онзи човек си заслужава усилията.

— Ако уменията на останалите наемници са близки до моите, той не би имал никакъв шанс да се справи дори с първия. Но какво ще се случи, ако оцелее след всички опити?

— Не мисля, че някой досега го е правил.

— Но нали той е по-специален?

— Така ми казаха. Много по-специален.

— Разбирам. Нека да спрем на лагер колкото се може по-скоро. Трябва да медитирам.

— Разбира се. Подобно решение изисква сериозно обмисляне.

— Аз вече съм взел решението. Просто искам да си изясня дали съм обиден или поласкан.

Те задминаха трупове. Слънцето изскочи иззад един облак. Вятърът брулеше лицата им.

ЕДНО

Ред караше бавно по прашния път. Спирката за почивка, чиито каменни и дървени постройки виждаше пред себе си, вероятно щеше да е последната в тази отсечка на Африка от Ве Единайсет. Той зави към паркинга и спря край едно сиво, лъскаво превозно средство.

— Това е от доста далечното бъдеще — отбеляза той. — Интересно, кой ли е с него...

Измъкна Цветето от отделението, където я държеше, взе си пушката и отвори вратата. Когато слезе, протегна ръка под седалката и напипа един нож в кожена кания. Закачи го на колана си и заключи кабината. После взе от каросерията на пикапа раницата и огледа съдържанието ѝ.

— Всичко, което ми трябва, с изключение на вода — обяви той. — И може би книжка за четене. Сега май ще трябва да вляза вътре и да им обясня, че колата известно време ще остане отпред.

— Стана късно, а ти днес кара доста. Може би ще е по-добре да починеш и да продължиш сутринта.

Той погледна небето.

— Мисля, че мога да походя още няколко часа.

— И да прекараш нощта на открито? Толкова ли е важно да тръгнеш сега?

— Не знам.

— Освен това, тук сигурно има и сваятна храна.

— Тук си абсолютно права — каза той, като метна раницата, в която беше сложил Цветето, на гръб и подпря пушката на рамото си. — Ще видим какво предлага менюто и с какви условия за почивка разполагат. Ако не се представят добре, ще е все едно дали ще тръгна още сега.

Той се насочи към основната сграда. Собственикът, възрастен мъж с френски акцент и жена му — млада, едра и очевидно тукашна — седяха в плетени столове до рецепцията, зад един голям вентилатор.

Когато Ред влезе, мъжът се усмихна, остави книгата и чашата си и се изправи.

— Здравейте. С какво мога да ви бъда полезен?

— Здравсти. Казвам се Ред. Ред Доракийн. Чудех се дали имате нещо за вечеря.

— Аз съм Питър Лавал. А това е Бети. Имаме задушено — прясно тукашно месо. За него мога да ви предложа както бира, която също е приготвена тук, така и вносно вино. Ако искате, можете да разгледате кухнята, да помиришете тенджерата.

— Не е необходимо. Оттук усещам аромата. Обещаващ е. А стаите ви какви са?

— Елате да ви покажа. Зад ъгъла са.

Ред го последва по късия коридор и влезе в една малка, чиста стая.

— Не е лоша. Ще я взема — заяви Ред, като хвърли раницата на пода, сложи Цветето в джоба си и постави пушката на леглото. После си съблече якето и го метна до пушката. — Нямам нищо против да опитам бирата ви още сега.

— Заповядайте оттук. Мога да ви осигуря и ключ, ако желаете.

Ред го последва в коридора и затвори вратата зад себе си.

— Може. Много гости ли имате?

— Не, днес сте само вие. Спокойно е, както винаги.

— Онази лъскава кола отпред ваша ли е?

— Не, моята е отзад и е далеч по-скромна.

— Тогава чия е? — попита Ред, когато стигнаха до рецепцията и той вписа името си в книгата, за да получи ключ.

— О! Вие четете Бодлер! Един от моите любимци. Човек, който е прозирал през преструвките. „Задоволена ли е твоята отпусната плът и силата на твоето желание?“

— „Отговори ми, труп ужасен!“ — допълни Ред, кимна и последва мъжа в трапезарията, където вече го чакаше бирата. — Чия е колата?

Лавал го поведе към верандата и махна с ръка към планините.

— Един доста необикновен човек — каза той. — Тръгна в тази посока миналата седмица. Висок, слаб, с очи като на Распутин... Ръцете му бяха сякаш ги е рисувал Модилияни. И целият беше в зелено, чак до върховете на обувките си. Дори имаше голям зелен

пръстен. Не каза накъде отива или защо. Всичко, което разбрах за него, беше, че се казва Джон.

Цветето тихо изписука. Ред притисна с палец пиезокристалата, за да покаже, че е разбрал.

— ... И за да бъда съвсем откровен, изпитах облекчение, когато си тръгна. Нито ме заплаши с нещо, нито се държа нецивилизовано. Просто в компанията му се чувствах неспокоен.

Ред отпи от бирата си.

— Оставих своята чаша вътре. Искате ли да дойдете при нас във фойето? Там е малко по-хладно.

Ред поклати глава.

— Харесва ми гледката оттук. Все пак, благодаря.

Лавал сви рамене и влезе вътре. Ред вдигна Цветето.

— Да, разбрах те — измърмори той. — Възможно е да е същият. Като се има предвид...

— Не става въпрос за това — каза тънкото гласче, — макар че наистина е възможно. Така или иначе, именно този случай ме накара да осигуря постоянен надзор. Реших периодично да се свързвам със сензорите на пикапа посредством микровълни. Сега попаднах на нещо.

— На какво?

— Електроактивност, свързана с нещо, което ни приближава откъм югозапад. Не беше трудно да го локализирам в тази пустош наоколо. Приближава се доста бързо.

— Колко голям е обектът?

— Все още не мога да преценя.

Ред отново отпи от бирата си.

— Заключение? Препоръки?

— Отиди да си вземеш пушката и я дръж до себе си. Може би и граната. Не знам с какво ще се наложи да се справяш. Вече изпратих съобщение на онзи доктор, който срещнахме.

— Значи наистина мислиш, че това е неговият човек?

— Трябва да признаеш, че звучи убедително. Предлагам да не рискуваме.

— Не споря.

Ред отиде до ъгъла, откъдето можеше да вижда пикала си.

— Е, Цвете — обади се той. — Нещо лети към нас от тази посока и то не е птица.

— Следя го. Все още имаш време да изтичаш за пушката си.

— О, по дяволите пушката — махна с ръка Ред, извади нова пура и я запали. — Не ми трябва. Освен това, може да имаш възможност да демонстрираш някои от новите си придобивки.

Той взе бирата си и седна на стъпалата пред верандата.

— Получих отговор от доктора. Наблизо е и вече е поел насам.

— Чудесно.

Той отвори Цветето и прочете няколко реда.

— Трябва да призная, че приемаш нещата твърде философски.

— Е, не е ли това най-добрият начин да си отидеш — с питие, пура и хубава книга?

— Подготовката не ми изглежда напълно адекватна.

— Може би това е моето място... Пък и вече видях противниковата страна.

— И?

— Идват.

Роботът бавно се сниши над паркинга. Мъжът, облечен този път изцяло в жълто, беше седнал на гърба му. Машината продължи да забавя скоростта си и най-сетне се долепи до земята на петнайсетина метра от верандата.

Ред отпи от бирата си и я остави на земята. Изправи се с усмивка и пристъпи напред.

— Здравсти, Монди — каза той. — Кое е приятелчето с теб?

— Ред... — започна Мондамей.

— Тишина! — намеси се Джон, слизайки от гърба му. Топазените му пръстени проблеснаха на слънчевата светлина. — Остани в позиция! Активирай бойните системи! — После направи крачка напред и се поклони. — Наричайте ме Джон. А вие, доколкото разбирам, сте Ред Доракийн.

— Правилно. Мога ли да направя нещо за вас?

— В интерес на истината, да. Можете да умрете. Мондамей...

— Един момент. Мога ли да се осведомя за причината?

Ръката на Джон увисна във въздуха. После той рязко кимна.

— Добре. Не го приемайте лично. Аз просто поех една поръчка, за да спечеля голяма сума пари, която ще задоволи различни мои бъдещи стремежи. Един човек на име Чадуик ме нае да го сторя. А, вие кимнахте. Следователно вече знаете, така ли? Бившите приятели

могат да се превърнат в най-страшни врагове. Жалко. Но ето ви тук. Няма да ви занимавам с моралната страна на въпроса. Мисля, че вече е късно и едва ли ще ви бъде от кой знае каква полза.

— Значи приемате поръчката, разкривате местоположението ми и намирате тази сложна машина да свърши работата вместо вас?

— Мисля, че това резюмира ситуацията доста добре. Чадуик ме насочи в правилната посока...

— Чудя се дали това, че използвате друг да свърши работата, означава, че ви е страх?

— Страх? По същия начин можете да кажете, че и Чадуик, наемайки мен, е изпитвал страх. Той е много зает човек. Просто иска да постигне добър резултат. Както и аз. Мислите ли, че се страхувам от вас или от който и да е човек?

Ред се усмихна.

— Не — каза Джон, забелязвайки усмивката. — Няма да ме накарате да ви дам незаслужен шанс да продължите живота си. Мнението ви за мен не означава нищо, при положение, че знам повече.

Ред дръпна от пурата си.

— Интересна работа — отбеляза той. — Тогава предполагам, че ще ви е все едно, ако разберете, че мъжът, който ми разказа за вас, се приближава насам?

— Мъж ли? Какъв мъж?

Ред погледна към пътя.

— Едър тип със златисти очи и страхотен слънчев тен — отвърна той. — Срецнах го на една спирка надолу по Пътя. Кара спортен автомобил, модел 1920-а. Беше със скъсана блуза. Каза, че при първа възможност има намерение да ви пробие черепа с шиш за лед.

— Не ви вярвам!

Ред вдигна рамене.

— Защо сам не го попитате? Мисля, че идва насам.

Джон се обърна и видя приближаващия автомобил, който вдигаше облаци прах. Ред пристъпи напред.

— Спрете! Не мърдайте оттам! — Джон се извъртя и вдигна ръка. Очите му се присвиха. — Ако това е някакъв номер, няма да мине. А ако не е, трябва да благодаря на възможността да убия и тази птичка със същия камък. Мондамей! Изгори Ред Доракийн!

Мондамей вдигна дясната си ръка, от която се показва тръба. Той я насочи към Ред. На екранчетата край рамото му проблеснаха светлинки. Чу се прашене. От гърлото на тръбата се изви тънка струйка пушек.

— Пак се развали — обяви той.

— Какво значи „пак“? — викна Джон.

— Така е от хиляди години.

— Тогава го дезинтегрирай! Взриви го! Бомбардирай го! Не ме интересува как ще го направиш!

От вътрешността на Мондамей се чу бръмчене. Светлинките замигаха бързо. Различните модули затракаха. Чу се и някакъв виещ звук.

— Ъ-ъ, Джон — обади се Ред, — никога ли не си се питал защо онази извънземна раса е изоставила тук толкова сложна машина като Мондамей?

— Предполагам, че са го направили, за да върнат цивилизацията ни към варварството, ако кривнем в развитието на някой завой, който те не одобряват.

— Ами! Въобще не е толкова заплетено — каза Ред. — Става въпрос за сериозна повреда в системата. Не са могли да го поправят и са решили да го изоставят. И тъй като са изпитали известно съжаление към него, са го оставили с хобитата и маскировката му. Все пак той е бил напълно безпомощен...

— Мондамей! Истина ли е това?

От всички модули на Мондамей се виеше пушек, а виенето бе прераснало в силен пронизителен звук. Светлинките все още проблясваха, тракането не спираше.

— Страхувам се, че е така, Джон — призна той. — Сигурно като млад съм си давал много зор...

— И защо не ми каза всичко това?

— Ти така и не ме попита.

Ред отново пристъпи напред.

— При това положение — намеси се той, — ще се наложи да изкараш печалбата си по трудния начин.

Джон се обърна към него. На устните му играеше усмивка.

— Така да бъде. Ти получаваш своето, а аз си цапам ръцете — каза той и пристъпи към Ред. — Даже ще ти спестя очакването и

отсега ще ти кажа как смятам да постъпя. Смятам да те хвана за врата, да те вдигна във въздуха и да те удуша с една ръка. Не мога да си представя как...

Очите му внезапно се разшириха и той спря. После бавно вдигна ръце към лицето си.

— Какво...

— Забрави да ме попиташ дали самият аз искам да си цапам ръцете — поясни Ред, докато бавно навеждаше Цветето към Джон. — Не искам.

Джон падна и остана неподвижен. От лявото му ухо потече струйчица кръв.

— Виждаш ли? Винаги съм искала говорител с ултразвуков обхват — отбеляза Цветето. — И ако ми беше купил по-новия модел, нямаше да се налага дори да се приближаваш толкова.

Ред отиде до Мондамей, завъртя кристалния ключ и го извади. После му го подаде. В същото време спортният автомобил влезе в паркинга.

— По-добре скрий това някъде или го унищожил — поръча Ред на Мондамей.

— Дори не знаех, че този екземпляр съществува — отвърна той. — Вероятно е бил изработен специално за случая или пък идва от някой друг участък на Пътя. Едва те разпознах. Изглеждаш по-млад. Какво...

Джон изръмжа и направи опит да се надигне. Ред се наведе и го удари в челюстта. Той отново падна назад.

— Е, сега всичко е наред — заяви Ред. — Тъкмо бях тръгнал към теб.

Спортната кола спря. Вратата ѝ се отвори.

— Колко приятно...

— Ще подържиш Цветето за момент, нали? Трябва да поговоря с този господин.

Ред отиде да пресрещне гиганта с черната чанта, който се беше насочил към него.

— Здравейте отново. Съжалявам, ако сме сбъркали и сме ви извикали напразно — Ред погледна към тялото на земята, — но това ли е човекът, когото търсехте?

Огромният мъж кимна и отвори чантата си.

— Той е. Добре ли сте?

— Не се оплаквам. Що се отнася до него, той получи голяма порция ултразвуци и един ляв по челюстта.

Мъжът със златистите очи прегледа ушите и очите на Джон, после преслуша сърцето му. Напълни една спринцовка от някаква ампула, коленичи и заби иглата в дясната му ръка. Сетне измъкна белезници и заключи китките на Джон зад гърба му. После пребърка дрехите му и измъкна куп малки апаратчета и устройства от джобовете, колана и обувките му.

— Засега приключихме — заяви той, като затвори чантата си и стана. — Както ви казах и преди, той е доста опасен. Как привлякохте вниманието му?

— Наели са го да ме очисти.

— Значи някой наистина много силно иска да се отърве от вас.

— Знам. Смятам да взема мерки.

Другият го изгледа внимателно.

— Ще ми бъде много приятно, ако мога да ви помогна с нещо.

Ред прехапа долната си устна и поклати глава.

— Благодаря, докторе. Оценявам жеста, но няма нужда. Случаят е специален.

Големият мъж леко се усмихна и кимна.

— Вие знаете най-добре.

Той се наведе и вдигна безпомощното тяло с една ръка. От усилието блузата му се разпра на гърба. Постави Джон на рамото си, обърна се и протегна ръка.

— Благодаря, че ми върнахте пациента и успех.

— Мерси. Довиждане, докторе.

— Довиждане.

Ред изгледа как мъжът отиде до колата си, метна тялото вътре, после се качи и потегли.

— Радвам се, че Джон си получи своето — обади се Мондамей и постави металната си ръка върху рамото на Ред. — Между впрочем, той успяваше да проследи пътя ти посредством някакъв предавател, монтиран в колата ти. Бил е сложен в сервиза, който си посетил наскоро. Спомена го пред мен. Може би е най-добре да го намерим и да го откачим.

— Добра идея. Да идем да погледнем. — Те тръгнаха към пикапа. — Как не си го усетила, Цвете?

— Сигурно е на необичайна честота. Не знам. Ще започна да сканирам.

— Не ни запозна — обади се Мондамей.

— Ъ-ъ? О, той беше толкова зает с Джон, че не исках да го прекъсвам.

— Не с доктора. Имах предвид „Цветята на злото“. Когато ми подаде книгата, нямах представа какво всъщност държа в ръцете си.

— Извинявай. Такива бяха обстоятелствата. Мондамей, искам да ти представя „Цветята на злото“. Цвете, това е машината за убиване Мондамей.

— За мен е удоволствие — каза Мондамей.

— И за мен. Доколкото разбирам, състоянието ти е доста потискащо — да се разхождаш с всичките тези мъртви електрически вериги, които не могат да функционират.

— Е, не е чак толкова лошо. Това, с което се занимавам основно, наистина ми доставя удоволствие.

— И какво е то?

— Освен всичко друго, аз съм грънчар. Прецизната занаятчийска работа ми харесва.

— Колко заплениващо. Мисля, че и аз до някаква степен съм готова за ръчни действия. Поне бих искала да опитам. Ще ми е интересно някой път да видя това, което си изработил...

— Цвете — обади се Ред, — откри ли предавателя?

— Да. Прикрепен е на шасито, малко пред лявата задна гума.

— Благодаря.

Ред отиде до задната част на пикапа и клекна.

— Права си — каза той след миг. — Тук е.

След като откачи устройството, той отиде до лъскавата сива кола и го прикрепил на нейното шаси. После се върна до мястото, където стоеше Мондамей и разгръщаше Цветето.

— Просто за да разберат, че сме го разкрили — обясни Ред.

— ... А този пасаж е направо възхитителен — говореше Мондамей.

— Благодаря.

— Вече е почти време за вечеря — каза Ред. — Ела да ми правиш компания и да ми разкажеш всичко. Имам доста въпроси към теб.

— Поласкан съм — отвърна Мондамей. — Между впрочем, съжалявам за цялата история.

— Не си виновен ти. Но ще ти бъда благодарен, ако ми дадеш няколко съвета.

— Разбира се. Пък и аз искам да чуя твоята история.

— Тогава да тръгваме.

— Не подавай напрежение натам! Това се нарича „гъделичкащ“ модул... Спри!

Ред спря.

— Ъ-ъ?

— Извинявай. Нямах представа, че говоря на глас. Просто Цветето изучаваше един от моите модули.

— О, така ли?

Те пресякоха верандата и влязоха вътре.

ДВЕ

Всичко свърши. Сутринта Ранди бе откарал Джули до автобусната спирка, беше ѝ помогнал с чантите, бяха си казали довиждане. В този час тя пътуваше към дома на родителите си във Вирджиния. Нищо нейно не бе останало в малката всекидневна или в кухнята, между които той кръстосваше сега, понесъл чаша леден чай. Беше взел последните си изпити предишния ден и късно вечерта двамата с Джули бяха отишли на ресторант. Дори беше поръчал бутилка хубаво вино. Никой от двамата не бе казал, че всичко е свършило, но усещането витаеше във въздуха. Сега тя беше на път обратно към Вирджиния, а той трябваше да измисли какво да прави през лятото. Тя му бе предложила да замине с нея, като бе обещала, че баща ѝ ще му намери работа за лятото. Ранди обаче подуши капан. Все още не искаше да стига до крайности. От самото начало двамата имаха нещо като уговорка за временния характер на връзката и всичко беше о'кей. Но с предложението си тя бе опитала да промени правилата, а той не бе готов за такова нещо. Дълбоко в мислите му все още витаеше идеята за търсенето, макар отлагането да бе отслабило това отдавнашно решение. А не трябваше да забравя и училището. Плюс всички онези неща, които си мислеше да направи преди да се установи на едно място. Не. Тя беше предложила. Той беше отказал. Нещо се бе променило. Беше се появило ново усещане. Всичко свърши.

Той отиде до прозореца и погледна към университетския комплекс. Беше по тениска, бермуди и кожени сандали. Хората на улицата долу бяха облечени по сходен начин. Изминалият ден бе светъл и слънчев, и прогнозата за времето обещаваше още много такива. Той изтри потта от челото си с опакото на ръката си. Долепи лице до стъклото и се загледа в магазинчетата, паркинга, минаващите коли, велосипедите. Долу на тротоара една оранжева котка лижеше изпуснатия от някого разтапящ се сладолед.

Свърши... Можеше да се върне в Кливлънд и отново да заработи на строежа, но и това не беше кой знае каква идея. Щеше да се наложи

да живее у дома — мистър Шелинг специално бе подчертал колко биха се радвали на това, — ала хич не му се искаше. Дори да си намереше собствен апартамент, те пак щяха да го навестяват. Беше срещал този мъж само два пъти и не успяваше да си изкриви езика и да го нарече другояче, освен „мистър Шелинг“, макар той да бе женен за майка му вече повече от шест месеца. Не че не го харесваше. Просто не го познаваше, а и нямаше кой знае какви намерения да го опознае. Не, нямаше да се върне там. Това също беше приключило.

Той отпи от чая си и се обърна с лице към спалнята. Горещината му пречеше да мисли. Снощи бяха седели до късно, а тази сутрин бяха станали много рано. Трябваше просто да се хвърли на леглото, да се надява отнякъде да доведе хлад и да чака да му хрумне някоя добра идея за лятната ваканция. А и какво щеше да прави през есента? Лингвистика? Езици? Нямаше да е лошо да попътува из чужбина като нечий секретар или преводач...

Докато разглеждаше етажерката с книгите, ръката му неволно се пресегна и издърпа екземпляра на „Стръкчета трева“.

Значи все пак мисълта наистина витаеше в ума му — търсенето, обещанието...

Той взе книгата със себе си в спалнята. Имаше нужда от нещо, което да запълни мислите му. Може би му трябваше именно това.

Намести възглавниците под себе си, разгърна страниците и се зачете. Странно беше колко много го привличаше тази книга. През последния срок съвсем съзнателно се бе опитвал да я избегне, защото всеки път, когато минаваше покрай етажерката, се изкушаваше да я издърпа. Тя беше единственото, което бе останало от баща му.

Беше тъмно, когато свърши с четенето. Настолната лампа светеше до главата му. Той се замисли за баща си, когото никога не бе виждал. Пол Картаген беше живял с майка му съвсем за кратко и я бе напуснал преди Нора да разбере, че е бременна. Къде беше той сега? Може би беше мъртъв. А можеше и да е където си иска. Ранди прелисти последните страници на книгата, между които държеше единствената снимка на баща си, която имаше. Беше чернобяла и на нея се виждаше широкоплещест мъж с къдрава коса. Лицето му беше като изсечено, но чертите му бяха правилни. Усмиваше се, макар очевидно да се чувстваше неудобно в тесния костюм и с вратовръзка. Транспорта... Беше казал на Нора, че работи в транспорта. Това

можеше да означава всичко — от таксиметров диспечер до пилот на самолет. Ранди се вгледа в това лице, сякаш търсеше нещо. Трябваше да го намери. Искаше да го срещне, да поговори с него, да разбере що за човек е, откъде е дошъл, какво е направил, дали има други деца и какви са те. Пол Картаген... Дали това въобще беше истинското му име? Ранди нямаше за какво да се хване, нямаше следа, но която да тръгне, за да го потърси. Когато баща му една нощ се беше качил на синия си пикап „Додж“ и си беше тръгнал, единственото, което бе оставил на майка му, бе екземплярът от „Стръкчета трева“ и детето в утробата ѝ.

Той остави снимката на мястото ѝ и затвори книгата. Беше потежка, отколкото изглеждаше. На едно място, където зелената подвързия се беше изтъркала, отдолу сякаш прозираше метал. Той отново я разтвори и прелисти. На пръв поглед между подчертаните пасажии нямаше никаква връзка. Но той започна с първия и прочете всички останали на глас — нещо, което не беше правил преди. Странно, че до момента не се бе сетил да потърси по този начин някаква информация за чувствата на баща си. Какво го беше накарало да подчертае именно тези пасажии? Разбира се, съществуваше и възможността баща му да е получил книгата в това състояние и някой да я е ползвал преди него. Но все пак... Нещо в тези раздели изглеждаше на Ранди много познато. Имаше някаква лудост, свобода, неуморимост, която сякаш проникваше в него и докосваше скрити страни на неговия собствен дух... Дали е така, защото съм двайсетгодишен, питаше се той. Дали ще почувствам същото, ако прелистя тази книга след десет години? Сви рамене и продължи да чете.

Тих ветрец раздвижи пердетата. Ранди вдигна поглед от книгата и вдиша дълбоко. Усети как през него премина лека хладина. Какво правеше? Четеше, за да забрави Джули или за да се върне към случая с баща си? Всъщност и двете, реши той... И двете. Но сега, когато мислите му отново се бяха върнали към търсенето, му се искаше веднъж завинаги да приключи с това.

За пръв път от два дни бе усетил разхлаждащия повей на вятъра. Опитваше се да го вдиша целия, преди прохладата да е изчезнала. Изпита облекчение и...

Вдигна лявата си ръка и разгледа пръстите. Сви ги към дланта. После отново докосна корицата на книгата.

Топлина.

Постави ръка на леглото до себе си. Вероятно всичко се дължеше на телесната температура...

Протегна се и допря пръсти до стъклената повърхност на масичката край леглото. Беше хладна. Да...

След около половин минута Ранди пак докосна корицата на книгата.

Беше по-топла, отколкото трябваше да бъде. Той я допря до лицето си. От нея се долавяха почти незабележими вибрации. Сложи ухо на задната корица. И тук се усещаше, едва доловимо, сякаш просто игра на опънатите му нерви.

Той отново разгърна книгата и прочете пасаж, до който бе стигнал. Беше от „Песента на открития път“:

*Ти, път, по който аз навлизам и оглеждам,
и мисля си, че тук не си единствен.
Изглежда има още нещо в теб, невидимо.*

Докато четеше пасаж, книгата в ръката му завибрира и Ранди чу съвсем ясно и отчетливо звънтене, сякаш корицата беше нещо като резонатор.

— Какво, по дяволите, става?!

Той я изпусна. Книгата падна до него и един глас каза:

— Това е въпросът.

Изглежда гласът идваше от книгата.

Ранди се претърколи в другия край на леглото и спусна краката си на пода. После се обърна назад. Книгата не бе помръднала.

— Ти ли проговори? — понита най-сетне той.

— Да — отвърна мекият женски глас.

— Какво си ти?

— Бойна компютърна микросистема на точков принцип. Параметрите...

— Ти си книгата? Книгата, която току-що четох?

— Създадена съм във формата на книга. Правилно.

— На баща ми ли си принадлежала?
— Информацията е недостатъчна. Кой си ти?
— Ранди Блейк. Мисля, че баща ми е бил Пол Картаген.
— Разкажи ми за себе си и за това как съм попаднала в теб.
— Навърших двайсет този март. Баща ми те е оставил в Кливлънд, Охайо, още преди да съм бил роден.
— Къде сме сега?
— Кент, Охайо.
— Ранди Блейк — или Картаген, какъвто може би е случаят, — не мога да кажа дали съм принадлежала на баща ти.
— Кой е бил собственикът ти?
— Той използваше различни имена.
— Не беше ли Пол Картаген едно от тях?
— Поне аз не си спомням такова име. Но това, разбира се, не доказва нищо.
— Така е. Е, какво все пак те включи?
— Мнемоничен ключ. Нагласена съм да отговарям, когато определени думи бъдат произнесени в определен ред.
— Изглежда адски сложно. Трябваше да прочета доста пасажки, докато се включиш.
— Ключът може да бъде сменен посредством проста команда.
— Мога ли да те докосна?
— Разбира се.
Ранди взе книгата и отвори на съдържанието.
— Нека тогава бъде „Айдолон“ — реши той, — щом се налага да имаме код. Съмнявам се, че подобна дума би изскочила в случаен разговор.
— Така да бъде. Или пък би могъл просто да разчиташ на моя избор. Към края Ред беше доста предпазлив с мен.
— Ще разчитам на избора ти. Ред?
— Това беше името му.
— И аз съм червенокос^[1] — каза Ранди. — Имам чувството, че ти разполагаш с информацията, която търся, само дето не знам как да си я поискам...

— Относно баща ти ли?
— Да.
— Ако ми разрешиш да направя някои предложения...

— Давай.

— Имаш ли някакво превозно средство?

— Да, тъкмо прибрах колата си от сервиза. Оправили са я.

— Тогава да тръгваме. Постави ме на седалката до себе си и карай. Имам съответните сензорни устройства. След известно време ще ти кажа какво да направиш.

— Къде искаш да отидеш?

— Ще се наложи да те взема с мен.

— Искам да кажа, къде отиваме?

— Не знам.

— Тогава защо да тръгваме?

— За да потърсим информацията, с която ще мога да отговоря на въпросите ти за баща ти.

— Добре. След малко отивам за колата. Но има още нещо... Никога не съм чувал за бойна компютърна микросистема на точков принцип. Къде си произведена?

— В Мицуи Зайбацу — спътник Тоса-7.

— А? Никога не съм чувал за такъв. Кога е било това?

— Бях изпробвана за пръв път на 7 март 2086 година.

— Не разбирам. Говориш за бъдещето. Как попадна тук, в двайсети век?

— Докарай колата. Ще ми отнеме доста време да ти обясня. По-добре да го направим по пътя.

— О'кей. Извини ме за секунда. Изчакай ме тук.

Той караше напред. Нощното небе беше обсипано със звезди. Луната още не се бе показала. Ранди напълни резервоара догоре в Равена и се насочи на север по магистрала номер 44. Нямах много движение. Бяха задминали бариерата, която обозначаваше границата на щата и бяха продължили в окръг Чиауга, когато „Стръкчета трева“ му каза да завие вдясно зад следващия ъгъл.

— Не мисля, че виждам ъгъл — каза Ранди. — По-скоро е нещо като завой. А пък и от него извива само един тесен път към гората. Нямах предвид това, нали?

— Завий там.

— Добре, Стръкче.

Когато стигна до разбития път, той намали. Клоните дращеха колата от двете страни, предните фарове осветяваха стволите на дърветата. Пътят извиваше вдясно, после стръмно се спускаше надолу. Ранди можеше да чуе квакането на жабите наоколо.

Колата прекоси един дъсчен мост, който застрашително изскърца и той почувства влагата във въздуха. Отдолу се чуваше звукът от течащата вода. Мирисът на влага и мухъл му дойде в повече и Ранди вдигна прозореца си.

После пътят пое нагоре и отново залякатуши между дърветата. Най-сетне внезапно свърши, вливайки се в друг.

— Давай надясно.

Той зави. Новият път беше по-широк и не толкова разбит. Отдясно се виждаха разорани ниви. В далечината блещукаха светлините на малка ферма. Като се увери, че настилката е сравнително равна, Ранди увеличи скоростта. Малко по-късно луната изникна над короните на дърветата отпред.

Ранди отново свали прозореца, включи радиото и го нагласи на една станция за кънтри-музика. Километрите се нижеха един след друг. След пет-шест минути видя знак „стоп“ и натисна спирачките. Гумите заораха в чакъла.

— Завий вдясно.

— Готово.

Един заек прибяга през пътя, докато Ранди завиваше. Не се виждаха други превозни средства. След около километър минаха покрай една ферма, после покрай други две. Задминаха и една затворена бензиностанция на „Шел“, от другата страна на която имаше редица къщи.

— На онзи ъгъл — вляво.

Той зави по един по-широк път, осветен от шест високи електрически стълба. Отстрани и малко навътре се редяха големи стари къщи с обширни дворове. На някои от верандите се виждаха хора.

Ранди задмина последния стълб и скоро след това — крайната къща. Луната вече беше по-високо. В далечината проблясна светкавица. Кънтри-станцията запращя и се изгуби.

— По дяволите! — изруга Ранди и се опита да намери друга, но без успех. После изключи радиото.

— Какво става?

— Това парче ми харесваше.

— Мога да ти го възстановя, ако искаш.

— Ти да не пееш?

— Разбира се.

— Наистина ли? — изхили се Ранди. — И какви песни предпочиташ?

— Винаги най-много са ми допадали тези за пиене, биене и прелюбодействане.

Ранди се засмя.

— Това не са ли доста странни вкусове за една машина?

Не последва отговор. След кратка пауза Ранди се обади:

— Казах...

— Копеле такава — чу се тихият глас. — Мръсен кучи син. Проклет...

— Хей! Какво става? Какво толкова направих? Съжалявам. Не...

— Аз не съм някаква проста машина като тази твоя скапана кола! Аз мога да мисля и освен това имам чувства! Не се отнасяй с мен като с обикновен инструмент, протоплазмен шовинист такъв! Не съм длъжна да те водя никъде, ако сама не го искам. Ти не знаеш нищо за моите програми, за да...

— Ей, успокой се! Моля те! Спри! — каза Ранди. — Щом си толкова чувствителна, би трябвало да можеш да приемаш извинения.

Последва пауза.

— Трябва ли?

— Разбира се. Съжалявам. Извинявай. Не бях запознат със ситуацията.

— Тогава приемам извиненията ти. Разбирам колко лесно е да сгрешеш — както направи ти, — когато живееш в такива примитивни времена. Просто за момент станах малко по-емоционална.

— Разбирам.

— Наистина ли? Съмнявам се. Аз се развивам, раста — също като теб. Не е нужно да прекарам целия си живот в тази обвивка. В следващото си превъплъщение може да имам най-различни функции. Може, например, да изпълнявам изключително сложни и отговорни операции. Не е изключено дори някой ден да изпълнявам функцията на

нервна система за някоя протоплазмена конструкция. Но все отнякъде трябва да се започне, както сам разбираш.

— Започвам да си изяснявам ситуацията, в която се намираш. Много съм впечатлен. Къде отиваме?

— Ще видиш. Вече ти простих. Приближаваме се.

Напред се видяха светлини.

— Трябва да завиеш по отбивката, която ще ни качи на магистралата. Карай в дясното платно.

Когато приближи, Ранди видя, че отбивката е вляво. Той зави и започна да се изкачва към магистралата. „Стръкчета трева“ тихо забибипка.

— Спри най-отгоре. Изчакай, докато ти кажа да продължиш.

— Няма никакво движение.

— Просто прави това, което ти казвам.

Той натисна спирачките и зачака край пустата магистрала. Мина повече от минута.

Внезапно бибипкането престана.

— Добре. Давай.

— О'кей.

Ранди подкара колата. Небето започна да изсветлява. Докато скоростта им се увеличаваше, тъмнината се разсея и настъпи ден.

— Хей!

Той премести крака си върху педала на спирачката.

— Не прави това! Продължавай!

Ранди се подчини. Дневната светлина, която бе започнала сякаш да се колебае, отново се върна.

— Какво стана?

— На това място трябва да следваш указанията ми съвсем точно. Ако се наложи да спреш, ще отбиеш встрани. Иначе поемаш много голям риск.

Той увеличи скоростта. Пътуваха през светъл безоблачен ден.

— Не отговори на въпроса ми — обади се Ранди. — Какво стана? Къде сме сега и накъде отиваме?

— Ние сме на Пътя — отвърна Стръкчето. — Той пресича Времето — миналото Време, Времето, което още не е дошло, Времето, което може би е било и Времето, което може би ще бъде. Доколкото знам, той продължава вечно и никой не познава всичките му завои и

отбивки. Ако мъжът, който търсиш, е този, когото веднъж придружавах, може би ще го открием някъде тук. Във вените му течеше кръвта на истински пътешественик. Но може би сме твърде закъснели, защото той, макар да не го съзнаваше, всъщност преследваше собственото си унищожение. Аз разбирах това и се опитвах да му го обясня. Мисля, че поради тази причина ме изостави.

Вперил поглед напред, Ранди облиза устните си и преглътна. Ръцете му стиснаха още по-силно кормилото.

— Как бихме могли да намерим някого тук?

— Ще спираме по пътя и ще разпитваме.

Ранди кимна. Изпълни го някаква дива радост. Причината за нея вероятно бе движението, Пътя и перспективите, които се очертаваха. Той внезапно си припомни Уитман. На седалката до него „Стръкчета трева“ запя.

---

[1] „ред“ на англ. означава червен — Бел.прев. ↑

ЕДНО

Пламъчетата на свещите примигваха, това на газената лампа беше неподвижно. Една светкавица озари прозореца на стаята и за миг изтри отраженията им в стъклото. Ред седеше до масата, остатъците от вечерята му отдавна бяха отнесени, а пред него бе поставена халбата с бира. Цветето лежеше до лявата му ръка. Мондамей бе седнал край незапалената камина. Дъждът забарабани но покрива.

— ... В общи линии това е, което се случи досега — завърши Ред, като взе пурата си, огледа я и я запали. — Остават още осем. Би било хубаво, ако можех да застана на някое поле, да ги изчакам да дойдат и да приключа с всички наведнъж, обаче няма как да стане. Затова реших...

Откъм коридора се чу шум. Външната врата се отвори с трясък и в трапезарията нахлу вятър. Пламъчетата на свещите затанцуваха под напора му. Няколко секунди по-късно вратата бе затворена, после Лавал прекоси коридора и се чуха гласове.

— Отвратителна нощ! Искате ли стая?

— Не, само вечеря. А преди това — малко бренди.

— Това е вратата към трапезарията. Дайте да ви взема палтото.

— Благодаря.

— Просто влезте и си намерете място. Тази вечер предлагаме задушено.

— Чудесно.

Един добре облечен, белокос мъж с червендалесто лице влезе в стаята и се огледа.

— О, не ви видях. Помислих, че съм сам — каза той, като прекоси стаята и протегна ръката си. — Казвам се Дод, Майкъл Дод.

Ред се надигна и се здрависа.

— Аз съм Ред Доракийн. Почти приключих, но можете да седнете на моята маса.

— Благодаря, така и ще направя. — Мъжът издърпа един стол и седна до тях. — Вие не сте ли известен магьосник?

— Магьосник? Не... Откъде идвате?

— Кливлънд. Ве Двайсет. Търгувам с произведения на изкуството. О!

Той се обърна да погледне Лавал, който влезе в трапезарията, понесъл поднос, върху който имаше чаша с бренди. Мъжът кимна, когато Лавал постави подноса пред него, вдигна чашата и се усмихна.

— За ваше здраве, мистър Доракийн.

— Благодаря. И за ваше.

Ред отпи от бирата си.

— И казвате, че не сте магьосник. Пътувате инкогнито, а? Обзалагам се, че знаете заклинания, с които да спрете цяла армия.

Ред се ухили и почеса ухото си.

— Имате доста странни идеи за човек от Ве Двайсет, при това — занимаващ се с произведения на изкуството.

— Сред нас има и по-интелигентни хора.

Дод се протегна и взе Цветето.

— Пусни ме или ще усетиш гнева на Книгата — заяви Цветето с мрачен глас.

Чашата бренди в лявата ръка на Дод се счупи. Мондамей се изправи.

— Повикан съм — съобщи той.

Столтът на Дод падна назад, когато той скочи. Отдръпна се няколко крачки и започна да чертае огнени шарки във въздуха.

Ред стана и заобиколи масата.

— Писна ми от тези глупости! — викна той. — Познах те, Фрейзиър, или какъвто си там...

Дод разпери ръце. Свещите и газените лампи изгаснаха. Гореща вълна нахлу в стаята, последвана от моментния блясък на светкавица и силен трясък. Ред усети как нещо го блъсна назад.

Той залитна. Шумът от бурята се усили. Отнякъде се чува виковете на Лавал. Дъждът валеше в стаята през пробития покрив.

Един от модулите на Мондамей светна като фенерче. Той се обърна и разгледа Ред.

— Добре ли си?

— Да. Какво стана?

— Не знам. Онази светкавица заслепи сензорите ми за момент. Малко преди това да стане, застанах пред теб, за да те предпазя. Нещо

изхвърча през покрива.

— Дод...? — викна Ред.

Никакъв отговор.

— Цвете?

— Да?

— Защо счупи чашата му и наприказва онези неща?

— За да го изплаша, разбира се. По същата причина пратих на Мондамей микровълново съобщение, за да направи нещо подобно. Разпознах го преди теб — гласовите му данни бяха същите.

— Това със сигурност ли беше същия човек, който взехме на стоп?

— Да.

— Така и не разбрах какво иска от мен.

— Мисля, че той — то — иска да ти навреди. Но се изплаши. То мисли, че притежаваш някакъв вид магическа защитна система. Не знае какво е това микроинтегрирана верига. Очевидно на мястото, откъдето идва, нямат такива неща. За сметка на това обаче, разполагат с някакви магии. Затова то мисли, че ти също разполагаш с нещо подобно и се страхува от него, защото не го разбира. Видя го преди и мисля, че дойде тази вечер, за да го пробва отново.

Лавал влезе в стаята с лампа в ръка.

— Какво, по дяволите, става тук? — викна той.

— Нямам представа — отвърна Ред и взе Цветето. — Говорех си с мъжа, който влезе преди малко и изведнъж светлините угаснаха. Последва трясък и ето че сега в покрива има дупка, а мистър Дод не се вижда никакъв. Може би върху него е паднал метеор. Не знам.

Лавал остави лампата, която бе донесъл. Ръката му трепереше.

— Видях някои неща на паркинга днес — каза той, — и така и не разбрах какво става. Но и малкото, което зърнах, беше дяволски странно. После вие внезапно се сдобихте с робот. Може и той да е хвърлил онзи човек през покрива ми. Не знам. Нали не искате да ми навредите по някакъв начин?

— За бога, не. Вече казах, че сам не знам какво точно се случи.

— Известно ми е, че нощта е отвратителна и нямам представа къде да ви посъветвам да отидете, но нали няма да имате нищо против, ако ви помоля да си тръгнете? Не искам повече неприятности. Може

би наистина не знаете какво става, но очевидно сте човек, който носи проблеми. Моля ви.

Цветето издаде два кратки звука.

— Добре — отвърна Ред. — Разбирам. Пригответе ми сметката. Ще изнеса багажа от стаята си.

— Забравете сметката.

— О'кей. Почакайте... Дод не остави ли палтото си на вас?

— Да, остави го.

— Дайте да го разгледам. Може да има нещо, което да ми подсказва откъде е дошъл.

— Добре. Елате, ще ви го покажа. После обаче си тръгвате.

Той хвърли един поглед към тавана и поведе Ред навън. Мондамей ги последва. Лавал затвори вратата и я заключи.

— Насам.

Те прекосиха коридора до една малка гардеробна. Лавал вдигна лампата, за да я освети. На една закачалка вдясно пушеха остатъците от едно палто. Нямаше ръкави и беше разкъсано в долната си част. От него се виеше дим. Когато Ред протегна ръка да намери етикета му, палтото се откачи от закачалката и падна. Той го хвана, но то се разпадна в ръцете му. Ред обърна яката, която все още държеше. Нямаше етикет. Материята сякаш се разтвори между пръстите му. Той ги вдигна към лицето си и ги помириша. После поклати глава. Остатъците от дрехата на пода се изпариха.

— Не разбирам — поклати глава Лавал.

Ред сви рамене, после се усмихна.

— Евтина конфекция — заяви той. — Добре. Взимам си багажа и изчезвам. Вечерята беше добра. Съжалявам за покрива.

Когато взе пушката, якето и раницата си от стаята, се обърна към робота и, гледайки дъжда навън, попита:

— Ще дойдеш ли с нас, Монди? Бях се запътил към теб. Искаше ми се да поговорим.

— Както кажеш.

Ред вдигна яката си.

— О'кей. Да се махаме оттук.

Отвори вратата и се затича към пикапа. Когато влязоха в него, постави Цветето в нейното отделение, а Мондамей се настани на пътническото място.

— Някакви бомби? — попита Ред.

— Всичко е чисто.

Той стартира двигателя и включи чистачките и фаровете.

— Защо си губиш времето с тези ръчни операции? Аз ще карам.

Ред изви кормилото към пътя.

— Искам да се занимавам с нещо. Как, според теб, онзи тип ни откри отново?

— Нямам представа.

— Добре... Знам един малък тих мотел някъде към средата на Ве Дванайсет, на византийската отсечка. Сецаш ли се за причина да не отидем дотам?

— Не.

Ред Доракийн натисна газта. Небето изсветля. Дъждът спря. Той изключи чистачките и фаровете.

ДВЕ

Летателният апарат остави Съндок върху покрива на лабораторията. Той мина през вратата и се спусна до шестия етаж. Там го посрещна главният биоинженер Каргейдо, който го заведе в кабинета си и включи видеостената. Съндок се настани в един удобен стол и вдигна обутите си в сандали крака върху малка масичка. Беше по шорти и тъмна блуза с къс ръкав. Скръсти ръце зад главата си и се вгледа в човека на екрана.

— Добре. Разкажи ми за него — каза той.

— Имам цялото му досие.

— Не ми трябва проклетото досие. Искам ти да ми разкажеш за него.

— Разбира се — отвърна Каргейдо и седна на бюрото си. — Казва се Арчи Шелман и е най-награждаваният войник в Третата световна война, майстор по бойните изкуства. Намерихме го на около век и половина в миналото. Бил е пехотинец в една от специалните части. Загубил е крака си. Контузия. Големи психиатрични увреждания...

— Например?

— На първо място депресия, последвана от силно раздразнение. После параноя, най-накрая е попаднал под влиянието на различни мании. Доста активно се е занимавал с физическата си подготовка. Има силно развита горна част на тялото, вероятно за да компенсира...

— Виждам това. После?

— В крайна сметка убил цивилни граждани. Избил половината град, ако трябва да съм точен. Съдът установява невменяемост. Пращат го в клиника, лекуват го с лекарства. Все още е параноичен. Все още вдига тежести...

— Не е лошо. По-добре е от другите, които ми показва. Значи го освободихте и го усъвършенствахте?

Каргейдо кимна.

— В крайна сметка се съгласи да заменим всичките му крайници. Уверихме го, че ако не е доволен, можем да възстановим старите. Той обаче е доволен.

Биоинженерът натисна бутоните и фигурата на екрана се раздвижи. Тъмни очи, здрава челюст, гъсти вежди... Мъжът беше само по къси панталони. С премерени движения се приближи до спортното съоръжение и започна да вдига тежести. Вдигаше ги все по-бързо и по-бързо, докато накрая постигна направо невероятна скорост.

— Ясно — обади се Съндок. — Някакви екстри?

Каргейдо натисна бутоните. Картината от гимнастическата зала изчезна и бе заменена от друга.

Шелман стоеше неподвижен. След няколко секунди Съндок забеляза, че кожата му потъмнява. За около минута-две мъжът почерня съвсем.

— Ефектът на хамелеона — поясни Каргейдо. — Върши чудесна работа при нощни атаки.

— Както и обикновената боя за обувки. С какво друго разполага?

Картината отново се смени. Този път беше близък план на ръцете на Шелман.

Те внезапно се свиха, после рязко се отвориха. От върховете на пръстите на няколко сантиметра бяха изскочили метални остриета.

— Удължаващи се нокти. Невероятно силни. Може да обезглави човек само с едно движение.

— Това ми харесва. Може ли да го направи и с крак?

— Да. Само момент...

— Няма нужда. Запазил ли е всичките си бойни умения?

— Разбира се.

Още картини. Арчи Шелман, който се оглежда почти отегчено, докато с лекота и увереност разхвърля каратисти, боксьори, борци. Арчи Шелман, поемащ тежки удари, без дори да му мигне окото...

— Толкова едър ли е, колкото изглежда?

— Да. Сто килограма и е достатъчно висок, за да изглежда слаб. Може да обърне кола, да разбие блиндирана врата, да тича цял ден без прекъсване. Може да вижда в тъмното. Има и допълнения...

— Ами мозъкът му?

— Изцяло ваш е. Вградена благодарност за новото тяло и усилено желание да го използва отново в битки. Блокирахме

депресията, но маниакалността е в готовност и очаква да я активирате, ако сметнете за необходимо. Той се мисли за най-здравото, най-жестокото същество на два крака...

— И вероятно е.

— Да. Чака възможността да го докаже и същевременно да изрази благодарността си.

— Чудя се... От всички киборги, които ми показва досега, той определено е на най-високо ниво. Имам снимки на набелязаната жертва. Какво ще ми препоръчаш — просто да го насъскаме по следите му или да вложим в емоциите му и малко омраза?

— О, ще трябва да бъде обработен, така че да го превърне в своя лична задача. Няма да се успокои, преди да е свършил работата сам.

— Много добре. Веднага щом разбере къде трябва да го пратя, ще му дам шанс. Може пък именно той да изпълни задачата.

— Ъ-ъ, не ми влиза в работата, разбира се, но какво е толкова специалното на човека, когото трябва да убие?

Съндок поклати глава и подаде на Каргейдо снимките на Ред Доракийн.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна той. — Някъде някой просто не го харесва.

ЕДНО

Задминавайки редица от тежко натоварени колесници, те стигнаха до един тих участък от Пътя.

— Сега никой от вас не чува повече сигнали, нали?

— Не и тук.

— Не.

— Добре. Вече мога да обмисля на спокойствие какво точно да направя, за да оцелея — една от причините, поради които бях тръгнал към теб, Монди.

— Не съм в старата си форма, но ще съм щастлив да ти помогна.

— Всъщност това, което бих искал, са съветите ти. Ти все още си най-добрият боен компютър, който ми е известен. Познаваш ме и знаеш това-онова за ситуацията. Ако имаш нужда от повече информация, ще ти я дам. Първото, което искам от теб, е предложението ти за действията, които трябва да предприема.

— Ти си повече от добре дошъл при мен. Ще бъда щастлив да ти осигуря убежище за толкова дълго, колкото пожелаеш и ще те науча да правиш глинени съдове.

— Благодаря ти, но не мисля, че това би ме удовлетворило. Имам нужда от разнообразие.

— Тази гостоприемница във византийския участък — откъде знаеш за нея?

Ред се изхили.

— Търгувах по тази отсечка. Справях се доста добре. Но... Е, добре, харесва ми. Император там е Мануил I. Най-често той е на поредния си военен поход, но в паузите е успял да изгради едно наистина красиво местенце с дворец, наречен Влахернски, на полуострова близо до края на Златния рог. Великолепно архитектурно творение, покрито със злато и скъпоценности, които блестят дори нощем. Дворецът предлага доста забавления. Аз самият съм бил канен няколко пъти в ролята си на почитан търговец. А и градът Константинопол наистина е в апогея си. Литературата и науката

разцъфтяват. Сякаш си попаднал в Ренесанса. Климатът е мек, жените — красиви, а...

— С други думи, ти си привързан към мястото?

— Предполагам, че се опитвах да кажа именно това.

— Е, щом не искаш да правиш грънци заедно с мен, защо не си вземеш вила там? Ще имаш желаното разнообразие, на място, към което си привързан...

Ред мълчеше. Потърси в джобовете си кибрит и запали изгасналата си пура.

— Звучи чудесно — обади се той след малко. — Мога да прекарам там няколко години. После нещо ще ме зачовърка и пак ще се върна на Пътя. Знам, че ще стане така.

— Защото търсиш нещо ли? — попита Цветето.

— Да... Предполагам. Но... дори ако нямаше какво да търся, дори тогава... пак щях да пътувам. — Ред издуха облаче дим. — Ще се върна на Пътя и пак ще имам същия проблем — завърши накрая.

— Наближаваме отбивката.

— Да, благодаря, виждам я.

Той зави и се спусна по познатата пряка на Пътя.

— Поне изключихме една възможност — обади се Мондамей.

— Коя?

— Не можеш да се откажеш и да се скриеш, защото просто не можеш да останеш скрит. Времевият интервал, прекаран извън Пътя — дори да е много дълъг — няма да означава нищо, когато се върнеш тук.

— Вярно е.

— Значи единствената причина да се махнеш от Пътя би била да се въоръжиш и подготвиш.

— И това е вярно.

— Или пък можеш да се върнеш на Пътя, да си вършиш работата и да стоиш нащрек, надявайки се да надвиеш тези, които се опитват да те убият...

— Не е изключено да направя точно това.

— ... Като имаш предвид, че всеки един от тях ще бъде професионално подготвен и че твоят враг има възможността да наема за целта изключително талантиливи индивиди практически откъдето си пожелае.

— Мислил съм за това. Независимо от всичко...

— Или пък можеш сам да избереш полето на битката. Избери си някое удобно, добре защитено местенце и когато разберат къде си, ги изчакай там.

— Ето го мотелът — обяви Ред. Вляво, отстрани на Пътя се показва голяма, неколкоетажна каменна постройка с купол на върха. На табелката над входа пишеше „При Спайро“.

Той задмина заведението. Недалеч от него имаше „детелина“, в която се събираха четири разклонения на Пътя. Ред се изкачи по нея, влезе в другото платно и се върна назад към постройката. Небето се смрачи, после изсветля, пак се смрачи. Когато намали и паркира пред заведението, вече беше хладна, черна нощ. Отнякъде се чуваха щурци.

Той издърпа Цветето и слезе от колата. После взе раницата си от каросерията. Мондамей също слезе.

— Ред? — обади се той, докато се приближаваха към входа.

— Да?

— Взemi две стаи, моля те.

— Щом казваш. Защо?

— Една за нас двамата с Цветето. Бихме искали да останем заедно... сами.

— О, разбира се. Ще го имам предвид.

Те влязоха във фойето и Ред се насочи към рецепцията. Върна се след няколко минути.

— Съжалявам, но не сме на един етаж — каза той, когато заизкачваха стълбите. — Вие сте под третия балкон. Аз съм над него. Елате за малко в моята стая. Бих искал да продължим разговора си.

— Такова беше и нашето намерение.

Те продължиха нагоре по спираловидните стълби. Стъпалата скърцаха под тежестта на Мондамей.

ДВЕ

Когато не почиваха в пещерите си, великите дракони на Бел'куинит сънуваха пътни карти и злато, носени от сутрешния бриз. Вечни съдружници на съдбата, те разпръскваха желанията си над повърхността на мечтите и желанията...

— Патрис — каза по-младият, — казвал си, че ако се случи нещо определено, аз мога да вляза в неговата пещера, да взема съкровището, което го очаква там и да го прибавя към своето собствено.

По-възрастният отвори едното си око. Минаха минути.

— Казвал съм това — потвърди най-сетне Патрис.

Минаха още минути.

— Не казваш нищо повече, Шантри — отбеляза по-възрастният.
— Случило ли се е?

— Не, още не...

— Тогава защо ме безпокоиш?

— Защото чувствам, че скоро може да се случи.

— Чувстваш?

— Изглежда вероятно.

— Вероятностите и техните отрицания често са ни занимавали тук. Знам желанието ти и ти казвам, че все още не можеш да имаш неговото съкровище.

— Да — каза Шантри, оголвайки много от зъбите си.

— Да — повтори Патрис на съскация им език и отвори и другото си око. — А ти току-що произнесе една дума твърде много пъти. Знаеш волята ми и се опитваш да си играеш с нея. — Той повдигна главата си. Другият се дръпна назад. — Предизвикваш ли ме?

— Не — отвърна Шантри.

— ... Но би допълнила „още не“.

— Не бих била толкова глупава, че да избира този момент и това място.

— Добър усет. Макар да се съмнявам, че в крайна сметка би те спасил. Обърни се към северния вятър и изчезни.

— Тъкмо смятах да го направя, лорд Патрис. И ви моля да си спомните, че нямаме нужда от никакъв Път. Сбогом!

— Изчакай, Шантри! Ако отиваш да разбиеш тези вериги, които си видяла, ако отиваш да го нараниш сега, когато е в другата си форма, това ще означава, че може би вече си избрала този момент и това място!

Но другият вече беше отлетял да търси и да спре онзи, който в крайна сметка щеше да се върне към вятъра, но все още не го познаваше достатъчно добре.

Патрис завъртя очи. Зад тях преминаха времена и места. Той намери канала на желанията си и нагласи картината.

ЕДНО

Ред седна на леглото си, Мондамей — на пода, а Цветето беше на масата между тях. Над главите им се виеше димът от пурата. Ред вдигна украсената чаша от масата и отпи от гъстото вино.

— О'кей. Докъде бяхме стигнали? — попита той, събу обувките си и ги хвърли край леглото.

— Каза, че не искаш да дойдеш с мен у дома и да правиш грънци — припомни Мондамей.

— Така е.

— ... И се съгласи, че ще ти е трудно да напуснеш Пътя и да се криеш неограничено време.

— Да.

— Също така допусна, че да останеш на Пътя и да продължиш да се занимаваш с делата си би било рисковано.

— Правилно.

— Следователно единственият изход, който виждам, е да преминеш в настъпление. Премахни Чадуик, преди той да е премахнал теб.

— Хмм... — Ред затвори очи. — Интересно предложение. Но той е доста далеч отгук. Пък и няма да е никак лесно...

— Къде е сега?

— Последното, което знам за него, е, че върти сериозен бизнес някъде във Ве Двайсет и седем. Там е много богат и могъщ.

— Но ти можеш да го намериш?

— Да.

— Доколко добре познаваш неговото време и място? — попита Мондамей.

— Живях там повече от година.

— Значи най-добрият вариант е да отидеш там и да се справиш с него.

— Предполагам, че си прав.

Ред внезапно остави чашата си, изправи се и закрачи напред-назад.

— Предполагаш?! Какво друго ти остава?

— Да, да! — отвърна Ред, разкопча блузата си и я хвърли на леглото. — Виж, ще се наложи да приключим разговора утре.

Той откопча колана си, изхлузи панталоните и ги хвърли до блузата. После пак закрачи.

— Ред! — рязко каза Цветето. — Пак ли си в едно от онези състояния?

— Не знам. Чувствам се малко странно, това е всичко. Вероятно. Мисля, че сега е по-добре да си вървите. Ще довършим разговора сутринта.

— Смятам, че е по-добре да останем — заяви Цветето. — Бих искала да разбера какво става и може би...

— Не! Говоря сериозно! Ще говорим по-късно! Оставете ме!

— Добре. Както кажеш. Да тръгваме, Монди.

Мондамей стана и взе Цветето от масата.

— Има ли нещо, което мога да направя за теб? — попита той.

— Не.

— Лека нощ тогава.

— Лека нощ.

Докато слизаше надолу по стълбите, Мондамей попита Цветето:

— Какво става? Познавам го от известно време, но никога не съм знаел да е болен от нещо... Какво му има?

— Нямам представа. Не му се случва често, но когато се случи, настоява да остане сам. Мисля, че има повтарящи се пристъпи на невменяемост — някаква мания или нещо подобно.

— Как така?

— Ще разбереш какво имам предвид, ако утре сутринта надзърнеш в стаята му. Сметката тук ще е доста голяма. Ще обърне това място надолу с главата.

— Някога преглеждал ли се е при лекар?

— Аз поне не знам да го е правил.

— Сигурно има някои много добри лекари в по-високите векове.

— Така е. Той обаче не би отишъл при никого. На сутринта ще е наред. Може би ще е малко изморен, може дори да има известна промяна в личността, но ще е наред.

- Каква промяна в личността?
- Трудно е за обяснение. Ще видиш.
- Ето нашата стая. Сигурна ли си, че искаш да пробваме това?
- Ще ти кажа вътре.

ДВЕ

Чадуик и граф Донатиен Алфонс Франсоа, маркиз дьо Сад, седяха в столове с високи облегалки и играеха шах върху масичка от Ве Петнайсет. Изправен, Чадуик бе висок метър и осемдесет и пет. Изправен или седнал, той тежеше около двеста килограма. Светлите му коси се виеха над ниското чело, под което блестяха сиви очи. Под тях имаше тъмни сенки. Големият му нос бе зачервен, под кожата се виждаха спуканите капиляри. Вратът му беше дебел, раменете — широки. Подобните му на наденички пръсти пъргаво грабнаха чуждата пешка от дъската и поставиха офицера на освободеното квадратче.

Той се обърна надясно, където бавно се носеше една светлосиня количка с решетка, върху която бяха поставени чаши с аперитиви. Чадуик я спря и бързо отпи последователно портокалова, зелена, жълта и златиста течност. Веднага щом оставеше чашата обратно, тя биваше напълнена отново.

Той се протегна и погледна събеседника си, който посегна към своята количка за напитки.

— Вашата игра става все по-добра — отбеляза Чадуик, — или пък моята се разваля. Не съм сигурен.

Гостът му отпи от прозрачната, светлочервената, кехлибарената и отново от прозрачната течност.

— Като се има предвид това, което правите за мен — отвърна той, — е естествено да подобрявам уменията си.

Чадуик се усмихна и вдигна ръка.

— Опитвам се да намирам интересни учители за моите писателски работилници — каза той. — Безкрайно приятно е, когато някой от тях се оказва и толкова добър компаньон.

Маркизът също се усмихна.

— Сегашното ми положение е далеч по-добро от онова, от което ме измъкнахте миналия месец и трябва да призная, че бих желал да удължа колкото се може повече отсъствието си от собствената ми milieu^[1] — за предпочитане, завинаги.

Чадуик кимна.

— Намирам възгледите ви така интересни, че ще ми е трудно да се разделя с вас.

— ... А и съм запленил от развитието на литературата след моето време. Бодлер, Рембо, Маларме, Верлен... И този великолепен човек Арто! Разбира се, аз предрекох всичко това.

— Сигурен съм.

— Специално Арто, ако трябва да бъде точен.

— Така и си помислих.

— Неговият повик за театър на жестокостта — каква красива и благородна идея!

— Да. Достойна мисъл.

— Виковете, внезапният ужас! Аз... — Маркизът измъкна копринена кърпичка от ръкава си и изтри потното си чело. После се усмихна неуверено. — Понякога се ентусиазирам повечко — обясни той.

Чадуик тихо се засмя.

— ... Подобно на играта, в която участвате — продължи маркизът. — Тази... тази черна десетка. Напомня ми за чудесните илюстрации от Ян Люкен, които ми показахте онази вечер. След разказите ви се почувствах като част от всичко това...

— Тъкмо е време за поредния рапорт — отбеляза Чадуик. — Да видим как се развиват събитията.

Той стана и прекоси стаята, на чийто под бяха постлани кожи. Доближи се до един черен мраморен сфинкс вляво от камината. Спря пред него, измърмори нещо и от устата на сфинкса се показа парче хартия. Той я откъсна и се върна към стола си. Седна и разгъна листа.

После се пресегна, взе една чаша, пълна с бърбън, пресуши я и я остави на количката.

— Старият Ред се е справил с първия — каза той. — Убил е мъжа, когото пратихме. Това беше предвидено като възможност. Опитът си беше доста несръчен. Така да се каже, просто исках да го предупредя.

— Може ли един въпрос?...

— Да?

— Искали сте жертвата да разбере, че играта е започнала?

— Разбира се. Така ще го поизпотя повечко.

— Разбирам. Какво се е случило после?

— Положението е станало сериозно. На колата му беше прикрепен предавател и на местата, където евентуално би спрял, бяха поставени засади. От този момент обаче записът става объркан. Той е преминал през следващата засада, където един от най-добрите убийци — човек, на когото възлагах големи надежди — е намерил инструмент, който е трябвало веднага да разреши въпроса. Не е много ясно какво точно се е случило. Но убиецът е изчезнал. Моите хора са разбрали, че е имало някакъв спор между двамата, но собственикът на мястото, където се е разиграло всичко, така и не е разбрал какво става. Ред е заминал, като преди това е откачил предавателя и го е оставил там.

Маркизът се усмихна.

— Значи и вторият опит е пропаднал. Това прави играта по-интересна, нали?

— Може би. Макар че не бих имал нищо против да свърши още сега. Както и да е. Това, което ме притеснява, е третият. Трябва да го счита за опит, защото регистрирах убиеца в Съвета на игрите, но всъщност опит реално не е имало.

— Кой беше това?

— Жената със смъртоносните ръце и навиците, които вие намерихте за толкова очарователни. Тя просто изчезна. Тръгна нанякъде с новия си приятел и не се върна. Моят човек я е чакал няколко дни. Нищо. Смятам да го извикам оттам и да я отпиша от операцията.

— Жалко. Тъжно е да загубиш същество с такъв характер. Но кажете ми, когато говорите за „няколко дни“, как ги измервате — при положение, че не знаете къде — или може би трябва да кажа „кога“ — е отишла тя?

Чадуик поклати глава.

— Това са „плаващи“ дни — обясни той. — Моят човек е на една определена точка от Пътя. Един ден там съответства на част от деня в повечето от изходите на Пътя. Ако човек остане там десет години и после реши да се върне до изходната точка на предишните десет години, ще трябва да тръгне надолу по Пътя и да завие в друг изход.

— Значи има „плаване“ и на самите изходи?

— Да, може да бъде наречено и така. Но очевидно броят им непрекъснато нараства. Периодично сменяме знаците, но повечето от

пътниците, които правят по-дълги преходи, носят със себе си малки компютри — онези мислещи машини, за които вече ви разказах — за да следят промените.

— Значи вие бихте могли да ме върнете по-рано, по-късно или по същото време, от което ме взехте и аз да си остана на същата възраст?

— Да, може да бъде уредено. Имате ли някакви предпочитания?

— Всъщност, бих искал да се науча да боравя с едно от вашите превозни средства... и с един от тези компютри. Тогава ще мога ли да пътувам сам? Ще мога ли да намеря пътя си обратно от което и да е друго време?

— Когато човек мине дори само веднъж по Пътя, се получава някакво физическо изменение, което му позволява да го намери и да го направи отново — обясни Чадуик. — Но ще трябва да си помисля внимателно. Не съм готов да пожертвам компанията ви заради пилигримските ви стремежи или пък заради желанието ви да убиете дядо си.

Маркизът се изкикоти.

— А и аз не съм неблагодарен гост, уверявам ви. Но ако веднъж се науча да се справям с това, бих могъл да видя всички места, които искам и да се върна направо тук... нали?

— Предпочитам да обсъдим това по-късно. Да го оставим така, какво ще кажете?

Маркизът се усмихна и отпи от абсента си.

— Засега — каза той. После продължи: — Значи вашата жертва временно е невидима?

— Беше. Той глупаво издаде местонахождението си, като заложи на себе си. Вероятно не знае, че напоследък в такива случаи записите на облозите се събират централно. А и, разбира се, това може да е някакъв номер.

— Какво смятате да направите?

— Да отвърна, естествено. Ако това означава да пожертвам още един убиец, нека бъде така. На този етап мога да си го позволя, а и трябва да разбере дали просто е действал лекомислено, или има нещо специално науем.

— Кой агент ще използвате този път?

— Имам чувството, че трябва да избира някой силен. Може би онзи момък от Ве Двайсет и четири — Макс, с бойното превозно

средство. Или дори Тимийн Тин — макар че бих искал да го запазя в резерв, ако всички останали се провалят. Най-добре би било сега да нанесе тежък удар. Може би с Арчи. Да...

— Бих искал...

— Какво?

— Бих искал, ако е възможно, да се върнем там и да наблюдаваме схватката. Не изпитвате ли желание да присъствате, когато убиват стария ви враг?

— Аз, разбира се, ще получа пълен рапорт със снимки.

— И все пак...

— Да, разбирам ви. Това, естествено, е нещо, за което съм си мислил. Но няма как да разбера кой точно ще нанесе решаващия удар. Имам намерение просто да изчакам да се случи и *тогава* да се върна и да го наблюдавам. Ще намеря някакво отклонение и в крайна сметка ще се върна да го видя. Просто искам да съм сигурен, че вече се е случило. Всъщност, имам намерение да се връщам и да го наблюдавам много, много пъти.

— Звучи доста сложно. Бих бил щастлив при първа възможност да се върна там и да наблюдавам случая на ваше място.

— Не е изключено да уредим нещо... по-нататък.

— Но може да се окаже късно.

— Никога не е късно. Точно сега имаме да довършим шахматната си игра, а после бих искал да ви покажа едни ръкописи.

Маркизът въздъхна.

— Наистина знаете как да наранявате хората.

Чадуик се ухили и запали някаква оранжева тръбичка. Една костенурка, чиято черупка бе инкрустирана със злато и скъпоценни камъни, мина покрай него. Той се пресегна и я потупа по главата.

— Има време за всичко и всичко идва с времето си — каза той.

---

[1] среда (фр.) — Бел.пр. ↑

ЕДНО

Ред беше поръчал подноси с храна — големи парчета говеждо, цели пилета и агнета — седеше, тъпчеше се и се полюшваше напред-назад. От време на време ставаше, крачеше и спираше до зарешетения прозорец. Нощта беше хладна. На изток се виждаше луната. Той изтри уста с опакото на ръката си. В гърлото му се надигна странен звук.

Притисна длани към очите си и остана така половин минута. После за дълго се втрени в ръцете си. Светлината сякаш се усилваше, но Ред знаеше, че не е така. Разкъса остатъка от дрехите си и продължи да яде, като спираше само да изтрие влагата от очите си.

Светлините затанцуваха. Реалността сякаш се приближаваше и отдалечаваше с цветни проблясъци. Топлината го размекваше...

Той почувства, че промяната започва.

Хвърли се но гръб на леглото и застина в очакване.

Откъм полето долетя звук като от вятър и всичко сякаш се завъртя.

ДВЕ

Той се придвижи до основата на кулата — безшумен и тъмен, потъмен дори от нощта.

Дълго гледа нагоре. После се пресегна и докосна стената. Дръпна ръцете си, сви юмруци и ги разгъна. Металните нокти изскочиха от пръстите му.

Когато започна да се изкачва, се чу само едва доловимо дращене. Дишането му беше тихо и нормално. Лицето му не показваше никакви емоции. Това беше мястото. Колата, която го бе докарала, го чакаше на паркинга долу. Нямаше никаква нужда да бърза. Нощта едва бе настъпила. Шофьорът щеше да почака.

Той избягваше прозорците, макар повечето от тях вече да бяха тъмни. Сирия под балкона на първия етаж и се ослуша.

Нищо.

Надигна глава и огледа площадката.

Нямаше никой.

Изкатери се върху нея. Една изплашена птица изписука, прелетя над главата му и се изгуби в нощта.

Той продължи нагоре и забави движенията си, когато стигна до втория етаж. Там повтори същите действия. Беше разучил скицата на кулата, знаеше къде е стаята и знаеше, че прозорците са зарешетени. Щеше да е по-просто и бързо да разбие вратата с един-единствен ритник и да изненада жертвата...

Спря под балкона на третия етаж и се ослуша. После се надигна, хвана се за парапета и се издърпа нагоре. В този момент отдясно се появи някакъв силует, който дръпна от цигарата си, пусна я на площадката и стъпи върху нея. Възседнал парапета, той видя, че дребната, вече неподвижна фигура също го наблюдаваше. Един скок, едно просто движение на ръцете и нямаше да има никакво значение...

— Арчи — чу се тих глас. — Добър вечер.

Той запази самообладание. Постава дясната си ръка върху парапета.

— Не мисля, че ви познавам — отвърна дрезгаво.

— Вярно е, никога не сме се срещали. Но съм виждал твоя снимка, както и снимки на останалите ни колеги наемници. Предполагам, че ти също може да си виждал моята при сходни обстоятелства.

Онзи запали клечка кибрит. Арчи разгледа лицето му.

— Да, познато ми е — каза той. — Обаче името ми убягва.

— Наричат ме Тимийн Тин.

— Е, доколкото разбирам, тук сме с една и съща цел. Вече можеш да си тръгваш. Нямам нужда от помощ.

— Целта ни не е една и съща.

— Не разбирам.

— Възприемам тази работа като лична задача. Твоето присъствие, макар самият ти да нямаш вина за него, ме обижда. Затова трябва да те помоля да отстъпиш и да оставиш случая в моите ръце.

Арчи се изхили.

— Глупаво е да спорим кой да го убие.

— Радвам се, че мислиш така. Тогава ти пожелавам лека нощ и се заемам със задачата.

— Нямах предвид това.

— А какво?

— Имам заповед. Дори съм научен да мразя този човек. Не, работата си е моя. Можеш да си тръгваш. Всичко ще е наред.

— Уви, не мога. За мен това е въпрос на чест.

— Да не мислиш, че си единственият, който чувства нещата по този начин?

— Вече не.

Арчи се приплъзна напред върху парапета. Тимийн Тин леко се извърна.

— Не искаш да се откажеш, така ли?

— Не. А ти?

— Не.

Арчи сви юмруци.

— Тогава за теб вече е твърде късно — заяви той и се хвърли напред.

Тимийн Тин отстъпи и се завъртя, после коленичи и изпъна напред ръцете си. Арчи също зае позиция и изстреля напред левия си

крак. Тимийн Тин се помести с елегантно движение, направи две крачки встрани и ритна във въздуха. Като се извърна и се дръпна назад, Арчи за частица от секундата се размина с позицията, в която челюстта му щеше да озове точно на линията с удара. И двете му ръце бяха протегнати напред с изтеглени нокти. Той се обърна рязко, за да запази равновесие. Междувременно Тимийн Тин се измести още малко вляво. По челото на Арчи изби пот. Той започна бавно да обикаля дребния мъж в кръг, с насочени към него ръце.

Тимийн Тин едва забележимо се завърташе, за да остане лице в лице с противника си. Дясната му ръка на пръв поглед висеше спокойно край тялото му. Наведе се рязко, тъкмо когато Арчи се канеше да скочи и той се спря в последния миг.

— Тази схватка е удоволствие за мен — отбеляза той.

— За мен също — отвърна Тимийн Тин.

— Сякаш бели цветя се ронят върху мен. Ръцете ти са толкова бледи.

— Да оставим света във вечна пролет. Да бъде покой.

Тимийн Тин се извъртя леко вляво, после леко вдясно. Ръката му все още изглеждаше напълно отпусната. Пак се извъртя вляво...

— Какъв — попита го Арчи, — е цветът на гръмотевицата?

... После вдясно. Ръката беше неподвижна.

Арчи светкавично се метна към него, остриите нокти описваха кръгове във въздуха, десният му крак бе изнесен напред.

Тимийн Тин изви глава, отстъпи с левия си крак назад, тялото му се извъртя, а лявата му ръка се сгъна, за да се вклеци под мишницата на Арчи. Дясната се стрелна нагоре и срещна гърлото на противника. Когато се извъртя отново, Тимийн Тин за миг усети тежестта, а после Арчи вече беше прелетял над парапета и изчезнал в нощта.

— Сам видя — отвърна Тимийн Тин.

Остана неподвижен няколко секунди, втренчен в тъмното. Сетне се наведе, измъкна тънка тръбичка и я насочи към небето. Натисна единия ѝ край и от другия пламна тънък червен лъч.

С едно движение на китката си той пренасочи лъча към парапета. В дебелото около петнайсет сантиметра перило се образува тънък процеп. Той загаси лъча и се доближи до процепа. Прокара палеца си по повърхността и за пръв път погледна надолу под балкона. Кимна и се обърна, като постави тръбичката в джоба си.

Безшумно стигна до стълбите. Погледна нагоре и за момент витото стълбище извика в паметта му мъглявия образ на една древна постройка, която някога бе познавал.

Той бавно изкачи стълбите, мина покрай една врата и се насочи към следващата. Когато най-сетне стигна тази, която му трябваше, спря. Зад нея все още блестеше бледа светлина. Извади тръбичката от джоба си, но изчака неподвижен, Ослушвайки се. Отвътре се чу лек шум, скърцане на легло, после отново тишина.

Той вдигна оръжието и го насочи към вратата, там, където според него трябваше да е резето. После обаче се спря и наведе цевта. Съвсем леко и бавно опита да я отвори. Не беше заключена.

Стъпи встрани, вдигна оръжието и я бутна.

Внезапно падна на колене. Тръбичката се изтърколи от пръстите му.

— Не знаех — промълви той.

После се строполи на пода.

ЕДНО

Докато Ред уреждаше сметката за изпотрошената стая, към него се приближи букмейкърът — малък човечец, миришец на някакъв екзотичен аромат и с тюрбан на главата.

— Поздравления, мистър Доракийн — каза той. — Е, тази сутрин изглеждате добре.

— Случва ми се от време на време — отвърна Ред, като се обърна. — Рядко обаче предизвиква поздравления.

— Всъщност ви поздравих заради печалбата.

— О? Заложил ли съм на нещо?

— Да. Заложихте на себе си за поредния опит от черната десетка — *Чадуик срещу Доракийн*. Не си ли спомняте?

— Аха. — Той потри носа си. — Да, започвам да си спомням. Извинете ме, обаче спомените ми от вчера са малко объркани. Каква глупост... Почакайте! Щом съм спечелил, значи снощи е имало неуспешен опит да бъда убит.

— Така изглежда. Беше получено съобщение, че сте успял. В брой ли ги предпочитате или да ви ги внесе по сметката?

— Внесете ги по сметката. Значи в съобщението нямаше никакви подробности?

— Никакви. — Мъжът извади някакъв документ. — Ако подпишете това, ще ви дам разписка и печалбата ви ще бъде депозирана.

Ред надраска подписа си на листа.

— Нямаше ли някакви безредици наоколо, които биха могли да са свързани с това?

— Само ако броите разрушенията в стаята ви.

Той поклати глава.

— Съмнявам се. Нямаше никакви... останки.

— Ще заложите ли на петия опит?

— Пети ли? Досега е имало едва три, като смятаме и този, за който току-що ми платихте.

— В списъка беше отбелязано, че сте преживял четири.

— Страхувам се, че нищо не разбирам и нямам намерение да обърквам нещата допълнително, като заложа отново.

Букмейкърът сви рамене.

— Както решите.

Ред вдигна чантата си и се обърна. Мондамей безшумно го последва, носейки Цветето.

— Да, това наистина е било пълна глупост — заяви Цветето, докато се насочваха към външната врата. — Да се обзаложиш!

— Вече си го признах. Но личността, която бях вчера, имаше проблем.

— И все още го имаш. Чадуик буквално е разполагал с всичкото време на света, за да те засече тук. Мислиш ли, че ще успеем да пресечем паркинга живи?

Мондамей превключи на честотата на Цветето.

Днес изглежда малко по-различен, каза той, но какво има предвид, когато говори за личността, която е бил вчера?

Не съм прекарала достатъчно дълго време с него, за да събера достатъчно впечатления и да си обясня този феномен, дойде отговорът. Но откакто го познавам, е имало три такива случая и след всеки един от тях той изглеждаше с няколко години по-млад и се държеше така, сякаш е друг човек.

Забелязах, че изглеждаше по-млад, когато се срещнахме във Ве Единайсет, но не знаех от коя точка на житейския си път беше пристигнал. Винаги, когато ме е посещавал в миналото, е бил по-възрастен.

Колко възрастен?

На около петдесет, струва ми се. Предполагам, че е възможно да взема някакви подмладяващи субстанции, с които да се е сдобил в бъдещ участък от Пътя.

Не разполагам с нужните фармакологични програми, за да разбера дали има нещо подобно.

— Не мисля, че ако си тръгнем, опасността ще е по-голяма, отколкото ако останем тук — отвърна Ред.

Разкажи ми за промените на личността, каза Мондамей. Временни несъответствия ли са или какво? Направи ми впечатление, че

сякаш нещо се е променило от последната ни среща, но тогава така и не го огледах внимателно, за да си извадя някакви заключения.

Изглежда сходно всеки път — по-млад на външен вид, по-ентузиазирани... Той вече не е толкова консервативен, по-склонен е да поема рискове, по-бърз е в отговорите си — умствени и физически — и е може би малко по-жесток, арогантен, дързък... „Безразсъден“ вероятно е най-подходящата дума.

Следователно съществува вероятността да е решил да направи нещо... безразсъдно?

Предполагам.

— Ще вървя пред теб по пътя към колата, Ред — обяви Мондамей и се насочи към външната врата.

— Не е необходимо.

— Все същото е...

— Добре.

— Накъде сме се насочили? — любопитства Цветето, когато се озоваха под слънчевото утринно небе.

— Нагоре по Пътя.

— Да атакуваме Чадуик ли?

— Може би.

— Ве Двайсет и седем? Това е доста сериозен преход.

— Да.

Докато се приближаваха към колата, не забелязаха никой наоколо.

— Ще проверя всички системи, преди да включа двигателя — каза Цветето, когато се качиха в пикапа.

— Давай.

— Ред, наистина изглеждаш добре тази сутрин — отбеляза Мондамей, — но как всъщност се чувстваш? Дочух, че не си много наясно с нещата, които си правил вчера. Не мислиш ли, че трябва да намерим някое местенце извън Пътя, където да си отпочинеш?

— Да си почина ли? По дяволите, не! Чувствам се прекрасно.

— Имам предвид умствено, емоционално. Ако паметта ти си играе номера...

— Няма значение, не е важно. Не се притеснявай. Винаги съм малко объркан след подобен пристъп.

— Какво точно се случва?

— Не знам. Никога не мога да си спомня.

— Какво го предизвиква?

Ред сви рамене.

— Кой знае?

— В някакво определено време ли ти се случва? Има ли някаква зависимост, между отделните пристъпи?

— Нищо, за което да се сещам.

— Някога консултирал ли си се с лекар за това?

— Не.

— Защо?

— Не искам да бъда лекуван. Състоянието ми се подобрява след всеки подобен случай. Когато се събуждам, си спомням неща, които преди не съм можел да си спомня. Освен това, външният ми вид се изменя и винаги ми харесва повече...

— Момент. Струва ми се преди малко каза, че след такива моменти паметта ти изневерява.

— На този край, да. На далечния край печеля повече почва.

— Всички системи са наред — обяви Цветето.

— Добре.

Ред запали двигателя и насочи пикапа към изхода.

— Обърка ме още повече — каза Мондамей. Те задминаха някакъв парцалив кръстоносец, после завиха към магистралата и се разминаха със стар автомобил, каран от младеж, който навлезе в паркинга и зае мястото, което току-що бяха освободили. — Какво имаш предвид с „далечния край“? Какво си спомняш? Имаш ли въобще някаква идея през какъв процес преминаваш?

Ред въздъхна. Захапа една пура и я задъвка, но не я запали.

— Добре де, спомням си се като стар човек — започна той. — Много стар... Крачех в една каменна пустиня. Беше ранно утро и наоколо се стелеше мъгла. Стъпалата ми кървяха. Носех някакъв багаж и често се облягах на него. — Той премести пурата от единия край на устата си в другия и погледна навън през стъклото. — Това е всичко.

— Всичко? Едва ли е всичко — намеси се Цветето. — Да не се опитваш да кажеш, че растеш наобратно? Че си започнал като старец?

— Точно това казах току-що. Да — раздразнено отвърна Ред.

— Внимавай със завоя. Искаш да кажеш, че не си спомняш нищо преди това, че си бил стар и си крачел в някаква пустиня? Или... Какво

научи този път?

— Нищо съществено. Просто няколко объркани сънища. Около мен в мъглата се движеха странни форми, имаше и страх... и продължавах да вървя.

— Знаеше ли къде отиваш?

— Не.

— И беше сам?

— Отначало.

— Отначало?

— Някъде по пътя се сдобих с компания. Спомням си обстоятелствата доста неясно, но имаше една възрастна жена. Помагахме си на трудните места. Лейла.

— Имаше една Лейла с теб преди години, когато веднъж ме посети. Но тя не беше възрастна...

— Същата е. Пътищата ни са се разделяли и събирали много пъти, но що се отнася до обратния растеж, развитието ѝ е много сходно с моето.

— Тя не е намесена във вашите отношения с Чадуик, нали?

— Не, но го познаваше.

— Някой от вас двамата има ли някаква представа накъде ви води странният ви растеж?

— Тя смяташе, че това е просто фаза в един по-голям жизнен цикъл.

— А ти?

— Може и така да е. Просто не знам.

— Чадуик знае ли всичко това за теб?

— Да.

— Възможно ли е да знае повече, отколкото ти самият?

Ред поклати глава.

— Няма как да знам. Предполагам, че всичко е възможно.

— Каква е причината толкова да те мрази?

— Когато се разделихме, той беше разстроен, че унищожавам един добър бизнес.

— Така ли беше?

— Горе-долу. Но той беше променил естеството на бизнеса и вече не ми беше толкова интересно. Забърках една голяма каша и се магнах.

— Но той все още е богат?

— Много богат.

— Тогава подозирам, че има друг мотив. Вероятно ревност към това, че ти се изменяш към по-добро.

— Не е изключено, обаче мен повече ме притеснява целта, а не мотивът му.

— Просто се опитвам да разбера врага, Ред.

— Знам. Но нямам кой знае какво друго да ти разкажа.

Той мина под един мост и зави по отбивката вляво, за да се изкачи върху него. Сянката, която беше паднала върху колата, когато минаваха отдолу, не изчезна, щом излязоха на светлото.

— Стаята ти беше доста разхвърляна сутринта — отбеляза Мондамей.

— Да. Винаги става така.

— А какъв беше онзи знак, обгорен върху вратата — приличаше на китайски йероглиф? Това също ли е обичайна практика?

— Не. Беше просто... китайски йероглиф. Означава „добра сполука“.

— Как си го обясняваш?

— Не си го обяснявам. Не мога. Странно е.

Мондамей издаде някакъв особен пронизителен звук.

— Какво ти е толкова смешно?

— Сетих се за едни книги, дето веднъж ми остави — с картинките, които трябваше да ми обясняваш.

— Страхувам се, че не...

— Бяха комикси.

Ред запали пурата си.

— Не е смешно — каза той.

Странната сянка се премести към каросерията на пикапа. Мондамей отново се изкикоти, а Цветето запя.

ДВЕ

Ранди наблюдаваше как денят пулсира, появява се и изчезва, като всяко следващо туптене ставаше все по-дълго, докато накрая, когато завиха пред сервиза, над тях не надвисна хладна дъждовна утрин. Златисти и червени листа капеха от кленовете пред покритите със слана постройките. Колата спря пред една колонка за бензин.

— Това е лудост — поклати глава той. — Сега е лято, а не есен.

— Тук е есен, Ранди, а ако беше поел по следващата отбивка и бе продължил на юг, можеше да попаднеш под огъня на Конфедеративната армия — или на Съюзническата, разбира се, — в зависимост от това къде точно щеше да спреш.

— Не се шегуваш, нали?

— Не.

— Така си и мислех. За съжаление, започвам да ти вярвам. Но как може да бъде спряна армията на генерал Лий да премине оттук, да поеме нагоре и да завладее Вашингтон — да кажем Вашингтон по времето на Кулидж? Или пък по времето на Айзенхауер? Или Джексън?

— Някога движил ли си се по Пътя сам? Изобщо чувал ли си за него?

— Не.

— Само определени хора или машини могат да го намерят и да пътуват по него. Не знам защо е така. Пътят е нещо органично. Това е част от неговата природа и от пътуващите по него.

— А при положение, че аз не съм бил един от тях?

— Значи съм била способна да те доведе дотук. От водача може да зависи много.

— Тогава аз все още не знам дали мога да пътувам по него сам?

— Да.

— Добре, да предположим, че един от офицерите на Лий знае за него и може да пътува. Какво става тогава?

— Както ще научиш, тези, които знаят, се стремят да го запазят за себе си. Но дори да е така, да предположим, че би могъл. Да предположим, че ти беше поел по другото отклонение, както ти казах, и беше продължил на юг. Да предположим, че се беше натъкнал на Стоунуол Джексън.

— Добре, да предположим.

— ... И тогава щеше да се обърнеш назад и да се върнеш. Щеше да забележиш, че има много разклонения там, където преди е нямало такива. Можеш да поемеш по това разклонение, което ще те отведе до познатото място, а може да поемеш и по другото, което няма да те отведе там. Единият от тези пътища — този, който е използван по-рядко — ще е по-разбит и ще се размие в пространството. Би ти било адски трудно да се справиш с всички онези новопоявили се пътища и разклонения, доста различни от тези, които познаваш. Много е вероятно да се изгубиш и никога да не стигнеш до точката, от която си тръгнал.

— Но следите от другите пътища, макар и неизползвани, все още съществуват?

— Теоретично, да. Разбити, обрасли с бурени, пресичани от реки, затрупани от камънаци, но все пак остават. Обаче намирането им е истински фокус.

— Изглежда по-лесно да се опиташ да отвориш отново тези разклонения, като просто повториш онова, което е било направено — или пък вместо това направиш нещо друго.

— Пробвай някой път. Върни се до мястото, което вече не е същото, както си го спомняш и се опитай да изчистиш всичко, което го прави различно. Замяната на едно основно събитие може да не се окаже достатъчна. Заместителят може да доведе до нови странични ефекти, в зависимост от това как ще подходиш. Най-вероятно просто ще създадеш ново разклонение, макар че, разбира се, то сигурно ще е максимално близо до оригиналното и също ще ти свърши работа. От друга страна, може и да не е.

— Спри. Стига толкова. Чакай първо да го смеля. Ще продължим с въпросите по-късно. Между другото, защо спряхме тук? Все още имаме бензин.

— Спряхме, защото тук е на самообслужване. Ако ме отвориш на 78-а страница и ме поставиш върху тази кутия до помпата, аз ще

изиграя ролята на кредитна карта и ще се опитам да изтегля пари от сметката на моя бивш собственик. Веднага ще разбера дали сметката му не е закрыта. Може дори да разбера къде за последно е зареждал с бензин и ще потеглим в тази посока.

— Добре — съгласи се Ранди, вдигна Стръкчето и отвори вратата. — Имаш ли нещо против да ми кажеш на чие име ще бъде тази сметка?

— Доракийн.

— Какво пък е това име?

— Не знам.

Той заобиколи колата и постави книгата върху кутията. Отвътре блесна светлина.

— Давай, напълни резервоара догоре — чу се приглушеният глас на Стръкчето. — Сметката не е закрыта.

— Звучи ми като кражба.

— По дяволите, ако това наистина е твоят старец, най-малкото, което би могъл да направи за теб, е да ти купи малко бензин.

Той отвъртя капачката, пъкна маркуча вътре и натисна ръчката.

— За последно е заредил на една спирка в началото на Ве Шестнайсет — каза Стръкчето. — Ще се насочим натам и ще поразпитаме.

— Между другото, кой държи тези спирки и бензиностанции?

— Те са странна порода. Изгнаници, бегълци — хора, които не могат да се върнат по домовете си или да се адаптират към новите земи. Изгубени души — такива, които не могат да намерят обратния път и същевременно се страхуват да напуснат Пътя. Изтощени пътници, които са били навсякъде и сега предпочитат място като това, където времето не тече.

Ранди се изкикоти.

— Да не би Амброуз Биърс да е някъде наоколо и да пише поредната си книга?

— В интерес на истината...

Машината изщрака. Той издърпа маркуча и завинти капачката.

— Каза Ве Шестнайсет. Това трябва ли да означава шестнайсети век?

— Точно така. Повечето от хората, които пътуват по Пътя, са си създали нещо като жаргон. Нещо като йоруба, малинка или хауса в

Африка — сбит и ползван в големи области. Има и някои варианти, но винаги бих могла да ти ги преведа при нужда.

Ранди взе Стръкчето от кутията.

— Бих искал да ме научиш, докато се движим натам — каза той.
— Езиците винаги са ми били слабост, а специално този очевидно ще ми бъде от полза.

— За мен ще е удоволствие.

Те влязоха в колата.

— Стръкче — започна Ранди, докато се наместваше на седалката, — сигурно имаш някакъв оптичен скенер...

— Да.

— Ами, между последната ти страница и корицата има една снимка. Можеш ли да я видиш?

— Не. Обърната е в погрешната посока. Постави я някъде другаде. Страница 78 е особено...

Ранди измъкна снимката, пхна я по средата на книгата и я притисна.

— Е? — попита той след известно време.

— Да. Сканирах снимката.

— Това той ли е? Доракийн?

— Ами... прилича. Ако не е той, то приликата е доста силна.

— Тогава да потегляме и да го намерим.

Момчето запали двигателя.

Докато се спускаше надолу, попита:

— С какво точно се занимава той?

Последва дълга пауза, сетне се чу:

— Не съм съвсем сигурна. Пренасяше най-различни неща. Печелеше доста пари. В по-голямата част от времето беше в съдружие с един мъж на име Чадуик, който по-късно прехвърли операциите си доста нагоре по Пътя. Чадуик стана изключително могъщ, очевидно като резултат от дейността им, и в крайна сметка те се разделиха. Това се случи горе-долу по времето, когато бях... забравена от него. Вероятно е заминал внезапно, както казваш. Така че това, което знам за заниманията му, е, че се занимаваше с транспортиране на различни неща.

Ранди тихо се засмя.

— ... Но винаги съм се чудила... — продължи Стръкчето.

— Какво?

— Дали всъщност не е бил като един от тези хора, които споменах по-рано — тези, които не могат да намерят пътя за дома си. Винаги сякаш търсеше нещо, проверяваше, изследваше. А аз така и не разбрах откъде точно идва. Той прекара доста време да пробва различните отбивки. Само че спомените му за конкретните обстоятелства не бяха пълни, сякаш това се беше случило много, много отдавна. Да, той пътуваше доста...

— Е, в крайна сметка е стигнал и до Кливлънд — отбеляза Ранди. — Поне за малко. — После попита: — Какъв беше той? Имам предвид, като човек.

— Труден въпрос. Неуморим — ако трябва да ти отговоря с една дума.

— Честен? Нечестен? Готин тип? Тъпанар?

— Да, той беше всичко това в различни периоди от време. Личността му се променяше внезапно. Но по-късно... По-късно стана... самоунищожителен...

Ранди поклати глава.

— Май ще трябва да изчакам, докато го намерим. Какво ще кажеш за един езиков урок?

— Много добре.

ЕДНО

Ред внезапно зави надясно, без да намалява скоростта и се понесе по една широка отбивка.

— Какво правиш? — обади се Цветето.

— Стигат ми дванайсет часа каране — отвърна той. — Искам да поспя.

— Отпусни се на седалката. Аз ще карам.

Той поклати глава.

— Искам да се измъкна от тази проклета кола и да си почина истински.

— Тогава, моля те, използвай фалшиво име, когато се регистрираш.

— Няма къде да се регистрирам. Ще си направим лагер. Мястото е пусто. Никакви проблеми.

— Мутанти? Радиация? Капани?

— Не, не и не. Бил съм тук преди. Чисто е.

След известно време намали и отново зави. Небето беше мрачно, обагрено в розово и пурпурночервено. В далечината последните слънчеви лъчи се спускаха над един разрушен град. Ред отново зави.

— „От този отвратителен пейзаж, непреживян от никой смъртен, все пак картината, вълната и далечината ме възхищават“ — обади се Цветето. — Смяташ да лагеруваш в един музей на смъртта.

— Не съвсем — отговори той.

Известно време се движеха по планинско било, после пресякоха скърцащ мост, заобиколиха една скала и се озоваха в равнина. В далечината отново се виждаше разрушеният град. Ред пое през полето, избягна рововете и кратерите, премина покрай купчините разбити, ръждясали машини и най-накрая намери чисто място, където спря.

Странно очертаната сянка, която сега лежеше върху покрива на пикапа, прие формите на влечуго, потъмня и се изтъни...

— Промени външния вид на пикапа, за да наподобява някоя от тези развалини — нареди Ред.

— Понякога ти идват умни идеи — отбеляза Цветето. — Ще ми отнеме пет-шест минути да свърша наистина добра работа. Остави двигателя да работи.

Когато промяната започна, сянката внезапно прие формата на кръг, спусна се от пикапа и бързо се плъзна по земята към една от разбитите летателни машини.

Въздухът над тях се раздвижи, отнякъде довя лек хладен ветреца. На изток се трупаха облаци.

Междувременно бронята на пикапа на места се изкриви. Появиха се вдлъбнатини и петна от ръжда. Автомобилът се килна на една страна. Ред отиде до него и разтовари кутия с храна и спален чувал. Двигателят замря.

— Това е — заяви Цветето. — Как е?

— Изглежда ужасно — отвърна Ред, просна се на чувала и отвори кутията. — Благодаря.

Мондамей се приближи, спря и тихо каза:

— Не засичам никакво открито враже присъствие в радиус от десет километра.

— Какво значи „открито“?

— Сред развалините има известен брой невзривени бомби и неизползвани оръжия.

— Точно под нас има ли бомби?

— Не.

— Радиоактивност? Отровни газове? Бактерии?

— Чисто е.

— Е, предполагам, че в такъв случай можем да останем тук.

Ред започна да се храни.

— Казваш, че известно време си работил — започна Мондамей, — за да промениш нещата към някаква ситуация, която си спомняш от много отдавна?

— Точно така.

— От това, което каза по-рано за паметта си, сигурен ли си, че би я разпознал, дори да я намериш?

— Сега съм по-сигурен от всякога. Вече си спомням повече.

— И ако откриеш пътя, който търсиш, ще поемеш по него и ще се прибереш у дома?

— Да.

— А как е там?

— Не бих могъл да кажа.

— Тогава какво се надяваш да откриеш?

— Себе си.

— Себе си? Страхувам се, че не разбирам.

— Аз самият също не съм съвсем наясно. Но започва да ми се прояснява.

Небето потъмня, появиха се звезди. На изток изплува месечината. Ред не запали други светлини, освен пурата си. Отпиваше гръцко вино от пръстена кана. Студеният вятър се усили. Цветето тихо си тананикаше нещичко — вероятно Дебюси. Невидима в тъмнината, една сянка се промъкна до протегнатия крак на Ред.

— Бел'куинит — тихо каза той и сякаш за миг вятърът спря, сянката замръзна, а огънчето на пурата изсъска и проблесна по-ярко. — Да върви по дяволите! — изруга Ред после.

— Какво имаш предвид? — попита Мондамей. — Кое да върви по дяволите?

— Убийството на Чадуик.

— Мисля, че вече обсъждахме това. Никой от останалите варианти не изглежда достатъчно привлекателен.

— Не го заслужава — отсече Ред. — Дебелият глупак просто не го заслужава. Дори няма да посмее да се бие сам.

— Глупак? Веднъж каза, че бил много умен човек.

Ред изръмжа.

— Хора! Е, предполагам, че е достатъчно умен. Това все още нищо не означава.

— И какво смяташ да правиш?

— Да го намеря. И да го накарам да ми разкаже някои неща. Мисля, че знае повече за мен, отколкото някога е показвал. Неща, които вероятно аз самият не знам.

— Новите ти спомени ли те карат да мислиш така?

— Да. А и ти може би си прав. Аз...

— Засякох нещо.

Ред се изправи.

— Наблизо ли е?

Сянката се отдръпна към задницата на колата.

— Не. Но се движи насам.

— Животно, растение или минерал?

— Намесена е машина. Приближава предпазливо... Качвай се в колата!

Двигателят заработи, когато Ред скочи в кабината на пикапа. Вратите се хлопнаха. Прозорецът се вдигна. Видът на колата отново се промени.

Цветето ретранслира думите на Мондамей към него.

— Каква красива бойна машина! — казваше той. — Донякъде развалена от органичната добавка. Но все пак — доста добро изпълнение.

— Мондамей! — викна той. Пикапът се тресеше. — Чуваш ли ме?

— Разбира се, Ред. Не бих те изоставил в момент като този. Мили боже, приближава се доста бързо!

Пикапът изскърца. Двигателят изпраця два пъти. Една от вратите се отвори, после затвори с трясък.

— Какво, по дяволите, е то?

— Голяма машина, подобна на танк, с невероятен набор оръжия. Управлява я мозък без тяло. Доколкото разбирам, той е малко луд. Не мога да преценя дали идва някъде оттук или е бил докаран, за да изчака пристигането ти. Познаваш ли го?

— Мисля, че съм чувал за подобни бойни машини някъде по Пътя. Но не съм сигурен къде.

Небето запламтя и към тях се насочи огнена вълна. Мондамей вдигна ръка, пламъците спряха пред него, сякаш се бяха ударили в невидима стена, горяха половин минута и най-сетне угаснаха.

— О'кей, има атомни оръжия — измърмори Мондамей.

— Защо все още сме живи?

— Блокирах го.

От едната ръка на работа просветна пламък и едно от далечните възвишения пламна.

— Точно пред него — отбеляза той. — Този кратер ще го забави. По-добре тръгвай, Ред. Цвете, отведи го.

— Добре.

Колата зави и потегли към другия край на полето, продължавайки да променя външния си вид.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — викна Ред.

Небето отново се озари, но малката огнена топка беше спряна и върната обратно.

— Преди да се захвана с него — чу се гласът на Мондамей, — трябва да осигуря изтеглянето ти. Цветето ще те закара обратно на Пътя.

— Да се захванеш с него? Как мислиш да стане това? Ти дори не...

Невероятна експлозия разтърси земята. Последва я електростатично прашене. Колата се разтресе, но продължи напред по изкаляния път. Върху кабината изтрополяха парчета пръст.

— ... отново всички операции — чу се гласът на Мондамей. — Цветето успя да анализира системите ми и да ми покаже как да се възстановя...

Последва втора експлозия. Ред погледна назад, но мястото, на което бяха лагерували, бе скрито от дима. За момент той сякаш оглуша и когато слухът му се възвърна, разбра, че вече му говореше Цветето.

— ... отиваме? Къде каза, че отиваме?

— Ъ-ъ? Далеч оттук, надявам се.

— Следващата ни цел! Координатите! Бързо!

— О? Ве Двайсет и седем, осемнайсети изход, четвъртата вдясно, втората вляво, третата също вляво. Голяма бяла сграда. Малко прилича на готическа постройка.

— Разбра ли? — попита Цветето.

— Да — чу се гласът на Мондамей през говорителя. — Когато свърша тук, ще се опитам да ви последвам. Стига само да успея да намеря Пътя.

Отново се разнесе експлозия. Говорителят запраща. Те завиха и продължиха по разкаляния път.

ДВЕ

Ранди се обърна към високия джентълмен с викторианското облекло, когото бе срещнал във фоайето. Чантата на мъжа беше върху пейката до вратата. Той прекара ръка през светлата си рядка коса.

— ... Точно така — потвърди мъжът. — Преди три дни. Застреляха го навън на паркинга. А аз бях дошъл тук да си почина! Насилие! — Той потръпна. Тикът в лявото ъгълче на устата му се върна. — Мистър Доракийн замина същата нощ. Наистина не мога да ви кажа накъде отиде.

— Има ли някой тук, който би могъл да ни помогне? — попита Ранди.

— Вероятно домакинът — Джонсън. Изглежда двамата се познаваха.

Ранди кимна.

— Ще ми кажете ли къде да открия Джонсън?

Мъжът прехапа устната си и поклати глава. Погледът му бе съсредоточен към бара, където красива червенокоса жена и едър тъмнокож мъж нещо спореха.

— Съжалявам. Днес очевидно е почивният му ден. Нямам представа къде може да е отишъл. Мога само да ви предложа да попитате на бара. Извинете.

Той заобиколи Ранди и нервно закрочи по посока на спора. В този момент обаче той приключи. Жената каза нещо мило, усмихна се и си тръгна, насочвайки се към фоайето.

Джентълменът въздъхна, върна се до пейката и взе чантата си. Когато жената се приближи, той ѝ подаде ръката си. Тя я пое и двамата излязоха. Малко преди това мъжът рязко кимна на Ранди.

Тъмнокожият, който допреди малко спореше с червенокосата дама, се втренчи в Ранди, когато той се приближи до бара.

— Извинете, но не сме ли се срещали някъде? — попита тъмнокожият. — Изглеждате ми много познат...

Ранди огледа тъмните му черти.

— Тоба. Казвам се Тоба — добави другият.

— Не мисля, че сме се срещали — бавно отвърна Ранди. — Моето име е Ранди Картаген. Ве Двайсет.

— Щом казвате. — Тоба сви рамене. — Въпреки това няма да ми откажете да ви почерпя една бира.

Ранди огледа помещението. Беше изградено от грубо обработено дърво. Единствените украшения бяха железни. Никакви стъкла, никакви други метали. На бара, който играеше ролята и на рецепция, седяха четирима души, а на една от масите отстрани имаше още двама.

— Барманът излезе преди няколко минути. Налей си една бира, а аз ще уредя сметката, когато онзи се върне. Тук не държат много на етикецията.

— О'кей. Мерси.

Ранди отиде до машината, дръпна ръчката и напълни една чаша бира. След това се върна при Тоба. От дясната му страна имаше полупълна чаша.

— ... кучка — мърмореше Тоба. После попита: — По работа ли си насам?

Ранди постави Стръкчето на масата, поклати глава и отпи от бирата си.

— Търся един човек, но се оказа, че вече си е тръгнал.

— Точно обратното на моя проблем — каза Тоба. — Аз знам къде е човекът, когото търся. Просто спрях тук да се наобядвам. Тогава проклетницата, с която работим заедно, си хареса някакъв и го заведе да разгледат местните забележителности! Сега ще трябва да си наема стая и да я изчакам да свърши с него. Дявол да го вземе, сигурно ще ѝ отнеме ден или два!... Всъщност, кой е той?

— Ъ-ъ? Кой?

— Твоят приятел. Англичанинът, с когото си говорехте.

— О, не го познавам. Просто го питах нещо. Но той каза, че името му е Джек, ако това може да ти е от полза.

— Е, проблемът си е негов. Тъпо копеле.

Тоба си напълни още една чаша.

— Какво? — чу се силен глас с френски акцент. Беше на един от мъжете на бара. — Никога не си бил над Ве Седемнайсет? За бога, човече! Длъжен си поне веднъж в живота си да стигнеш най-малкото до началото на Ве Двайсет!... За да летиш, ето защо! Човек не е

постигнал нищо в живота си, ако не е усетил свободата на небесата! Не става въпрос за големите машини, които се появяват по-късно — не! Трябва да оставиш жалките буржоазни предразсъдъци зад гърба си и да се метнеш на един малък самолет с открита кабина, където да можеш да почувстваш вятъра и дъжда, да гледаш света под себе си, облаците, звездите! Това би те променило, повярвай ми!

Ранди се обърна да го погледне.

— Това да не е този, който си мисля, че е? — попита той.

Тоба се изхили. Но след миг вниманието и на двамата бе приковано от появата на жената.

Тя излезе от вратата вляво. Беше обути в черни джинси, високи обувки със същия цвят и светлозелена блуза. Черно шалче придържаше черната ѝ коса над високото чело. Очите ѝ бяха зелени, не носеше никакъв грим. На дясното ѝ бедро се полюшваше кобур, от който се подаваше дръжката на някакво огнестрелно оръжие. От лявата страна беше окачен голям ловджийски нож. Беше висока около метър и осемдесет, имаше големи гърди и широки рамене. Движеше се с високо изправена глава. Носеше голяма кожена чанта.

Очите ѝ обиколиха стаята за миг, после няколко бързи крачки я отведоха до масата, където седяха Тоба и Ранди, и тя хвърли чантата си върху нея.

Полупълната чаша, която бе оставила червенокосата, се обърна и изля съдържанието си в скута на Тоба.

— Мамка му! — възкликна той, стана и се опита да изтръска предницата на панталоните си. — Днес просто не е моят ден!

— Съжалявам — извини се жената усмихнато и се обърна към Ранди. — Търсех теб.

— О?

— Смятам да откроя някой от собствениците, да си наема стая и да си легна — обяви Тоба и хвърли няколко банкноти. — Желая ти късмет и така нататък. Мамка му.

— Мерси за бирата — викна Ранди след него.

Жената се отпусна в стола, където бе седяла червенокосата и премести Стръкчето встрани от разширяващата се локвичка.

— Ти си този, който ми трябва — заяви тя. — Имаш късмет, че те отървах от компанията на онзи тип.

— Защо?

— Лошо предчувствие. Засега е само това, но ми се струва достатъчно. Здравсти, Стръкче.

— Здравсти, Лейла.

Внезапно усещане за нещо, вече преживяно, завладя Ранди.

— Гласът ти... — започна той.

— Да, Стръкчето е с моя глас — обясни Лейла. — Осигурих матрицата, когато Рейд получи този модел.

— Може да не ме наричаш модел — обади се Стръкчето с леко раздражение в гласа.

— Извинявай, стара приятелко — каза Лейла и поглади корицата ѝ. — Взимам си бележка. Не се обиждай. — Тя се обърна към Ранди и се усмихна. — Как, всъщност, се казваш?

— Ранди Картаген. Не разбирам...

— Естествено. Това обаче няма значение. Винаги съм била много привързана към града Картаген. Някой път може и да те заведе там.

— Остави я да продължи — обади се Стръкчето, — и ще те обсипе с интересни спомени.

Лейла натисна корицата малко по-силно.

— Обядва ли вече? — попита тя.

— Чувството ми за време е малко пообъркано — отвърна Ранди, — но ако говориш за поредното ядене, да, бих хапнал.

— Тогава да отидем отгатак и ще ти поръчам нещо. По-добре е да почнем с пълни стомаси.

— Да почнем?

— Точно така — потвърди тя и вдигна чантата си.

Той я последва в ресторантчето, където Лейла избра една маса в далечния ъгъл и седна с гръб към стената. Ранди се разположи срещу нея и постави Стръкчето на масата помежду им.

— Не разбирам... — повтори той.

— Да поръчваме — прекъсна го тя и махна към келнера, докато очите ѝ оглеждаха неколцината други посетители. — После тръгваме за Ве Единайсет.

Келнерът се приближи. Тя си поръча голямо блюдо, Ранди направи същото.

— Какво има във Ве Единайсет? — попита той после.

— Ти търсиш Рейд Доракийн. Аз също. Той се запъти именно натам, когато ме изостави преди няколко нощи. Видях, че втората

черна птица кръжи над него там.

— Откъде знаеш това? Откъде знаеш кой съм аз? Каква черна птица?

— Нямах никаква представа кой ще си ти. Знаех само, че един мъж с екземпляр на „Стръкчета трева“ ще се появи в бара днес следобед, че той също ще търси Рейд и че ще е благоразположен към него. Дойдох да се срещнем и да съберем силите си, когато разбрах, че той ще има нужда от известна помощ някъде по пътя си.

— О'кей, разбирам — кимна Ранди. — Но източникът ти на информация все още ме обърква. Откъде знаеше, че ще бъда тук? Откъде знаеш къде...

— Нека аз ти обясня — намеси се Стръкчето, — защото на нея ще ѝ отнеме цял ден. Открай време се отличава с впечатляваща бързина. Благодаря на Великата система, че не придобих това с монтирането на гласовата матрица. Виждаш ли, Ранди, тя притежава паранормални способности. Ако искаш, наречи ги магии или каквото там пожелаеш. Предполагам, че ефективността на предсказанията ѝ е около седемдесет и пет процента, може би дори малко повече. Тя вижда разни неща и те често се случват. Уверявала съм се, че е права в твърде много случаи, за да бъде просто съвпадение. За съжаление, Лейла се държи така, сякаш всички останали разбират това, като че ли и те споделят виденията ѝ или поне автоматично ги възприемат. Тя знаеше, че идваш, просто защото знаеше, че идваш. Това е. Надявам се, че поне донякъде отговорих на въпросите ти.

— Е, донякъде — каза той. — Но все още има някои празноти. Кажи ми, Лейла, Стръкчето правилно ли обясни ситуацията?

— В известна степен — отвърна тя. — Днес нещо не ми се обяснява, така че да оставим нещата така. Видях, че идваш, това е.

— Но все още не знам коя си, откъде идваш и защо си толкова заинтересована от сигурността на Ред.

— Връзката ни е била доста разнообразна — отвърна тя, — но като цяло той е стар и много специален приятел. Пък и в много отношения си приличаме. Дължим толкова много един на друг, че дори вече не мога да си спомня последно кой на кого е по-задължен. Освен това кучият му син ме остави, когато му казах да ме изчака.

— Нещо, което не успя да предвидиш?

Лейла поклати глава.

— Никой не е свършен. Стръкчето току-що ти го обясни. Какъв, между другото, ти е Рейд?

— Мисля, че ми е баща.

За момент лицето ѝ замръзна. После тя ухапа долната си устна.

— Каква съм глупачка — проговори най-сетне. — Разбира се...
Къде си роден?

— Ве Двайсет, Кливлънд, Охайо.

— Значи там е отишъл... — Тя отмести поглед. — Интересно. Имам видение. Обядът ни трябва да се появи. Сега.

Келнерът влезе в помещението, носейки поднос.

— Какво не му беше наред на този, с когото си говорехме...
Тоба? — попита Ранди, когато започнаха да се хранят.

— Той е свързан с черните птици — отвърна Лейла с пълна уста.

— Какви черни птици? Споменаваш ги за втори път.

— Рейд е обект на черната десятка. Във виденията ми предполагаемите му убийци са като черни птици.

— Черната десятка? — възкликна Стръкчето. — Какво е направил?

— Очевидно си е създал неподходящ враг. Мисли, че това е Чадуик.

— О, за бога! Чадуик може да бъде много гаден.

— Рейд също, както сама знаеш. Всъщност, знаеш ли?

— Често съм подозирала нещо такова, макар че...

— Някой иска да го очисти ли? — намеси се Ранди.

— Да — отвърна Лейла. — Някой, който може да си позволи най-доброто. За този случай ще има много залагания. Чудя се какви ли са съотношенията? Може би няма да е зле да заложим на една от двете страни.

— Би ли заложила срещу него?

— Зависи от съотношението, обстоятелствата и още някои неща.
О, смятам да опитам да му помогна, но пък много мразя да изпускам добрия шанс.

— Особените ти таланти не ти ли дават предимство при залаганията?

— Можеш да си сигурен в това. А и доста обичам парите. За съжаление нямаме време да заложим на втория опит. Бих сложила пари за Рейд, още повече, че сега е предупреден.

— Имай предвид, че говориш за човека, който може би ми е баща.

— Познавам го от доста време. Ако беше на мое място, и той щеше да заложи.

Ранди поклати глава и се съсредоточи в храната пред себе си.

— Странни хора сте вие — заяви той след малко.

— Може би малко по-отворени от останалите. Виж, не бих прекарала цели три дни, за да се докарам във форма, заради всекиго. На негова страна съм през цялото време. Келнер! Донеси ми кутия пури — от добрите.

— Що се отнася до тази работа с черната десетка... — обади се Ранди. — Как ще го измъкнем от нея?

— Като му помогнем да очисти всичките наемници. Тогава играта свършва.

— А какво ще спре този тип Чадуик да продължи и след това или пък да започне отначало?

— Правилата. Всички играят по правилата. Ако ги наруши, ще бъде наказан от Съвета на игрите и ще загуби разрешителното си. Ще се лиши и от доста престиж.

— И мислиш, че това би било достатъчно да го спре?

— Не, по дяволите! — намеси се Стръкчето. — Съветът е от Ве Двайсет и пет и е напълно беззъб. Те са просто банда изкуфели садисти, които са го легализирали в своя период, за да могат да наблюдават развитието на вендетите. А вендетите не са нещо рядко на Пътя. Ако Чадуик не успее да докопа Ред по един начин, ще го направи по друг. Всички приказки за това като за игра са пълни глупости!

— Така ли е, Лейла?

— Ами, да... макар тя да пропусна факта, че без Съвета залаганията ще се объркат. А това също е важно. Усетих, че имаш нужда от основна информация, затова ти я дадох.

— Но мислиш, че Чадуик ще действа с измама?

— Вероятно.

— Тогава какво ще направим, за да помогнем на Ред?

— О, ще му помогнем и той да мами, разбира се. Само че все още не знам как. Първо трябва да го намерим. Довърши си яденето и да тръгваме.

Когато тя отиде да вземе и останалия си багаж, Ранди попита Стръкчето:

— Доколко добре я познаваш? Доколко можем да ѝ вярваме?

— Знам, че Ред ѝ вярваше. Двамата са силно привързани един към друг. Мисля, че и ние трябва да ѝ имаме доверие.

Лейла се появи с раница на гърба си и пура между зъбите. Усмихна се и посочи с глава към вратата.

— Готова съм — каза тя. — Вземи си пура и да потегляме.

Ранди кимна, взе Стръкчето и я последва.

ЕДНО

— Цвете?

— Да, Ред?

— Добре караш.

— Благодаря.

— Това ли е всичко?

— Не. Как разбра?

— Никога не правиш комплимент, нито благодариш просто така. Винаги е или прелюдия към нещо, или заключение.

— Така ли? Не съм забелязал. Предполагам, че си права. О'кей. Започваш ли да се изморяваш от това, което си? Не би ли искала да се преместиш в нов корпус, да станеш част от още по-сложен компютър? Или може би да поемеш по органичен път и да станеш модул в тяло?

— Мислила съм за това. Да.

— Бих искал да те наградя — за вярна служба и така нататък. Така че реши какво искаш и спри в следващия сервиз. Ще те оставя там, за да те пратят в необходимия институт. Всичко ще е за моя сметка.

— Почакай малко. Винаги си бил стиснат. Това въобще не е в стила ти. Какво става? Мислех, че знам всичко, което и ти знаеш. Какво съм пропуснала?

— По-подозрителна си от дузина ревниви съпруги. Аз ти правя предложение от добро сърце, а...

— Стига глупости! Защо искаш да се отървеш от мен?

— Аз...

— Сигурно те познавам по-добре от дузина ревниви съпруги. Така че зарежи увъртанията и ми кажи какъв е проблемът?

— Просто не мисля, че ще имам нужда от услугите ти още дълго. Ти беше добър и предан работник. Най-малкото, което бих могъл да направя, е да те наградя по този начин.

— Звучиш така, сякаш се готвиш да се пенсионираш или да умреш. Кое от двете?

— Нито едното, нито другото. И двете. Не съм сигурен... Планирам да променя статуса си и не бих искал да пострадаш от последствията.

— Какво си мислиш, че съм — джобен калкулатор? След всичкото това време, през което бяхме заедно, направо ме обиждаш с предположението, си, че не съм любопитна. След това, което каза, можеш да бъдеш сигурен, че няма да се отървеш от мен, преди да съм чула цялата история.

— Хм.

— ... И ако си мислиш, че можеш да ми избереш нова кариера без личното ми съгласие, недей забравя, че ми трябва секунди, за да превърна тази кола в ковчег.

— Звучи убедително. Имах намерение да избегна това, но предполагам, че ти дължа някакво обяснение. Добре. Вероятно ще ти бъде трудно да разбереш какво е сън, за да ти разкажа някои от по-странните сънища, които ме спохождат често...

— Силна съм в теорията. Давай.

— Най-честият ми сън напоследък е, че се нося по топлите въздушни течения и се задържам неподвижен над най-различни пейзажи, понякога и над морето. Струва ми се, че сякаш мога да го правя вечно и да прониквам в тайните на всичко, което е отдолу. Това ражда в мен една приятна комбинация от спокойствие и цинизъм, както и някои други чувства, за които вече нямам имена. Дни и нощи се смесват без граница помежду им. Усещам радост просто от факта на съществуването си и някакъв вид разбиране, което също не мога да обясня сега. Притежавам също и мощ, невероятна мощ, която сякаш съм твърде мързелив да използвам. Просто се нося...

— Звучи като чудесна ваканция за ума. Късметлия си.

— Това е нещо повече. А и в различните сънища се случват най-различни неща.

— Например?

— Казах, че се нося над разни места — земи, където се водят войни или големи градове, или и двете, или пък пустош, изригващи вулкани, кораби в моретата, малки градчета. Познавам по-голямата част от местата — Вавилон, Атина, Рим, Картаген, Ню Йорк — в различни епохи. А има и много, които не разпознавам. Започвам да махам с крилата си. Спускам се над Пътя. Той е играчка. Той е

линейка, черта върху картата. Ние сме го сложили там. Смешно е да наблюдаваш малцината, които са го открили, как драскат наоколо, търсейки различните вероятности. Не знам, но...

— „Ние“? Кой са тези „ние“, Ред?

— Драконите от Бел'куинит. Мисля, че това е най-добрият начин да го кажа с думите, които използваме. Просто си спомних тази част по-рано и...

— В сънищата ти си дракон?

— Това е най-подходящият начин да опиша чувството и присъствието, макар всъщност да не е точно така.

— Интересно е, Ред, въпреки че не може да претендира за изчерпателност. Но какво общо има това с настоящите ти проблеми и решението ти да ме разкараш?

— Това не са просто сънища. Те са истина. Просто напоследък осъзнах, че все повече и повече от тях ме спхождат, когато животът ми е в опасност. Очевидно съм в някакъв процес на трансформация.

— Истина ли? Значи ти не си човек, който сънува, че е дракон, а по-скоро обратното?

— Нещо такова. Или и двете. Или нито едното от двете. Не знам. Но те са истина и се убеждавам в това все повече и повече. Толкова истина, колкото е и сегашното ми състояние.

— Тези... драконите от Бел'куинит... Мислиш ли, че те — ти — който и да е — са построили Пътя?

— Не точно са го построили. Те някак са го композирали, събрали — като съдържание на книга.

— И ние се движим по една абстракция? Или сън?

— Не знам как да го нарека.

— Трябва да остана с теб, Ред. Поне докато не оздравееш.

— Ето защо предпочитам да не ти казвам толкова много. Предвиждах подобна реакция. Не мога да убедя друг в съществуването на вариант на реалността, който засега е част единствено от собствените ми видения. Но знам, че съм нормален.

— Каза „толкова много“. Това означава, че има още за разказване, а и все още не съм си изяснила причината да искаш да се отървеш от мен. Дай да чуем цялата история.

— Точно това се опитвах да избягна...

Пикапът шумно изскърца. Седалката отдясно се надигна. Кормилото се удължи и изкриви към Ред като внезапно разцъфнало цвете. Покривът се спусна ниско над главата му. Метална ръка изскочи от жабката и се насочи към него. В каросерията отзад една сянка се раздвижи.

— Мога да те откарам в най-близката санитарна станция за пълно физическо и психиатрично лечение, освен ако не ми дадеш сериозно основание да не го направя.

— Това също се опитвах да го избягна — възкликна Ред. — Разбрах накъде биеш. О'кей. Успокой се и ще задоволя любопитството ти.

Металната ръка се прибра в жабката и след миг отново изскочи, хванала запалена пура. В същото време покривът, седалката и кормилото се върнаха към обичайните си форми.

— Благодаря. — Той пое пурата и всмукна от нея.

— Защо трябва да си тръгна? — настоя Цветето.

— Казано най-просто, ти си чувствително същество, което харесвам. Опитвам се да те предпазя.

— Мисля, че съм по-добра от теб по поемането на удари.

— Не става въпрос само за опасностите. Говоря за почти сигурното ти унищожение...

— Повтарям...

— Никога няма да чуеш цялата история, ако продължаваш да ме прекъсваш.

— Така или иначе не чувам нищо съществено.

— Не знам. Дали това е сън, дали другото е сън — нямам представа. Няма значение. Знам, че съм онзи, когото сънувам. Една жена, с която навремето се срещнах като старец, твърдеше нещо, което чак днес разбирам, че е вярно. Преди тези от моята кръв да достигнат зрелостта, трябва да бъдат поставени на Пътя, за да се подмладят — защото ние сме били родени съсухрени, изкривени и стари, и трябва да открием младостта си, която в тази ни форма е равносилна на зрелостта. Всъщност може би тази е и причината за съществуването на Пътя, и започвам да подозирам, че всички, които пътуват по него, сигурно имат по нещичко от нашата кръв. Но не съм стопроцентово сигурен в това.

— Запази размишленията си за края.

— Добре. Лейла постепенно стана по-самоунищожителна и опасна за самата себе си, макар пътищата ни по странен начин да продължаваха да се пресичат. С нея всичко започна по-рано, отколкото с мен. Аз го осъзнах по-късно и се опитах да го контролирам. Тя винаги е била по-чувствителна от мен...

— Стой. Лейла е жената от Ве Шестнайсет — онази, за която си спомняш от времето, когато си бил стар?

— Да. Тя ще потвърди всичко това, ако я срещнеш отново. Ние първо търсехме — отначало заедно, а после поотделно — обратния път към мястото, откъдето сме дошли. Безуспешно. Тогава аз реших, че причината за това е в промените, които са настъпили по самия Път от времето на най-ранните ми спомени. Затова се захванах да променям картината, да се опитвам да я подредя в синхрон с тези спомени — като се надявах да откроя изгубената отсечка, веднага щом всичко си дойде по местата. Но светът е твърде объркан и тази работа е доста трудна. Сега осъзнавам, че не мога просто да човъркам Пътя тук и там, и да го докарам до положението, в което беше, когато бях стар. Всъщност, осъзнах това още преди известно време, но не можех да измисля друг начин да се справя с проблема, така че продължих да упорствам. После Чадуик ми обяви черна десятка и всичко бавно започна да идва на мястото си.

Ред издуха едно димно облаче и се загледа през прозореца. Някакво малко черно превозно средство ги задмина. Докато го наблюдаваше как се отдалечава, той продължи:

— Щом веднъж животът ми биваше застрашен, пристъпите ми се учестяваха, сънищата — също. Виждах все по-ясно и по-ясно кои от тях са истина и внезапно осъзнах, че именно заплахата ги причинява. Обмислих миналото си. Реагирал съм на различни опасности по подобен начин. Когато бяхме на полето, преди атаката на онази машина, през главата ми мина мисълта, че с тази вендета Чадуик без да иска ми прави услуга. После, докато се изнасяхме оттам, си помислих, че може би не го прави случайно. Да предположим, че — може би подсъзнателно — той се опитва да ми помогне? Не е изключено с него да имаме един и същи корен и той някак да знае какво е необходимо...

Той остави думите да увиснат във въздуха.

— Последният пристъп наистина е пообъркал мисленето ти, Ред. Това, което казваш, не звучи смислено. Освен ако не пропусках нещо.

— Е, имам доста приятели и наоколо вече се знае какво точно става. Не изключвам възможността някой от тях да се опита да премахне Чадуик, за да ми направи услуга. Бих искал да го предотвратя. Именно това е причината за нашето пътуване натам.

— Хм. Ако последвам откачената ти логика, мога да разбера внезапното желание да спасиш живота на човека, който се опитва да те убие. Но не това имах предвид. Ти го каза, за да ме разсееш. Има нещо друго, което премълчаваш, а аз вече съм много близо до него. Хайде де!

— Цвете, прекарала си с мен твърде дълго време. Имаше една друга система, също като теб, която в крайна сметка се наложи да изоставя, защото беше започнала да мисли твърде еднакво с мен.

— Ще го имам предвид. И бъди сигурен, че аз ще съм тази, която ще те изостави първа. Междувременно...

— Всъщност, аз си мислех, че е започнала да пощурява. Сега се чудя дали не беше по-възприемчива от...

— Колкото и да се опитваш, не можеш да отклониш вниманието ми! Какво криеш?

— Всъщност, нищо. Търся обратния път към съществуване, което започвам да си спомням все по-ясно. Знаеш, че е така. Винаги съм търсел. Имам чувството — ако това очакваш да чуеш, — че вероятно ще го намеря съвсем скоро.

— Аха! Най-сетне. О'кей, така и предполагам. Сега ми кажи останалите новини. Как ще стане това?

— Ами, предполагам, че настоящото ми съществуване трябва да бъде, как да кажа, прекъснато, преди да се стигне до другото.

— Знаеш ли, през цялото време чувствах, че се въртиш около нещо такова. Това е най-чудновато обясненото желание за смърт, което някога съм чувала. Имаш ли нещо да добавиш? Реши ли вече как точно да стане?

— Не, не. Не е това, което се опитваш да си внушиш. Никога не съм си мислил за самоубийство. Погледни на него като на предчувствие — предполагам, че така може да бъде окачествено най-правилно. Просто в момента усещам, че то трябва да се случи. Чувствам също, че не става въпрос за случайни обстоятелства.

Промяната ще се извърши по определен начин и в точно определена точка.

— Знаеш ли времето, мястото и начина?

— Не.

— Е, и това е нещо. Може би скоро ще имаш ново предчувствие.

— Не ми се вярва.

— Както и да е, радвам се, че ми разказа. И сега, за да отговоря на твоя въпрос — не, няма да те оставя.

— Но можеш да бъдеш разрушена или унищожена, когато това се случи.

— Животът е пълен с изненади. Ще си пробвам късмета. Пък и Мондамей едва ли би ми простил, ако те изоставя.

— Вие се разбирате доста добре, а?

— Да.

— Интересно...

— Ти си този, за когото става въпрос в момента. Моите решения са базирани основно на фактите и логиката, както знаеш.

— Знам. Но...

— Никакво „но“! Млъкни за минута, докато аз разсъждавам. Не разполагам с факти, за да начертая следващите ни действия. Всичко, което ми каза, е отвъд границите на нормалното. И сега искам да проникна именно в паранормалното, ала няма как да го направя. Всичко, на което мога да се осланям, е познанието ми за теб, натрупано по време на дългите ни пътувания заедно. Хем искам да повярвам, че знаеш какво вършиш, хем се страхувам, че всъщност правиш грешка.

— И?

— Стигам до извода, че ако те възпра и се окаже, че си бил прав, а аз съм грешала — и че съм попречила на нещо, което е много важно за теб — ще се почувствам отвратително. Ще съм се провалила в ролята си на твой помощник. Затова се чувствам задължена да продължа с теб и да ти помагам в това, което си си наумил, дори да не съм съвсем съгласна с него.

— Това е повече, отколкото искам от теб и ти го знаеш.

— Знам го. Просто съм дяволски благородна. Искам да подчертая още, че си запазвам правото да ударя спирачки, ако усетя, че правиш нещо наистина адски глупаво.

— Струва ми се справедливо.

— Така е.

Ред смукна от пурата.

Километрите тиктакаха в него като години.

ДВЕ

Маркиз дьо Сад внезапно хвърли перото си и се надигна от писалището със странен блясък в очите. Събра закуп всички ръкописи от писателската работилница, грабна ги и излезе на балкона. Започна да измъква листата един по един и да ги хвърля навън. Те полетяха като огромни сиви снежинки над града.

Той направи кратка танцова стъпка, целуна пръстите си и помахна на последните падащи листа, събрали в едно мечтите на бъдещи писатели от половин дузина векове.

— Всичко хубаво, довиждане, сбогом — каза той, после се обърна и се усмихна.

Когато се върна на писалището, взе перото си и написа: *Направих услуга на своя наследник и унищожих всичките ви глупави ръкописи. Никой от вас няма и капчица талант.* После се подписа. Сгъна листа, за да го вземе със себе си и да го закачи на вратата на съвещателната зала, когато по пътя си навън минеше покрай нея.

Сетне взе нов лист.

Може да изглежда, написа той, че се отплащам за гостоприемството и щедростта ви доста необичайно — с решението си да помогна на най-големия ви враг да ви унищожат. Бих добавил — да ви унищожат по възможно най-страховит начин. Някой би си помислил, че чувството ми за справедливост се е изкривило и че съм се продал на Дявола. И би сгрешил.

След като се подписа, той добави послепис: *Когато четете това, вече ще сте мъртъв.*

Изкикоти се, постави върху листа преспапие във формата на череп, стана и напусна помещението, оставяйки вратата леко открената.

Слезе на първия етаж, закачи съобщението към учениците си и се насочи към външната врата. Наоколо нямаше никой. Когато излезе навън, потръпна от ласките на хладния бриз и се намръщи, щом чу птичето чуруликане — не беше сигурен дали е на живо или запис, —

долитащо от близкия парк. После се изкикоти. Въпреки всичко, това щеше да е един славен ден. Качи се на подвижната пътека, която водеше на север към точката за прехвърляне. Когато стигна там, се прехвърли на пътеката, отиваща на запад. Засвирука си някаква мелодийка. Забеляза няколко човека, но никой от тях не беше в непосредствена близост. Той се качи на по-бързата пътека, сетне се върна на по-бавната, докато най-сетне не слезе на необходимото място. Можеше да стигне дотук и чрез подземните пътеки, но не беше запознат с техните посоки и разстоянията. Пейзажът му бе помогнал да се ориентира по-бързо.

Той влезе в огромната сграда, насочен в посоката, която му се струваше правилната. Размина се с двама техници с бели комбинезони и им кимна. Те кимнаха в отговор.

Най-сетне стигна в голямата зала. На работната маса в центъра Съндок сглобяваше нещо. Беше сам.

Маркизът беше минал по-голямата част от разстоянието между тях, когато Съндок го усети и вдигна глава.

— О, здравейте, маркизе — каза той, избърса ръката си и я протегна към него.

— Можете да ме наричате Алфонс.

— Чудесно. Искате да го погледнете отново, а?

— Да. Успях да открадна няколко минутки от ужасната програма, която ми е съставил Чадуик. О, мили боже!

— Какво?

— Магнетичният флуид от уреда зад вас се разлива!

— Какво? Там няма...

Съндок се обърна да провери какво става. И тялото му се стовари върху масата.

В дясната си ръка маркизът държеше един чорап. Вътре имаше голямо парче сапун. Той пъкна своеобразното оръжие обратно в джоба си, хвана Съндок под мишниците и го изтърколи на земята. После взе парчето брезент, което покриваше една от близките машини и го разстла върху неподвижното тяло.

С тихо подсвиркване, той се насочи към контролния пункт и дръпна ръчката. След миг чу ниския, шептящ звук на машината. Приблужи се до ръба на ямата и погледна долу. Каската вече беше в ръцете му.

— Удивително чудовище на Откровенията — възкликна той. Звярът долу изръмжа, заряза останките на кравата, с които се занимаваше и започна да обикаля около стените на ямата, като вдигаше невероятен шум. — Откога чакам да се съберем, прекрасни мой. Но само още един момент...

— Хей! Какво става там?

Двамата техници, с които се беше разминал по пътя си за насам, тъкмо влизаха в залата.

— Дръпнете я обратно! Дръпнете я! — изкрещя единият от тях и се затича към контролния пулт.

Маркизът вдигна каската и я постави на главата си. Последва миг на приятна дезориентация. Той затвори очи.

... Стената потъваше навсякъде около него. Той съзря собствения си смален силует с нахлупената на главата каска. Видя и първата фигура с бял комбинезон да се появява до пулта. Втората дотича след секунда.

— Не правете това! — опита се да каже той.

Но бутонът вече беше натиснат. Изведнъж стените престанаха да се движат. Той рязко се надигна. Господи! Каква мощ! Защитната ограда се огъна. За миг се задържа на ръба на ямата, после тръгна напред. Пултът и техниците изчезнаха под него. Той изрева...

Наведи главата си, поиска той, за да мога да се кача.

После несръчно яхна врата на гигантския звяр.

А сега ще направим малка разходка. Днес ти си моята голяма атракция.

Външната врата им се видя тясна, но само за няколко секунди.

Докато минаваше през зоната, оградена от подвижните пътеки, отгук и оттам започнаха да се чуват писъци. Едно пъплекско превозно средство спря и пътниците му се разбягаха. Бризът, слънчевата светлина и птиците вече не го дразнеха. Дори почти го забавляваха. Той преобърна изоставеното возило и измуча нещо като мелодия. Главната квартира на Чадуик се виждаше недалеч напред. По това време Чадуик трябваше да е в стаята за почивка...

Сейки ужас и разрушения, той напусна градската зона и навлезе в парка. Мина през елегантно оформените редици от дървета, храсти и цветни лехи. Скрити край леха от фалшиви лалета, двама любовници бяха премачкани, точно когато достигаха оргазъм. Под тежките му

стъпки се трошаха и мачкаха пейки и контейнери за отпадъци. Ревът му заглушаваше всички останали звуци.

Когато се появи от тази страна на парка, която беше най-близо до целта му, той се опита да смачка една малка черна кола. Тя бе забавила ход и очевидно искаше да паркира до синия пикап, който не бе забелязал досега. В крайна сметка обаче го заобиколи и с голяма скорост изчезна по пътя.

Той продължи, мина вдясно от входа и зави зад ъгъла, без да забележи сянката зад себе си. Подобна сянка лежеше и над пикапа.

Докато броеше прозорците, ревът му стихна. Търсеше нужния участък на стената. Крачейки бавно, дишайки тежко и кикотейки се, той не чу звуците от превозните средства, струпващи се пред входа на сградата. И да ги беше чул, пак нямаше да им обърне внимание.

Когато удари, удоволствието му достигна още по-големи висини. Фасадата потрепера. На третия път стената се пропука и той проникна в голямата зала. Таванът се разруши и парчетата се посипаха около него, докато той продължи да настъпва към Чадуик и мъжа до него. Двамата бяха застанали край камината, пред черния сфинкс и разглеждаха някаква дълга хартиена лента. Той размаха предните си лапи. Езикът му се стрелна напред.

— Смъртта на Чадуик! — извика той. — От *Тиранозавър рекс!* Под контрола на маркиз дьо Сад!

— В интерес на истината — обади се Чадуик, като изтръска пепелта от пурата си, — има далеч по-лесни начини да ми подадете оставката си.

Звярът застина. Сянката мина на сантиметри от опашката му и влетя в стаята. Предните му лапи потръпнаха.

— Маркизът вече се представи — каза Чадуик и постави ръка върху рамото на другия мъж. — А сега, маркизе, бих искал да се запознаете с моя бивш съдружник Ред Доракийн.

Усмивката на маркиза угасна. Звярът изсумтя неспокойно.

— Свалете си шапката — нареди дьо Сад.

Ред свали бейзболната си шапка и се ухили.

— Приличате си със снимката в досието — отбеляза маркизът. Междувременно Чадуик отиде до сфинкса и откъсна поредната разпечатка, изскочила от устата му. — Какво правите тук? Този човек иска да отнеме живота ви.

— Е, наистина...

В другия край на стаята, където беше застинала сянката, се чу нещо като експлозия. Бюра, столове, ориенталски килими и колички за напитки бяха всмукани в образувалото се черно торнадо, заедно с отломките от стените и тавана, остатъците от голям обяд, препариран леопард, бухал и тленните останки на една котка, която бе издъхнала малко по-рано в покритата със завеси ниша. Завесите също потънаха в отворената паст. Тримата мъже наблюдаваха с интерес, а тиранозавърът — с глуповато изражение, докато вратата към един таен хладилник бе всмукана заедно с цялото му съдържание.

Черният стълб се уголемяваше и поглъщаше почти всеки податлив предмет в стаята. В един момент от него се разнесе някакъв звук, чиято височина се увеличаваше успоредно с увеличаването на силата му.

— Това не е някакъв местен метеорологичен феномен, нали? — полюбопитства Ред.

— Едва ли — отвърна Чадуик.

Във вътрешността на торнадото започна да се очертава огромна форма. Звукът изчезна. Пред очите им се материализира гигантска фигура с огромни разперени крила. Тя остана неподвижна, докато не се оформи дотолкова, че вече не оставяше съмнения за вида си.

Беше почти с размерите на тиранозавъра и макар да беше влечугоподобно, нямаше съмнение, че е от далеч по-усъвършенстван вид. Цветът на монетоподобните му люспи варираше от злато на гърдите, през медно-жълто на гърба, до червено на опашката. Очите му бяха големи и златисти. Погледът му беше особен и някак смущаващ. Струйки дим се извиваха от ноздрите му. То внезапно пристъпи два метра напред и главата му се наведе в бързо движение. Гласът му беше тих, странно носов, а думите му не бяха адресирани нито към Ред, нито към Чадуик.

— Какво сте направили на този беден звяр? — попита то.

Маркизът се размърда неспокойно.

— Сър или мадам — започна той, — аз съм прикачен към неговата нервна система и мога да ви уверя, че той не изпитва никакво неудобство или притеснение. В интерес на истината, в мозъка му има имплантирана пластинка, чрез която, ако настоявате, мога да го стимулирам да изпита колкото се може по-голямо удоволствие...

— Достатъчно!

— Фрейзиър? Дод? — обади се Ред.

— Да — отвърна то. — Обаче не търся теб. Този, когото дирех, беше Чадуик, а ти ме доведе до него. Но първо... — От устата му изскочиха пламъци. — Отвратително е това прелестно създание да бъде така оплетено в жици!

— Напълно съм съгласен с вас — каза маркизът, — и с удоволствие подчертавам, че аз нямам никаква вина за това.

— Вие сте участник в престъпление спрямо него! Вие го манипулирате!

— Уверявам ви, че участвам само в кратка съвместна акция. Моите намерения...

Чадуик хвана Ред за ръкава и го задържа със себе си, докато отстъпваше бавно към вратата.

— Проклети да са вашите намерения, сър! Освободете го и му се извинете!

— Ако направя това, животът ми ще бъде в опасност!

— Вашият живот — и повече — вече е в опасност! Освободете го!

Чадуик откряна вратата с крак, тъкмо когато тиранозавърът изрева и се втурна към дракона, който гъвкаво избягна удара. Чадуик дръпна Ред след себе си, затвори вратата и я заключи.

— Паркирал си тук отпред, нали? — попита той.

— Да.

— Хайде! Могат да я разбият всеки момент!

Докато се спускаха по коридора, зад тях се чу силен трясък и подът потрепера.

— По-добре незабавно да поемем по подземния път — предложи Чадуик. — Ще вземем всичко необходимо по пътя.

Зад тях се чу гръм като от експлозия, моментна тишина и после отново най-различни шумове. Поглеждайки назад, те видяха, че стената на стаята, от която бяха избягали, падна с оглушителен трясък. Надигнаха се облаци от дим и прах, но въздушните пречистватели ги погълнаха.

Чадуик отвори вратата към стълбището на бегом, а Ред тичаше плътно зад него. Изведнъж Чадуик се сблъска с нисък мъж с ярка блуза и сини очила, който бързаше насреща. Мъжът падна, но се изправи на

крака изненадващо бързо и посегна към фотографската чанта, която носеше праметната през рамо.

— Мили боже! Не! — изкрещя Чадуик.

Когато онзи извади апарата, Ред вече беше до него. Лявата му ръка хвана ремъка и го дръпна, което отново наруши равновесието на мъжа.

— Не го убивай! — викна Чадуик. — Десятката свърши! Пратил съм заповед за прекратяването ѝ!

— Него ли? — възкликна дребният мъж, който се дръпна назад, след като Ред отне апарата му. — Него? Нямам никакво намерение да го наранявам. Никога! Доколкото ме засяга, играта наистина е приключила. Единствената причина да дойда тук беше да ви уведомя за оставката си като ви убия. Но сега...

Той се обърна към Ред.

— А *вие* какво правите тук?

— Дойдох да си изясня нещата. Сега вече определено са по-ясни. Не съм сигурен, че сме се срещали...

— Срещали сме се, но виждам, че не си спомняте. Името ми е Тимийн Тин. Нося апарата заради драконите. Това е от религиозно...

Серия от силни трясъци, последвана от удари и скърцане, долетя от вътрешността на сградата. Шумовете постепенно се приближаваха към тях.

— В такъв случай остани точно тук, където си — препоръча му Чадуик. — Само след минута ще изпиташ едно много дълбоко религиозно усещане. — Той дръпна Ред за ръката. — Да изчезваме!

Те се спуснаха надолу по стълбите, а Тимийн Тин остана с объркано изражение при вратата. Когато изскочиха навън, затичаха се към синия пикап, зад който беше паркирана малката черна кола на Тимийн Тин. Вратите на пикапа се отвориха и Ред се хвърли на шофьорското място. Двигателят заработи тъкмо когато и Чадуик се вмъкна от другата страна. Вратите се хлопнаха и колата пое на заден ход.

— Към Пътя — каза Ред.

— Никога преди не съм имал проблеми с персонала — отбеляза Чадуик.

— Кого си отвлякъл, Ред? — попита Цветето, щом чу гласа му.

Стените около външната врата на сградата започнаха да се пропукват. Тимийн Тин се беше върнал надолу по стълбите. Пикапът зави и се стрелна по улицата.

— От една страна е странно, а от друга не — измърмори Чадуик.
— А и добре изчислено във времето.

ЕДНО

Ред запали пурата си и скришом огледа своя спътник. Чадуик все още дишаше тежко след бягането към колата. Беше облечен в разноцветни дрехи, а дебелиите му пръсти бяха отрупани с множество пръстени. При всяко негово помръдване програмираната контурна седалка изцяло променяше позицията под теглото му. И тъй като той непрекъснато мърдаше, седалката претърпяваше безброй метаморфози. Чадуик склучи пръстите на двете си ръце. Погледна навън през прозореца. После обърна поглед към Ред.

Ред му се ухили в отговор.

— Излязъл си от форма, Чад — отбеляза той.

— Знам — отвърна другият и сведе поглед. — Отвратително, нали? Като се има предвид какъв бях едно време... — После се усмихна. — Не мога да кажа, че не ми беше забавно.

— Пура? — предложи Ред.

Чадуик я взе, запали я, а сетне внезапно се обърна и погледна Ред.

— Ти, от друга страна — каза той, жестикулирайки с огънчето, — вече не си толкова стар, колкото беше. Още ли се чудиш защо те мразя?

— Да — кимна Ред. — Като изключим това, че си излязъл от форма и че си с доста килограми над нормата, бих казал, че доста приличаш на човека, когото познавах много отдавна. Мисля, че твоето и моето състояние си приличат, само дето ти си се маскирал.

Чадуик поклати глава.

— Стига, Ред! Не може да бъде. Не мислиш ли, че аз бих разбрал — или поне докторите ми биха разбрали, — ако ставах все по-млад, силен и здрав?

— Не. Каквото и да е процесът, имам чувството, че в твоя случай трябва да бъдат превъзможнати доста пречки. Както се казва, налага се да тичаш, за да останеш на място. Бих казал, че си в невероятно добра кондиция, като се има предвид животът, който си водил. Дори с

максимално квалифицирана медицинска помощ, всеки друг на твое място вече отдавна би бил мъртъв.

— Иска ми се да ти повярвам, но единственото, с което съм съгласен, е, че имам здрав организъм.

— ... Ти имаш афинитет към огъня, освен това си вманиачен на тема богатство...

— Ти си луд! Всички обичат парите и искат да са богати. Това не доказва нищо. Що се отнася до огъня... — Той дръпна от пурата и издуха голям облак дим. — Всеки си има по някоя странност. Само защото паметта ми също е размекната...

— Кой беше баща ти?

Чадуик сви рамене.

— Откъде да знам? Спомням си, че живеех в някаква странноприемница.

— Близо до един вход към Пътя.

— Какво доказва това? Баща ми вероятно е бил човек от Пътя. Как иначе да съм наследил таланта си? Това не означава, че е бил подобен на теб... — Той спря. След миг възкликна: — О, не! Не се опитваш да ми кажеш, че ти си баща ми, нали?

— Никога не съм го казвал. Дори не съм си го и помислял. Обаче...

— Цялата тази работа си я изфантазирал. Дяволски неясна е. Има твърде много предположения, предчувствия, догадки...

— Точно това казвам и аз — намеси се Цветето. — Бих искала да го заключиш някъде и да му осигуриш добър терапевт.

— Права е — каза Чадуик. — В последните дни основаваш мисленето си само на неясни спомени и предположения.

Ред задъвка крайчеца на пурата си и отмести поглед навън.

— Добре — проговори най-сетне той. — Може и така да е. Кажи ми тогава, защо прекрати десетката и се съгласи да дойдеш с мен?

Чадуик забарабани с пръсти по таблото.

— Отчасти, защото каза, че очакваш да умреш съвсем скоро по някакъв много странен начин — отвърна той. — Това разпали любопитството ми. От друга страна, след като чух всички онези параноични догадки, които ти разреших да пуснеш през сфинкса, искам да видя къде ще ни отведе всичко това. И накрая — защото бързах да се изнеса оттам.

— Видя как онова създание се материализира от нищото.

— Виждаш съм и по-странни неща.

— Именно. Защо тогава не вярваш на историята ми?

— Нямах с какво да я подкрепяш. Дори да си прав, аз все още имам основание да не ти вярвам, като не съм видял доказателства. Ред, ако знаех, че си в състоянието, в което си сега, никога нямаше да започвам с играта. Нямаше да си заслужава.

— Спри!

Ред изви встрани.

— Значи и ти имаш някакви съмнения? Е, това е добър знак.

— Не вярваш в нищо от това, което ти казах, така ли?

— Вярвам във факта, че си глупак — от неизвестен произход — и че вероятно си се запътил към смъртта си.

— Някой от вас ще бъде ли така любезен да вкара тази лента в скенера ми? — обади се Цветето.

— Ето — каза Чадуик и подаде разпечатката.

Ред я вкара в отвора и след малко тя бе погълната.

— Още отсега мога да кажа, че ни чака дълъг път — съобщи Цветето.

— Смехотворно — заяви Чадуик и остави пурата си в пепелника.

— Ще ми помогнеш независимо дали ти харесва или не — отсече Ред и също си остави пурата. — Много дълъг ли е пътят, Цвете?

— Да.

— Тогава ни приспи. Не мисля, че ще издържа да си говоря с него през целия път.

— Чувството е взаимно — вметна Чадуик.

Отнякъде започна да се носи тих, нежен звук.

— Би трябвало просто да ви пусна отровен газ и да се превърна в една Летяща холандка, като онази кола, за която чух преди известно време, дето кръстосвала вековете с два скелета в кабината.

— Много смешно — измърмори Ред.

Чадуик се прозя.

— Цялата работа... — започна той.

ДВЕ

Ранди беше сменил шест гуми. Освен това бе сменил радиатора, акумулатора и ремъка на охладителната система. Бяха му оправили и спирачките. Стръкчето безцеремонно прехвърляше всичко на сметката на Ред. А колко бензин бяха сипали? Вече му беше изгубил бройката.

И те продължаваха...

— Къде? — повтаряше Ранди. — Кога?

— Ще знам, когато го видя — отвърна Лейла.

— Както сме тръгнали, ще ни откараш в Ледниковия период.

— Не чак дотам, струва ми се.

— Сигурна ли си, че ще се покаже?

— Така мисля. Побързай.

— И ти искаш да го спасиш от смъртта, която, както казваш, той сега иска?...

— Вече говорихме за това.

— ... Защото вярва, че ще изживее някаква трансформация?

— Точно затова ме изостави — обади се Стръкчето. — Разбрах за това негово самоубийствено желание още преди да беше готов да си го признае.

— Вярвам на собствените си видения — каза Лейла. — Ако ще умре там, ще умре. Точка.

Ранди потърка наболата си брада и поклати глава.

— Не съм планирал да го спирам да прави това, което си е наумил, независимо дали изглежда глупаво или не. Всичко, което всъщност исках, бе да го срещна. Вече дори не съм сигурен какво бих казал...

— Ти вече си го срещал.

— По-добре ми обясни.

— Онази възрастна двойка, която имаше проблеми с колата. Това бяхме ние — Рейд и аз — преди много време, още преди да се подмладим. Ти беше онзи. Не си го спомних, докато...

— Какво, по дяволите, беше това?

— Кое?

— Нещо голямо — като самолет — мина над нас.

— Не видях нищо.

— Беше назад. Видях го в огледалото.

Лейла поклати глава.

— Няма начин. Когато прекосяваш времето, както правим ние, подобно нещо ще бъде видимо само за частица от секундата и няма никакъв начин да го забележиш. Стръкче, ти засече ли нещо?

— Не.

— Следователно...

Той посочи с пръст.

— Там горе! Връща се!

Лейла се наведе напред и прекърши пурата си в предното стъкло.

— По дяволите! — възкликна тя. — Прилича на... Пак изчезна.

— Дракон — уточни Ранди. — Също като в приказките.

Лейла се отпусна назад в седалката.

— Побързай — нареди тя.

— Това е максималната скорост.

Странната сянка не се появи повече. След около петнайсет минути те задминаха една отбивка и Лейла вдигна ръка.

— Какво става? — попита той, а кракът му докосна спирачката.
— Това ли е мястото?

— Не. За миг си помислих, че може да е то, но не е. Продължавай. Имам чувството, че го приближаваме.

През следващия час те задминаха поредица от изходи, пред които имаше знаци с картинки. После навлязоха в дълга, непрекъсвана от разклонения отсечка. Най-сетне в далечината се появи поредният изход. Лейла се наведе напред и се загледа натам.

— Това е — заяви тя. — Спри. Завий. Синият зикурат...
Последният изход за Вавилон. Това е мястото.

Той зави в локалното платно. Внезапно настана утрин и на небето се появи лятно слънце. Ранди смъкна прозореца си. Погледна назад, после се огледа. Изглежда сянката бе отминала, но той я изгуби от поглед, преди да се увери в това.

— Не виждам нищо необичайно — каза той. — Ние очевидно сме единствените хора наоколо. Какво ще правим сега?

— Направихме го — отвърна Лейла. — Сега сме пред него, според времеизмерването на Пътя. Остани в локалното и завий в изхода. Карай навътре стотина метра. После паркирай направо, за да го блокираш, но и да му дадеш шанс да натисне спирачките. После ще се върнем пеша и ще махаме, за да го предупредим. Трябва да го спрем, преди да е поел по този изход.

— Почакай минутка — обади се Стръкчето, докато Ранди сменяше скоростите. — Няма ли опасност да предизвикаме това, което се стремим да предотвратим?

— Умно от твоя страна — кимна Лейла. — Ранди, имаш ли сигнални светлини?

— Съвсем случайно, да.

— Ще разположим няколко от двете страни на пътя. Освен това остави фаровете на колата включени и закачи на прозореца тениската си — или ръкава, или каквото и да е, стига да се вее.

— Добре.

Той намали скоростта и взе завоя.

ЕДНО

Ред потърка очи и погледна вдясно от себе си. Чадуик също се размърда.

— Говори шепнешком — нареди Ред. — Колко близо сме?

— Много близо. Затова и те събудих. Имаш ли някаква представа какво смяташ да правиш, когато достигнеш магическата си точка?

Ред отново погледна Чадуик.

— Искам да го оставим, преди да стигнем там. Това е за негово...

— Не! — викна Чадуик и се изправи в седалката. — Няма да се отървеш от мен точно сега! Искам да видя тази лудост до самия ѝ край!

— Тъкмо бях започнал да казвам, че това е за твое добро. Искаш в крайна сметка да останеш жив, нали?

— За разлика от теб, аз знам какво правя, глупак такъв! Времето ти още не е дошло.

— Какво искаш да кажеш с това? Опитвам се да ти направя услуга, а ти се държиш като тъпанар! Цвете! Отбий встрани!

Ръката на Чадуик се стрелна напред и превключи от автоматично на ръчно управление. Колата се отклони вляво. Ред хвана кормилото и го завъртя.

— Шантаво копеле! Да убиеш и двама ни ли се опитваш?

Чадуик се засмя диво, после удари Ред по ръката, докато той се опитваше да превключи отново на автоматично управление.

Ред започна да натиска спирачките. Погледна към Чадуик.

— Чуй! Ако греша, ще мина да те взема после. Но ако съм прав, няма да ти е приятно да си там. Отивам да срещна съдбата си. Аз...

Той започна да завърта кормилото надясно. Чадуик се хвърли върху него и отново изви вляво.

— Виж навън! Хора!

Ред погледна през прозореца и видя Лейла, която размахваше ръце над главата си. С едната развяваше дори кърпичка. Далеч зад нея един млад мъж също махаше.

Докато ги задминаваха, Чадуик го удари в брадичката. Главата на Ред се блъсна в рамката на прозореца. Чадуик отново сграбчи кормилото.

— Спрете! И двамата спрете! — викна Цветето. — Някой да превключи на автоматично!

Те задминаха една сигнална светлина. Ред видя знака със синия зикурат, докато изтикваше Чадуик обратно в неговата седалка. После ръката му се стрелна напред и успя да превключи на автоматично управление, тъкмо когато навлизаха в изхода.

Незабавно последва скърцането на спирачките и Цветето викна:

— Пътят е блокиран!

Гумите изсвистяха. Земята отляво на пътя рязко потъна. Вдясно над жълтата почва се издигаше скала... Ред завъртя кормилото наляво. Колата изви надясно.

— Съжалявам, шефе — обади се Цветето. — Един от двама ни греши и се надявам това да си ти.

Нещо меко и тежко го обгърна, когато изскочиха от пътя и пикапът се блъсна в скалата. Той чу, че вратата се отваря. После беше катапултиран.

Падна, удари се в земята, претърколи се... Загуби съзнание. Не знаеше колко е останал така, но не беше за дълго.

Можеше да чуе пращенето на огъня. Отнякъде сякаш се чуваха и викове. Той вдиша дълбоко няколко пъти. После се изпъна и почувства прилив на облекчение. Май не си беше счупил нищо...

Започна да се бори с пашкула си. Беше от тежко, бяло, пенливо вещество.

Виковете се приближиха. Гласовете бяха няколко, но той все още не можеше да различи какво казват.

Успя да прокара ръце около кръста си и нагоре по гърдите. Усети внезапна болка от лявата страна на гръдния си кош.

Хвана се за материята пред себе си, задраци по нея, проби я с пръстите си. Тя бавно се разкъсваше. Задълба още по-упорито.

Материята се разкъса окончателно. Ред се опря на ръце и пропълзя през отвора. Чу гласа на Лейла да вика името му. После я видя да тича към него.

Обърна се и погледна в подножието на скалата, където пикапът му лежеше на една страна и гореше. Направи опит да се изправи, но

кракът му беше обгърнат от лепкавата материя и той отново се стовари в седнало положение. Едната му страна още пулсираше.

— Не — каза Ред, загледан в горящия пикап. — Не...

Една ръка докосна рамото му. Той не вдигна поглед.

— Рейд?...

— Не — повтори той.

Под тях пикапът внезапно разцъфтя в огнена топка. Миг покъсно усетиха и топлинната вълна. Ред вдигна лявата си ръка, тъкмо когато на няколко крачки от него се появи и Ранди.

— Можеше да си там вътре... — обади се Лейла.

Ръката му се стрелна напред. Пръстът му сочеше към огъня.

Сред пламъците се надигна кула от гъст дим. Във вътрешността ѝ сякаш нещо мърдаше и се извиваше като спирала.

— Там! — възкликна той. — Сега разбирам.

Един огромен сивкавозелен дракон се издигна от пламтящата кола.

— Беше дошло времето на Чадуик — обясни Лейла. — Всичките ти действия бяха предназначени да му служат.

Ред кимна, без да откъсва очи от носещата се във въздуха форма. Всичките ѝ движения бяха грациозни и някак граничеха с еротиката. Това беше един въздушен танц на свободата.

Драконът внезапно спря и погледна към тях. Разпери крилата си и се понесе в тяхната посока. Когато ги приближи, успя някак да остане неподвижно във въздуха.

— Благодаря ви, деца — каза той с мелодичния си глас. — Направихте за мен това, което не знаех как да постигна.

После бавно закръжи над главите им.

— Каква е тайната? — попита Ред. — Спомнях си повече, отколкото ти. Мислех, че подготвям всичко за себе си.

Драконът погледна нагоре, където кръжеше друга тъмна сянка.

— Събития, детето ми. Събитията и тяхната подсъзнателна манипулация — отвърна той. — Не мога да те съветвам, защото всички сме различни. Продължи да търсиш, ако смяташ, че трябва. Това може да се окаже пътят за теб. Но времето ти още не е дошло. Когато дойде, помощта може да се появи отвсякъде — от приятел, враг, непознат, роднина... А аз сега си отивам у дома. Да се надяваме, че някой ден пак ще се срещнем.

Той рязко се извъртя и започна да се издига в утринната светлина. Люспите му блестяха като златни огледала. Раздвижи крилата си, първо бавно, а после все по-бързо, изкачвайки се нагоре и нагоре. Друг крилат силует се доближи до него. Скоро и двата изчезнаха.

Ред наведе поглед към ръцете си. Посоката на вятъра се бе сменила и сега до него долиташе миризмата от горящия пикап.

— Ако обичате, ще дойде ли някой да ме вземе оттук? — дочу се тънко гласче някъде отстрани. — Да изгоря не ми се струва добра идея.

— Цвете? — възкликна той и се изправи.

Но младият мъж беше там преди него. Измъкна книгата от една тревна туфа и я донесе при другите. Ред го погледна.

— Рейд, искам да се запознаеш със сина си Ранди — каза Лейла.

Ред се намръщи.

— Откъде си, момче?

— Кливлънд, Ве Двайсет.

— Проклет да съм... Блейк — или Картаген?

— Да. Но сега използвам Доракийн.

Ред пристъпи напред, постави ръце на раменете му и го погледна внимателно.

— Добре, много добре. Носи го със здраве. Какво правиш тук?

— Търсех те. Стръкчето ми показва пътя. После срещнах Лейла...

— Не ми се иска да ви прекъсвам — намеси се Лейла, — обаче е по-добре да преместим онази кола, преди някой да се е нахакал в нея.

— Да.

Те се спуснаха надолу.

— Ъ-ъ... как да ти викам? Татко?

— Ред. Просто Ред. — Той погледна Лейла. — Изведнъж главата ми сякаш се изчисти. Онази мъгла вече я няма.

— Това беше последната черна птица — отвърна тя.

— Предлагам да отидем до Ур за по една бира. В Ур винаги има хубава бира.

— Съгласен съм — кимна Ранди. — Имам доста въпроси към теб.

— Разбира се. И аз към теб. Пък и трябва да си направим план.

— План?

— Да. Така, както виждам нещата, гърците трябва да спечелят при Маратон.

— Те са спечелили.

— Какво?

— Така твърдят учебниците по история.

— Ти си се появил откъм Ве Двайсет. Къде?

— Близо до Акрън.

— Можеш ли да проследиш пътя си обратно?

— Така мисля.

— Ще го направим! Чакай! Първо ще спрем в Маратон да проверим резултата. Може в играта да се е намесил някой нов фактор.

— Ред?

— Да?

— Не знам за какво говориш.

— Няма проблем. Ще ти обясня...

— Мондамей ще ме търси — прекъсна ги Цветето. — Мисля, че е по-добре да оставиш съобщение.

Ред плесна с ръце.

— Правилно. Вие преместете колата. Аз идвам след малко.

Той се обърна, приближи се до догарящия пикап, взе едно горещо, криво парче метал и написа на вратата: ОТИВАМЕ ДА ОБЯДВАМЕ В УР. РЕД.

— Реалността винаги ли е малко по-изкривена около него? — попита Ранди.

— Всичко си е съвсем обикновено — отвърна Лейла, потупа джобовете си, сви рамене и издиша през ноздрите си малко пламъче. След като запали пурата си, допълни: — Особено сега си е напълно нормален.

— Вероятно аз също съм дракон. Само сънувам, че съм книга — обади се Цветето.

— Не бих се обзаложила — заяви Лейла и се качи в колата. — Стръкче, запознай се с Цветето.

Последва силно пращане.

ДВЕ

Намираха се в една планинска твърдина в Абисиния във Ве Единайсет и Тимийн Тин наблюдаваше влюбените.

Притисната до тиранозавъра, Шантри превързваше главата и гърба му.

— Бедничкият ми. Така е по-добре, нали?

Тиранозавърът тихо изръмжа и се облегна на нея.

— Благодаря ти за това прекрасно кътче — обърна се тя към Мондамей, който ги беше изровил изпод развалините на двореца на Чадуик, — а на теб, малки човече, за това, че ни помогна при пренасянето.

Тимийн Тин дълбоко се поклони.

— Да служа на дракон от Бел'куинит е огромна чест за мен — отвърна той. — Желая ви безкрайно щастие тук.

Тиранозавърът изгрухтя няколко пъти. Драконът се засмя и го погали.

— Няма кой знае какви умствени способности — призна тя. — Но пък какво тяло!

— Доволен съм, че вие сте доволни — каза Мондамей. — Сега с огромно съжаление ще ви оставим, защото трябва да потърся по Пътя своята любима. Този човешки разрушител предложи да ми помогне. След това ще правим глинени съдове и ще отглеждаме цветя. Тимийн Тин, ако си готов, можеш да се качиш на гърба ми.

Шантри издуха бледо облаче дим.

— Можете да проверите около последния изход за Вавилон — препоръча им тя, — край знака със синия зикурат. Ние, драконите, имаме начини да добиваме по-особена информация.

— Благодаря ви — поклони се Мондамей. Тимийн Тин се изкатери на гърба му и се вкопчи в раменете му.

Те се издигнаха във въздуха. От долината под тях се носеше ръмжене и писклив смях.

В една мръсна кирпичена сграда в Ур, Ред, Лейла и Ранди, облечени в тукашни дрехи, пиеха от глинени чаши прочутата местна бира. Един едър мъж с подобно облекло се приближи към тях.

— Ранди?

Те го изгледаха.

— Тоба! — възкликна Ранди. — Дължа ти едно питие. Сядай. Помниш Лейла, нали? Познаваш ли баща ми, Ред Доракийн?

— Горе-долу — протегна ръка Тоба. — Твой баща? Бре, бре.

— Какво правиш в Ур?

— Аз съм родом оттук, а точно сега съм се захванал с едни неща. Реших да мина да навестя приятелчетата и същевременно да свърша малко работа.

Той кимна към стената, до която бяха подпрени няколко торби.

— Каква работа по-точно? — поинтересува се Ред и изтри устата си.

— О, на около шейсет Ве нагоре по Пътя аз съм археолог. Идвам тук да заровя някои неща. Като се върна там, ги изравям. Доста интересен културен обмен се получава. А сега имам и някои много любопитни артефакти от Мохенджо Даро.

— Това не е ли... ъ-ъ... нещо като измама? — попита Ранди.

— Какво имаш предвид?

— Да заравяш нещата така... Объркваш археологическия архив.

— Ами, нищо подобно. Както казах, аз съм оттук. А когато ги открия, те така или иначе ще са престояли под земята шестстотин години.

— Но няма ли да дадеш на хората изкривена представа за Ур или Мохенджо Даро?

— Не мисля. Този тип, дето седях с него в ъгъла, е от Мохенджо Даро. Запознах се с него на световното изложение през 1939-а. Оттогава двамата въртим добър бизнес.

— Доста... странно занимание — отбеляза Ранди.

Тоба сви рамене.

— Такъв е животът — каза той. — Радвам се да видя, че си още жив, Ред.

Ред се усмихна.

— Такава ми е работата — отвърна той. — Всъщност, тъкмо говорехме за това...

Един дребен мъж натисна спирачките на черния си Фолксваген, когато видя синия пикап да се обръща и да пламва. Известно време го наблюдава, после продължи по Пътя...

Сами, важни и мъдри, великите дракони се носеха над Бел'куинит и сънуваха пътни карти.

Вестоносецът падна на стълбите пред Акропола. Преди да умре, той предаде новините от Маратон.

Издание:

ИК „Бард“, 1995

Поредица: „Избрана световна фанастика“ №24

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.